

Cô Dâu Nhỏ Của Tổng Giám Đốc

Contents

Cô Dâu Nhỏ Của Tổng Giám Đốc	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	45
9. Chương 9	53
10. Chương 10	60

Cô Dâu Nhỏ Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Từ tình bạn đến tình yêu mọi thứ chỉ làm cho cô thêm đau khổ mà thôi. Tại sao đáng người nhỏ nhỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-nho-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1

Mở đầu

Cây tầm gửi (Mistletoe) là một loại thực vật ký sinh trên thân của những loài cây khác.

Theo truyền thống của các nước Phương Tây, vào ngày lễ giáng sinh, mọi người đều treo một nhánh tầm gửi trên cửa ra vào hoặc trên đà ngang khung cửa của các phòng đặc biệt như phòng khách và nhà bếp, nếu như hai người khác phái đồng thời cùng bước qua bên dưới nhánh tầm gửi, sẽ phải trao cho nhau một nụ hôn.

Theo truyền thuyết, nếu như là một cô gái còn độc thân dưới nhành tầm gửi trao đi một nụ hôn, nhành tầm gửi sẽ mang đến cho cô tình yêu cùng với sự may mắn!

Có rất nhiều truyền thuyết nói về cây tầm gửi.

Theo huyền thoại của người Viking vào khoảng thế kỷ thứ VIII trên bán đảo Scandinavia (Na Uy) tin rằng, cây tầm gửi có thể hồi sinh người chết, truyền thuyết này là dựa theo câu chuyện về vị thần Baldr của bọn họ “Thần Thái Dương”, đã chết đi và hồi sinh trong một thế giới mới.

Truyền thuyết kể rằng vào ngày xa xưa, Baldr một vị thần đẹp trai thông minh và vô cùng lịch thiệp nằm mơ thấy mình bị giết. Mẹ của ông nữ thần Frigg vợ thần Oldin cũng có một giấc mơ tương tự, vì giấc mơ này bà cảm thấy rất lo lắng, hơn nữa bà nói cho Baldr biết, nếu như ông chết, tất cả vạn vật trên thế giới này cũng sẽ bị diệt vong!

Để bảo đảm cho sự an toàn của con trai mình, nữ thần Frigg đã yêu cầu vạn vật trên thế giới: gió, lửa, nước, đất, cùng tất cả động thực vật hứa không làm thương tổn Baldr.

Mặc dù sự lo lắng quá độ của mẹ mình đã khiến Baldr bị bạn bè của mình giễu cợt.

Tuy nhiên do yêu cầu của mẹ mình cùng như sức mạnh của tình yêu đã giúp Baldr không bị bất cứ thương tổn nào.

Nhưng kẻ thù duy nhất của Baldr thần Loki vị thần chuyên gây rối và phá hoại, đã chú ý tới việc nữ thần Frigg đã bỏ sót không yêu cầu lời hứa không làm tổn hại đến con trai mình của một loài thực vật chính là cây tầm gửi.

Cây tầm gửi sống ký sinh trên thân cây khác, nó không có thân cây của riêng mình, vì vậy không chịu sự ảnh hưởng của nữ thần Frigg. Loki đã dùng cây tầm gửi vốn dĩ là một loài cây có độc để làm thành một mũi lao, bên cạnh đó hắn còn lừa gạt người anh em bị mù của Baldr, thần Hoor, khiến ông vô tình dùng tên bắn chết Baldr.

Trong ba ngày, tất cả vạn vật trên thế giới cố gắng làm cho Baldr hồi sinh, nhưng thất bại.

Cuối cùng, nữ thần Frigg rơi nước mắt thương tâm, khiến quả tầm gửi từ màu đỏ biến thành trắng, điều này đã mang lại sự sống cho vị thần Baldr cũng chính từ sự kiện này mà từ đó về sau cây tầm gửi được xem là biểu tượng của sự hồi sinh!

Nữ thần Frigg đã rất vui mừng vì vậy đã tha thứ cho cây tầm gửi, hôn cây tầm gửi có thân phận nhỏ bé, chia sẻ niềm vui sướng của việc con trai bà sống lại.

Đây cũng là lý do tại sao trong ngày lễ Giáng Sinh an bình ấm áp, tất cả mọi người đều sẽ treo một nhành tầm gửi trang trí dưới cửa nhà mình, mục đích là để cầu bình an. Bởi vì mọi người đều tin tưởng, nhành tầm gửi sẽ mang đến cho họ sự may mắn cùng những điều tốt đẹp và những hi vọng mới...

Tốt rồi, truyền thuyết đã nói xong, bây giờ liền bắt đầu câu chuyện của chúng ta, câu chuyện này cũng có liên quan rất nhiều đến truyền thuyết nhành tầm gửi đêm giáng sinh.

s://encrypted-tbn0.gstatic /images?q=tbn:ANd9GcT1LGM_AiuC83jYWjs-fZW3gIPn5V8wyk7EorhGAh2uKDn6fqkjKg

Chương 1

Đêm giáng sinh hằng năm, trong khi tất cả mọi người đắm chìm trong không khí vui vẻ của dịp lễ Giáng Sinh, trên mọi khuôn mặt đều là những nụ cười rạng rỡ, giống như mọi niềm vui trên đời đều được Thượng Đế ban tặng cho thành phố này...

Chỉ trừ bỏ mỗi mình cô bị Thượng Đế quên lãng!

Vẻ mặt buồn bã một mình tịch mịch trong đêm khuya đi trên đường phố Đài Bắc, tóc của cô tung bay trong gió đêm, trên khuôn mặt thanh tú lại tràn đầy nước mắt nhếch nhác.

Tại sao, tại sao cái cảm giác bị phản bội không chịu nổi như vậy, lại xảy ra với cô kia chứ?

Nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy, cô vĩnh viễn cũng không thể nào tin nổi bạn thân nhất của cô, cùng với người yêu mình cùng nhau phản bội cô!

Lắc đầu thật mạnh, nhưng cái cảm giác bị bỏ rơi này vẫn như cũ không hề tan biến làm cô vô cùng đau khổ

-

* * *

Cô đẩy mở cửa phòng, liền nghe âm thanh kịch liệt cùng tiếng thở dốc mờ ảo bên trong phòng quanh quẩn làm người ta đỏ mặt tía tai, mở đèn, ánh sáng tràn qua, hai người trên giường thật chặt dây dưa đột nhiên thức tỉnh, kinh hãi cùng nhau nhìn về phía cô.

Một người là vị hôn phu của cô vốn nên đang đi công tác ở Hongkong, đáng lẽ ngày kia mới về Đài Bắc; một người là bạn thân của cô vốn nên đang ở nhà tại Đài Nam cùng cha mẹ, bọn họ... Bọn họ tự nhiên lại cùng nhau xuất hiện trong phòng nơi mà cô cùng Chí Kiệt đã chuẩn bị làm phòng tân hôn!

Còn châm chọc hơn nữa khi chiếc giường lớn kia là do chính cô tự mình chọn, cùng với tất cả các vật dụng khăn đệm, gối ôm, chăn màn..., tất cả đều là cô tự tay mình chọn mua.

Chiếc giường mới này cô cũng chưa từng nằm thử, nhưng bây giờ lại thành nơi tốt nhất cho bọn họ vụng trộm.

Bọn họ thật là không phụ lòng cô! Việc này càng khiến trái tim cô nhói lên đau đớn như bị một vật bén nhọn đâm xuyên qua, cô hít sâu một cái, tự nói với mình phải tỉnh táo, ngàn vạn lần không thể ở trước mặt bọn họ mà mất bình tĩnh.

Đứng ở cửa phòng, tràn đầy tức hận, mặt của cô vừa xa cách vừa lạnh lùng. “Thật xin lỗi đã quấy rầy.” Thật bội phục mình, dưới loại tình huống này, còn có thể lấy ngữ điệu lễ độ bình tĩnh như vậy để nói chuyện. Đóng cửa lại, xoay người nhanh chóng rời đi, nếu nán lại thêm một giây nào nữa, cô không biết còn có thể giả bộ lạnh lùng, còn có thể tiếp tục duy trì khuôn mặt điềm tĩnh nữa hay không.

Trên giường lớn hai người tròn mắt mà nhìn, nghe được giọng nói của cô mà tinh thần hồi phục trở lại.

Lâm Chí Kiệt luống cuống tay chân nhặt lên khăn lông quần quanh hạ thân, vội vàng xuống giường đuổi theo.

“Nhan Nhan, đợi chút, nghe anh giải thích!”

Trên giường một kẻ vì làm chuyện xấu hổ mà đem chăn bông bịt kín đầu, trong lòng xấu hổ vô cùng.

Trời ơi, chuyện như vậy làm sao lại để Sở Nhan bắt gặp? Về sau cô còn mặt mũi nào gặp cô ấy nữa?

Sở Nhan không phải đã nói với cô, tối nay sẽ cùng bạn bè đi ra ngoài vui chơi sao? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Như thế này là xong rồi, bắt gian tại trận, nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Trong phòng khách, Lâm Chí Kiệt kéo tay Sở Nhan.

“Nhan Nhan, trước tiên em đừng đi, nghe anh giải thích đã...”

Sở Nhan hất tay anh ra, bực tức xoay người, một đôi mắt sáng trong lạnh lùng nhìn anh.

Đột nhiên anh cảm giác hành động của mình thật đáng xấu xa cùng vô sỉ, ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, không chỗ nào che giấu.

“Giải thích? Còn có cái gì cần phải giải thích nữa chứ? Chẳng lẽ anh lại muốn nói với tôi rằng, sự việc mới nhìn thấy vừa rồi tất cả đều là ảo giác? Người đáng lẽ ra nên đang ở Hongkong như anh là đang cùng nằm trên giường với người ta nói chuyện phiếm chác, giữa các người quả thật là không xảy bất cứ chuyện gì, hai người là trong sạch hay sao?” Cô chỉ vào cửa phòng ngủ, gương mặt lạnh lẽo.

“Đây là lần đầu tiên, anh bảo đảm về sau sẽ không bao giờ xảy ra nữa, em tha thứ cho anh có được hay không?” Mặt của Lâm Chí Kiệt là sự áy náy cùng hối hận, dùng giọng nói thành khẩn cầu xin cô tha thứ.

Nhìn vẻ mặt người đàn ông trước mắt ngán ngại và hỗn loạn, trên trán thậm chí còn đổ đầy mồ hôi, tác phong nhanh nhẹn ngày thường biến mất không còn dấu vết. Sở Nhan trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực.

Đây chính là người đàn ông cô yêu ba năm qua sao?

Ngày trước cô rất cuộc là yêu anh vì cái gì? “Không cần nói cho tôi biết đây là lần thứ mấy, trước kia mỗi lần nghe người khác nói cho tôi biết anh rất phong lưu, tôi đều cho rằng anh chỉ là gặp dịp thì chơi, anh sẽ biết chừng mực. Tôi nghĩ, sau khi kết hôn, anh sẽ không còn như vậy nữa, biết cái gì mới là người đàn ông đích thực, anh sẽ hiểu rõ ý nghĩa của một gia đình thật sự. Nhưng cuối cùng tôi cùng nhận ra rằng, tôi sai lầm rồi... Nếu như hôm nay người lên giường với anh là một người phụ nữ khác, có lẽ tôi sẽ tha thứ cho anh, nhưng cô ấy là người bạn tốt nhất của tôi, anh không phải là không biết. Rất rõ ràng, anh đối với tôi không có chút tôn trọng nào, có thể nói đến giờ này tôi đã hiểu rất rõ cho dù chúng ta có kết hôn, cũng sẽ không có hạnh phúc.”, Trên khuôn mặt xinh đẹp nho nhã và mỹ lệ của Sở Nhan tràn ngập mệt mỏi, cô vô cùng đau đớn tuyên bố với Lâm Chí Kiệt: “Lâm Chí Kiệt, chúng ta chia tay đi!” Lâm Chí Kiệt nhất thời ngây người như phỗng, không dám tin nhìn khuôn mặt Sở Nhan trước mặt mình tràn đầy thống khổ nhưng lại rất kiên quyết.

Anh cho rằng Sở Nhan luôn luôn thiện lương, luôn tha thứ tất cả, sẽ vẫn như trước kia tha thứ cho những chuyện ở bên ngoài của anh, anh không thể nào ngờ được lần phong lưu này, sẽ làm cho anh vĩnh viễn mất cô. Không được, không thể, anh là thật lòng yêu cô, yêu vẻ đẹp của cô, yêu sự hiền tuệ cô, yêu sự nhân hậu đức độ của cô, yêu tất cả của cô... Anh không muốn mất cô!

Anh kéo hai cánh tay Sở Nhan, vẻ mặt cuồng loạn cố gắng giữ lại.

“Không dừng, Nhan Nhan, lần này chỉ là ngoài ý muốn, anh bảo đảm về sau tuyệt đối không tái phạm, anh sẽ sửa đổi, sau khi kết hôn anh sẽ làm một người chồng tốt nhất, tuyệt không ăn chơi đàng điếm, tuyệt không có bất kỳ quan hệ gì với người phụ nữ nào khác, em phải tin tưởng anh, có được hay không? Nhan Nhan, cho anh một cơ hội...”

Anh lôi kéo tay Sở Nhan khổ sở cầu khẩn, hy vọng có được sự tha thứ của cô.

Trong lúc nhất thời, Sở Nhan gần như không kiềm chế được mà mềm lòng.

Nhưng cô tự nói với mình, tha thứ cho anh lần này, nhất định còn sẽ bị anh phản bội lần sau nữa, loại cảm giác đau khổ này nếu lại tái diễn lần nữa sẽ như cái động không đáy cắn nuốt cô.

Sở Nhan không nói gì nhìn người đàn ông tuyệt vọng đã khiến cho cô tan nát cõi lòng trước mặt mình, một giọt nước mắt trong suốt từ hốc mắt cô chậm rãi rơi xuống.

Cho dù cô vẫn yêu anh, nhưng cô thật không có cách nào tha thứ cho anh, việc phản bội của anh lần này đã hoàn toàn cắt đứt tất cả tình yêu của cô đối với anh.

“Tạm biệt...”

Câu chia tay thống khổ từ trong miệng cô bật ra, đẩy tay Lâm Chí Kiệt ra, Sở Nhan xoay người tông cửa chạy ra ngoài.

Cô không dám quay đầu lại, chỉ sợ vừa quay đầu lại, sẽ không nhận được mà tha thứ tất cả khuyết điểm của anh.

“Nhan Nhan...”

Lâm Chí Kiệt đuổi tới cạnh cửa, đột nhiên chú ý tới sự nhếch nhác của mình liền dừng bước.

Nhìn bóng lưng Sở Nhan biến mất ở ngoài cửa, anh vô lực rũ xuống ngồi trên mặt đất, ôm đầu lòng tràn đầy hối hận, rốt cuộc cũng ý thức được rất rõ ràng...

Lần này, anh và Nhan Nhan là thật sự kết thúc rồi, sự ham vui nhất thời của anh, rốt cuộc đã giết chết tình yêu cùng tương lai của anh và Nhan Nhan.

* * *

Sở Nhan đi trên đường lớn Đài Bắc, gió đêm lạnh lẽo thổi lất phất làm lạnh những giọt nước mắt nóng hổi trên khuôn mặt của cô, nhưng không làm nguôi đi sự buồn bã cũng nổi đau tràn đầy trong lòng.

Đêm, càng lúc càng khuya, nhưng trên đường vẫn là cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa không đổi.

Thành phố xinh đẹp này vào đêm Giáng sinh, tràn đầy những màu sắc sinh động khác nhau, chỉ có mình cô đắm chìm trong một màu tím u buồn.

Quen với Chí Kiệt được ba năm, vốn tưởng rằng sẽ giống như những nàng công chúa trong câu chuyện cổ tích, sẽ được hạnh phúc mãi mãi, có ai ngờ phía cuối con đường này, lại không có ánh mặt trời chiếu sáng rực rỡ, mà chỉ có màu sắc u ám vô tận cùng sự phản bội đau lòng!

Đi đến đầu đường đông nghịt người, cô bước chân chậm lại, suy nghĩ xem mình nên đi đâu, lại thất vọng phát hiện, mình không có chỗ nào để đi...

Đêm giáng sinh vốn là đêm của hạnh phúc, nhưng cũng chính trong đêm Giáng sinh cô lại mất đi tất cả hạnh phúc.

Chuyện này mới châm chọc làm sao?

Hai chân cô dần dần nhúc nhích không muốn đi tiếp, dừng bước lại, cô ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện mình dừng ở trước một quán cà phê.

Quán cà phê này có một cái tên rất đặc biệt “Cây tầm gửi”.

Trên khung cửa quán của cà phê, treo một vòng cây có những quả nhỏ màu đỏ.

Cô đứng nhìn kinh ngạc, thất thần nhớ lại không biết là ai nói với cô, nếu như một cô gái chưa cưới dưới nhành tầm gửi trong đêm giáng sinh trao một nụ hôn, nhành tầm gửi sẽ mang đến cho cô tình yêu cùng may mắn!

Thật là buồn cười! Cô vừa mới thất tình, tìm đâu ra người vì cô mà trao nụ hôn, vì cô mà mang đến tình yêu cùng may mắn?

Hơn nữa, tình yêu cùng hạnh phúc của cô trong tối nay cũng đã biến mất tất cả rồi.

Thôi, không có tình yêu cũng sẽ không chết, không phải sao?

Coi như chỉ có một mình cô; một mình cô cũng có thể sống thật tốt, đêm Giáng sinh không có người nào là không may mắn.

Cho nên, cô muốn tỉnh lại, cô muốn buông thả!

Nhưng vẫn không được...

Thở dài, cô tịch mịch xoay người, lại chợt đụng phải một lồng ngực cứng rắn ấm áp.

Một đôi cánh tay cứng như thép ôm lấy eo cô, hơi thở đàn ông mãnh liệt xông thẳng vào mũi.

Chuông báo động trong lòng Sở Nhan chợt vang lên, suy nghĩ đầu tiên chính là: xong rồi, nhất định là gặp phải một tên háo sắc rồi!

Không thể nào, mới vừa thất tình liền gặp phải một tên háo sắc, hơn nữa còn là ngay trong đêm Giáng Sinh - đêm mà mọi người đều mặc sức vui chơi, Thượng Đế đối với cô không phải quá tốt sao?

Trong lòng vừa mới cầu mong có thể tìm được người hôn cô, ngay lập tức Thượng Đế liền đáp ứng lời cầu nguyện của cô, liền lập tức phái người đàn ông này đến cho cô tình yêu cùng hạnh phúc sao?

Nhưng cô không cần! Cô chưa bao giờ là loại phụ nữ tùy tiện. Yêu Chí Kiệt đã nhiều năm như vậy, bọn họ cũng chỉ dừng lại ở giai đoạn hôn môi!

Há to miệng, vừa muốn mở miệng hô cứu mạng, khuôn mặt đàn ông đã đáp xuống, một đôi mắt sáng rực như một viên ngọc dạ minh châu, trong đêm tối, lóe lên ánh sáng nhàn nhạt vừa bốn cột vừa chiếm hữu.

Thượng Đế ơi, tên háo sắc này đáng dập lại vô cùng quyến rũ, dưới ánh đèn mờ ảo vẫn có thể thấy rõ khuôn mặt cuốn hút của hắn, mái tóc hơi xốc xếch, trên người tỏa ra hơi thở nhàn nhạt mê hoặc.

Trong lúc mê muội, Sở Nhan cảm giác một bàn tay ôm lấy mặt của cô, trước lúc cô kịp có bất kỳ phản ứng nào, đã hôn lên cánh môi khe hở của cô.

Tên háo sắc này triền miên hôn mút môi cô với muôn hình vạn trạng cách, một bàn tay êm ái lại kiên cố ôm lấy mặt của cô, ngón tay cái lại nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt.

Tay kia nhẹ nhàng dọc theo bờ vai mảnh khảnh theo sống lưng của cô, một đường vuốt ve tỉ mỉ, đi tới chiếc hông nhỏ thon gọn, vuốt ve một lúc, cuối cùng trượt đến cặp mông xinh đẹp căng tròn, hơi dùng lực, làm cho cô không tự chủ được áp vào người hắn.

Thành thật mà nói, đây không phải là nụ hôn đầu của cô, nhưng cảm giác lại hoàn toàn khác so với trước kia, cảm nhận được sự hưởng ứng của cô nên người đàn ông này càng thêm kiên trì, càng dùng kỹ xảo, lại hiểu rất rõ làm cách nào khiến cho cô gái trong ngực mình chìm đắm trong việc môi lưỡi treu đùa thân mật.

Suy nghĩ trong đầu Sở Nhan rối loạn, tay cũng không nhàn rỗi, không ngừng khước từ đẩy vào lồng ngực cứng như thép của tên háo sắc, dưới chân vẫn không quên hung hăng đạp chân của hắn. Đáng tiếc tối nay cô quên mang giày cao gót, không thể tạo thành lực sát thương tốt nhất.

Sự phản kích mãnh liệt của Sở Nhan hiển nhiên đối với sự xâm phạm của một tên háo sắc, đã đạt đến trình độ cao thâm không gây nên bất cứ sự ảnh hưởng nào, hắn đưa ra một cánh tay, đem hai tay cô giữ chặt ở sau lưng, ngăn sự quấy nhiễu của cô lại, dễ dàng giúp hắn xâm nhập.

Sự tiếp xúc thân mật của hai người trong mắt của những người khác, là hình ảnh ôm hôn thắm thiết của một cặp tình nhân,. Kịch tình vô hạn.

* * *

Khâu Tinh Tinh rất kiên trì đi theo phía sau, nhưng quả thật không thể tin vào điều mà chính mắt mình nhìn thấy.

Trác Dương nói là anh có hẹn với bạn gái khác, quả nhiên là thật?

Cô còn tưởng rằng anh chỉ cố ý kiểm soát qua loa!

Hơn nữa anh ngang nhiên cùng một cô gái không biết xấu hổ vừa thấy đã hôn triền miên, dán sát vào nhau, kích động giống như một ngày không thấy, như cách ba thu!

Anh rốt cuộc có đem vị hôn thê sắp cưới là cô để trong mắt không đấy?

Hung hăng dậm chân một cái, cô mang gương mặt giận dữ đi tới, dùng hết sức lực lôi cánh tay Trác Dương.

“Này, Trác Dương, sao anh có thể như vậy? Cô gái không biết xấu hổ này là ai?”

Trác Dương kết thúc nụ hôn thật sâu, nướng mày rậm lên dù đang bận vẫn rất ung dung, vẫn giữ chắc Sở Nhan đang thở dốc không ngừng ôm vào trong ngực. - “Khâu tiểu thư, mong cô có chút tôn trọng, cô ấy là bạn gái của tôi, không phải là cái gì cô gái không biết xấu hổ.”

Hả? Bạn gái gì à? Tại sao anh có thể nói nhảm như vậy? Sở Nhan vuốt ngực, từng ngậm từng ngậm hút lấy không khí, nhất thời nói không ra lời.

Khâu Tinh Tinh cắn môi, hung hăng dậm chân, nắm ống tay áo của Trác Dương bộc phát tính khí tiểu thư.

“Không được, mẹ anh nói em nhất định phải giám sát anh thật chặt, không cho phép anh có quan hệ cùng những loại phụ nữ không đứng đắn kia. Đi thôi, dắt người ta đi xem phim, ăn cơm, sau đó còn đi khiêu vũ!”

Trác Dương không nhìn được hất tay cô ra.

“Mẹ tôi bảo cô đi chết, chẳng lẽ cô cũng đi sao? Tránh ra, đừng đến phiền tôi!”

Sở Nhan thở dốc một hồi đã định thần lại, liền vội vàng muốn tránh xa cánh tay Trác Dương đang ôm vai cô.

“Này, buông tôi ra, tôi không quen biết anh...”

Nói còn chưa dứt lời, Trác Dương đã duỗi một bàn tay che miệng của cô lại.

Bàn tay của anh quá lớn, che miệng cô lại, làm cả khuôn mặt cô bị che đi hơn phân nửa, ngay cả lỗ mũi cũng bị bịt kín, làm cô thật sự khó thở.

“Oái...” Bên dưới bàn tay bịt kín của anh cô kêu rên không ngừng, không có biện pháp nói ra một chữ.

Trong mắt Khâu Tinh Tinh, hành động như vậy lại thành liếc mắt đưa tình.

Cô bực bội dậm chân, thở phì phò nũng nịu: “Trác Dương khôn kiếp, cái con hồ ly tinh này rốt cuộc có cái gì tốt, anh lại chọn cô ta không chọn em chứ?”

“Ồ trong mắt tôi, cái gì của cô ấy cũng hơn cô.” Anh buông bàn tay che miệng Sở Nhan ra, từ phía sau ôm chặt cô.

Khâu Tinh Tinh quả thật bị hành động của anh làm cho tức muốn xỉu.

Chỉ là, trong lòng cô, tất cả chuyện này đương nhiên là lỗi của con hồ ly tinh không biết xấu hổ kia!

Nếu không phải là cô ta không biết xấu hổ câu dẫn Trác Dương, Trác Dương làm sao lại bỏ mặt cô chứ?

Cô ta xông lên phía trước, tay phải hung hăng tát một cái thẳng vào má trái của Sở Nhan.

“Hồ ly tinh không biết xấu hổ, Đãi Bắc hết đàn ông rồi sao? Tại sao phải câu dẫn đàn ông của tôi?”

Động tác của cô nhanh chóng mà chính xác, không những Trác Dương không kịp ngăn cản, ngay cả Sở Nhan thân là người trong cuộc, cũng chỉ kịp cảm nhận cảm giác nóng rất đau đớn từ trên gò má truyền đến, mới chân thật ý thức được mình bị tát một cái.

Vuốt má trái nóng hổi của mình, Sở Nhan uất ức nhìn Khâu Tinh Tinh đang đứng trước mặt.

“Tôi không có, tôi với anh ta căn bản không có...”

Đây là cái thế giới gì? Vô duyên vô cớ bị người ta hôn, còn vô duyên vô cớ bị một cái tát, tại sao cô lại bị cuốn vào giữa cuộc chiến này? Thật là không thể giải thích được!

“Cô làm gì vậy hả?” Trác Dương quát một tiếng làm Khâu Tinh Tinh còn muốn đưa tay phải đánh tiếp một cái tát nữa phải dừng tay lại.”Muốn dở tính khí tiểu thư, muốn đánh người, làm phiền cô trở về Khuê gia đi, nơi này cũng không phải là địa điểm mà cô có thể tự tung tự tác mà giương oai điệu võ.”

Khuê Tinh Tinh không nghĩ tới Trác Dương tự nhiên lại che chở Sở Nhan như vậy, cô buồn giận cùng lúc, hung tợn nhìn chằm chằm Sở Nhan, nước mắt dần dần tràn ngập đôi mắt to xinh đẹp của cô.

“Cái con hồ ly tinh này, sẽ không có kết quả tốt.”

Máng xong, rồi cô hướng Trác Dương quát: “Anh khi dễ em, em muốn trở về nói ẹ anh biết, để xem bà giúp ai, anh chờ xem, hừ!”

Hừ lạnh một tiếng, rút về cánh tay bị Trác Dương cầm, Khuê Tinh Tinh lau nước mắt, quay người bỏ chạy, biến mất trong bóng đêm mờ ám.

Nhìn Khuê Tinh Tinh đi, Trác Dương nhún vai một cái, không có bất cứ nao núng nào trước sự uy hiếp của cô.

Xoay người lại, nhìn vào Sở Nhan, anh ân cần hỏi: “Tiểu thư, cô không sao chứ? Có muốn đi gặp bác sĩ hay không, tôi sẽ đưa cô đi...”

Bị uất ức nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt Sở Nhan, trừng mắt trước cái tên đàn ông không biết từ đâu ra này, cô quả thật không biết nên nói gì..

“Anh, tôi không cần anh quan tâm, anh tránh ra đi!”

“Tiểu thư, tôi đây là tốt bụng, làm sao cô lại không lễ độ như vậy?”

“Anh mới là không có lễ độ! Anh vô duyên vô cớ nhận người quen, cái cô bạn gái kia của anh lại duyên vô cớ loạn lên đánh người...”

Trác Dương ngắt lời cô.”Trước tiên tôi muốn làm rõ, cái cô gái hung dữ đó không phải bạn gái của tôi, cô ta chỉ là một trong những ứng cử viên mà mẹ tôi muốn nhận làm con dâu thôi.”

“Có gì khác nhau sao?”

“Dĩ nhiên không giống nhau, cô ta là mẹ tôi chọn, không phải là ý của tôi. Vợ của tôi, nhất định phải là tự tôi chọn lựa, tôi phải yêu cô ấy.”

“Chuyện này liên quan gì tới tôi? Tôi đâu có quen biết anh!” Sở Nhan hận xoay người muốn đi.

Tối hôm nay quả thực là một đêm đen đui trời ơi, gặp xui xẻo cực độ. Chẳng những chia tay với Chí Kiệt, bị người ta vô lễ, bị người ta in lại năm dấu ngón tay, còn đụng phải một tên đại thiếu gia háo sắc nhằm chán lại vô sỉ này!

“Tiểu thư, cô muốn đi đâu? Tôi có thể đưa cô đi.” Anh đi theo phía sau cô, nhắm mắt theo đuôi.

Sở Nhan yên lặng đi vài bước, thấy anh giống như không có dấu hiệu buông tha, còn ở bên tai cô không ngừng “Ông ông ông”, cô không thể nhịn được nữa dừng bước lại, vừa định xoay người trách cứ anh, ai ngờ anh lại đang nhào tới, lúc này cô giống như chủ động ôm ấp yêu thương, tiến vào trong ngực anh.

Cô giống như bị điện giật vội nhảy ra. “Anh làm gì thế?”

Anh buồn cười nhìn cô, “Tiểu thư, là tự mình đột nhiên dừng lại, tôi mới có thể đụng vào cô.”

“Cười cái gì?” Cô uất ức nhìn anh.

Anh cố nhịn cười, duỗi tay về phía cô.

“Làm cái gì?” Cô nghi ngờ liếc nhìn anh cảnh giác.

“Muốn kết giao làm bạn bè với cô. Tôi tên là Trác Dương, còn cô?”

“Ai muốn kết giao bạn bè với anh!” Một kẻ bắt được nữ sinh liền hôn loạn, cô không muốn cùng hắn ta làm bạn bè.

“Tôi rất vội, không rảnh kết giao bạn bè với anh, gấp lại sau! Không, không cần gấp lại! Còn là tạm biệt hẹn không tái ngộ, bái bai!” Nói xong, cô xoay người rời đi! Càng đi càng nhanh, cuối cùng là tăng tốc chạy thật nhanh, chỉ muốn mau mau rời khỏi cái tên đàn ông đáng ghét đó.

Trác Dương đứng tại chỗ, nhìn bóng lưng Sở Nhan bước nhanh rời đi dở khóc dở cười, giống như anh là bệnh dịch lây truyền đáng sợ lắm vậy.

Thật không nghĩ tới, vì né tránh sự dây dưa của Khưu Tinh Tinh, lừa gạt cô ta nói là có hẹn với bạn gái, lại có thể gặp được một cô gái đáng yêu như vậy.

Trong mắt anh lúc đó có vài tia sáng lóe lên, vẻ mặt cô đơn xoay người lại thẫn lạng thờ dài của cô, đã sâu khắc sâu trong đầu của anh.

Cái này giống như tập hợp trăm năm cô tịch mất mát cùng đau lòng, làm người ta không nhịn được muốn thương yêu, giống như một thiên sứ lạc lối rơi xuống phàm trần, cả người lóe lên ánh sáng thanh khiết, cùng với cái thế giới ồn ào này không hề liên quan.

Thời điểm đó, cả thế giới ồn ào chợt yên tĩnh lại, trong trời đất giống như chỉ còn lại một mình cô cô đơn tĩnh mịch.

Mà anh chỉ muốn xóa đi sự u buồn lạnh như băng trên mặt cô, muốn làm ấm áp lòng cô.

Cho nên, anh chưa kịp nghĩ ngợi gì, liền xông tới, nhanh chóng ôm chặt lấy cô, hôn lên đôi môi nóng bỏng đó.

Mà nụ hôn này, đúng là ngọt ngào cả người làm đầu óc quay cuồng, dư vị vô cùng ngây ngất.

Đáng tiếc mới vừa rồi không hỏi được tên của cô, nhưng không cần gấp gáp, có lòng, còn sợ không tìm được cô sao?

Chỉ cần anh muốn, chưa có chuyện gì mà anh không làm được.

Quay người lại, nhìn quán cà phê sau lưng, “cây tầm gửi” ba chữ to lóe lên những ánh sáng neon muôn màu bên trong, không ngừng biến ảo có trình tự.

Trên khung cửa nhàn tản gửi giống như hương tới anh mỉm cười, anh cũng không nhịn được nở nụ cười.

Trong truyền thuyết, nhành tầm gửi có thể vì mọi người mang đến tình yêu cùng may mắn, xem ra là thật.

* * *

Chạy trốn chết chạy như điên hồi lâu, cho đến cuối cùng không còn nghe được tiếng nói của tên Trác Dương đó, Sở Nhan cúi người xuống, vượt ngực thở nặng nhọc.

Quay đầu lại, cái tên Trác Dương đó đã sớm bị cô bỏ xa phía sau lưng, cũng không còn nhìn thấy bóng dáng.

Sống 22 năm, tối nay là gặp phải nhiều chuyện kỳ lạ nhất!

Đầu tiên không giải thích được là tại sao lại gặp phải một màn khó xử nhất trong đời, rồi tiếp đó ở dưới một nhành tầm gửi bị người ta ôm hôn, kế tiếp tự nhiên bị nhận một cái tát từ một bà điên, đây lần đầu tiên từ lúc sinh ra tới giờ cô bị tát! ’

Chỉ là, trải qua cuộc gặp gỡ kỳ dị này, vết thương từ đáy lòng do chuyện bị Chí Kiệt cùng bạn thân phản bội, dường như cũng không còn đau nữa rồi.

Có lẽ, cô thật sự nên cảm tạ cái tên đại thiếu gia háo sắc tùy tiện nhận loạn đó!

Sở Nhan cô đơn thở dài, tiếp đó lại mỉm cười ngẩng đầu lên, dừng cảm nhìn lên bầu trời đêm âm u.

Giờ khắc này, đối với Chí Kiệt, trong lòng của cô không còn oán hận.

Trong khoảng thời gian khá dài bên nhau, bọn họ đã ở bên nhau đi qua khoảng thời gian ba năm tuyệt vời nhất, đã để lại cho nhau những ký ức đẹp nhất, còn có cái gì để mà hận nữa chứ?

Nhưng cô thật không cách nào tiếp nhận chuyện anh sau lưng phản bội mình. ’

Nếu như cô miễn cưỡng trở lại bên cạnh anh, những hình ảnh không chịu nổi đó, sẽ trở thành một cái gai sắc bén trong lòng cô, tùy lúc sẽ lại nhắc cô nhớ lại việc bị Chí Kiệt phản bội, vĩnh viễn là một bóng ma trong cuộc sống của bọn họ.

Cho nên, đã hết rồi thì để cho nó vĩnh viễn kết thúc đi, phải dừng cảm tiến về phía trước, cô không muốn quay đầu lại.

Hít sâu một cái, giống như trong lòng không còn vương vấn thì không khí cũng trở nên dễ chịu.

Sở Nhan sải bước đi đến phía trước, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn.

2. Chương 2

“Con đã về!”

Sở Sở mệt mỏi đẩy ra cửa nhà, cả người đều mệt mỏi từng bộ phận đều lên tiếng phản đối muốn nghỉ ngơi, dù có chuyện kinh thiên động địa gì, cũng chờ cô ngủ một giấc rồi hãy nói.

Đột nhiên, khóe mắt cô nhìn thấy ngồi yên ở trên ghế sofa là cha mẹ của -

Nhìn thấy trong tay cha cầm điều thuốc, mặt ủ mảy chau, trên bàn trong cái gạt tàn thuốc đều là tàn thuốc tràn đầy; mẹ thì ngồi ở đầu bên kia của ghế sa lon, cầm khăn tay len lên lau lệ.

Sở Nhan ngạc nhiên. Không thể nào? Tin tức cô cùng Chí Kiệt hủy bỏ hôn lễ, bọn họ nhanh như vậy đã biết rồi sao?

Ngồi xuống bên cạnh mẹ, ôm bả vai của bà, cô thử thăm dò hỏi: “Mẹ, sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Sở phu nhân lau lau nước mắt, một ngón tay hướng chỗ ngồi phía bên kia, nơi mà người chồng yên lặng không nói gì, rung giọng nói: “Con hỏi ông ấy đó, ông ấy làm chuyện tốt gì nói ông ấy tự mình nói đi!”

Sở Nhan kinh ngạc cô cùng nhìn cha, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, khiến ẹ luôn luôn dụi dằm biến thành bộ dáng như vậy.

“Cha, rốt cuộc là sao?”

Sở Cảnh Thiên im lặng không nói, áy náy tràn ngập trên mặt của ông, trong phút chốc tựa hồ già đi mười tuổi.

Mãnh liệt lo lắng nổi lên đáy lòng, mắt Sở Nhan cùng lúc nhìn qua lại cha mẹ mình đang trước mặt.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng, Sở phu nhân uất ức nghẹn ngào, kéo tay của con gái, nức nở nói:

“Cái người cha tốt này, mượn ngân hàng ngầm năm trăm vạn đi đầu cơ cổ phiếu, chơi vũ nữ, con nói xem, ông ta có còn bận khoản đến mẹ con chúng ta hay không? tại sao ông ấy là một người chống, một người cha, lại đem chúng ta ép lên đường cùng a...”

Tôn Huyền ánh mắt oán hận, giống như ánh mắt muốn giết người nhìn Sở Cảnh Thiên, thế nhưng ông lại vô lực cãi lại.

Ông dù thế nào cũng không nghĩ ra, vốn nghĩ là muốn nhờ cổ phiếu mà có thể lên hương đổi đời khiến vợ con sống tốt hơn, làm ông mua vào một lượng lớn không nghĩ tới cổ phiếu lại rút giá thê thảm, cuối cùng biến thành một đồng giấy vụn. Đây không phải là lỗi của ông a! Ông vốn là cũng chỉ là muốn cho người nhà một cuộc sống tốt hơn một chút mà thôi.

Về phần người vợ hiền thực dịu dàng, ông cũng không ngờ đến là sự dịu dàng sẵn sóc, tình yêu của bà, hiển nhiên thật sự là vì tiền của ông, đối với ông căn bản không hề tình yêu!

Sở Nhan sững sờ nhìn cha đang chán nản ngồi yên ở trên ghế sofa, hút thuốc từng cây này đến cây khác, tràn ngập khói mù làm mặt ông trở nên mông lung, không còn bộ dạng người cha nghiêm nghị ít nói thường ngày nữa.

Năm trăm vạn, bọn họ làm sao có thể trả hết món nợ này?

Cuộn mình trên ghế sofa, Sở Nhan kỳ vọng trái đất này, trong nháy mắt bị hủy diệt thôi!

Tại sao một đêm Giáng sinh yên bình, tin tức xấu lại liên tiếp theo nhau mà đến, giống như là chỉ sợ không cách nào đánh sụp được cô vậy?

Kéo tay của con gái, Tôn Huyền dùng nước mắt, thử dò xét hỏi khê con gái: “Nhan Nhan, con cùng Chí Kiệt sẽ phải kết hôn, theo ý con, chúng ta trước qua Lâm gia mượn năm trăm vạn để trả nợ trước, chờ mọi chuyện ổn định từ từ trả lại cho bọn họ, như vậy được không?”

Nghe được câu này, Sở Cảnh Thiên vẫn ngồi yên lập tức ngồi thẳng thân thể, mong đợi phản ứng của con gái.

Nhìn sự thiết tha của cha mẹ, trái tim Sở Nhan thoáng qua áy náy.

Cô cực kỳ khó khăn nói: “Cha, mẹ, thật xin lỗi, con cùng Chí Kiệt đã chia tay rồi, vốn định ngày mai mới nói với hai người...”

Lời của cô so với bom nguyên tử còn có lực ảnh hưởng hơn, còn chưa nói hết, Sở Cảnh Thiên mặt đã trắng bệch sững sờ tại chỗ, Tôn Huyền cũng bị đả kích rất lớn trắng xanh cả mặt.

“Cái gì? Con với Chí Kiệt chia tay? Các con không phải sắp kết hôn sao? Tại sao lại chia tay?”

“Mẹ, mẹ hãy nghe con nói, không phải vấn đề ở con, là Chí Kiệt anh ta làm chuyện hư hỏng lại mang tới phòng tân hôn của chúng con mà làm, bị con bắt được tai trận. Mẹ nói xem, còn chưa kết hôn liền xảy ra chuyện như vậy, làm sao con có thể xem như không có việc gì xảy ra, làm sao có thể cùng anh ta kết hôn đây?”

Nghe lời nói của con gái, Tôn Huyền thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt hơi chậm, khuyên cô:

“Chí Kiệt làm như vậy đúng là nó không đúng, nhưng điều này cũng không coi làm chuyện lớn nha, đàn ông nào không vụng trộm an vụng chứ? Cha con không phải là cũng thường ở bên ngoài làm loạn? Gặp dịp thì chơi mà thôi, mắt nhắm mắt mở cũng qua thôi.”

“Đúng vậy, ngày mai con gọi điện thoại hẹn Chí Kiệt đi ăn cơm, không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết sao?” Sở Cảnh Thiên cũng phụ họa.

“Cha, mẹ, các người tại sao có thể nói như vậy? Làm chuyện đó lại là với bạn tốt của con, Chí Kiệt sau lưng con cùng cô ấy quan hệ, chuyện này làm sao con có thể xem như không có gì xảy ra được chứ?”

Thấy con gái luôn luôn ngoan ngoãn tự nhiên không nghe lời như vậy, Tôn Huyền nhất thời uất ức mù quáng.

“Vậy con liền trở mặt nhìn ba con, bị mấy tên cho vay nặng lãi kia chém chết sao? Trừ Lâm gia, còn có ai cho chúng ta mượn năm trăm vạn? Không có năm trăm vạn, những tên xã hội đen kia có thể bỏ qua cho chúng ta sao? Nhan Nhan, con tha thứ cho Chí Kiệt đi, để nó giúp chúng ta một lần, trước vượt qua cái cửa ải khó khăn này lại nói...”

Mẹ cứ lẩm bẩm liên tục, làm như vĩnh viễn không biết mệt nhọc là gì, Sở Nhan mệt mỏi cực kỳ bỏ lại một câu: “Năm trăm vạn này con sẽ nghĩ biện pháp, hai người không cần lo lắng. Con rất mệt mỏi, về phòng ngủ trước, ba mẹ ngủ ngon.”

Dứt lời, cô quay người đi lên lầu, không để ý tới tiếng kêu thân nhiều mẹ nữa.

Trở về phòng, đóng cửa lại, cả thể xác và tinh thần của cô mệt mỏi tựa vào trên ván cửa.

Một lát sau, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, tiếng nói của mẹ từ ngoài cửa truyền đến, mang theo nồng đậm áy náy.

“Nhan Nhan, thật xin lỗi, là mẹ hồ đồ, mẹ không nên bức con như vậy, đừng trách mẹ, được không?”

“Mẹ, con không trách mẹ.”

Mẹ vẫn luôn là dịu dàng, thanh tao lịch sự là một người mẹ tốt, là món nợ nặng nề bất thành linh, làm cho bà sợ hãi.

“Vậy con nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Ừ, mẹ ngủ ngon.”

Hướng về phía trần nhà trắng như tuyết, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

Năm trăm vạn, cô tìm đâu ra năm trăm vạn?

Không thể phủ nhận, hướng Chí Kiệt cúi đầu, sẽ là phương pháp thoải mái dễ dàng nhất, nhưng hy sinh tự ái đi đổi lấy năm trăm vạn này, rốt cuộc có đáng giá hay không?

Cần răng, cô quyết định, vô luận như thế nào, cô đều không cần hướng Lâm Chí Kiệt cúi đầu.

Cô nhất định phải dựa vào năng lực chính mình đi kiếm lấy năm trăm vạn, giúp gia đình vượt qua cửa ải khó này.

* * *

Liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay, cây kim chỉ tám giờ rưỡi, Sở Nhan thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may, vẫn còn kịp phỏng vấn.

Nhìn kính chiếu hậu xem kỹ mình, mái tóc chạm vai chỉnh tề buộc ở sau ót, trên mặt trang điểm thanh nhã nhẹ nhàng, nhìn khỏe mạnh lại có thần thái sáng láng..

Hài lòng bước xuống chiếc xe nhỏ của mình, vuốt phẳng lại bộ đồ công sở màu cam trên người, tâm tình của cô cũng nhẹ nhàng theo.

Có câu nói, “Trời không tuyệt đường người”, thật là không tệ. Nhớ tới một tuần lễ trước vừa thất nghiệp lại thêm thất tình u sầu bi thảm, hiện tại thật đáng được xưng tụng là liễu rữ hoa cười, trời cao biển rộng rồi.

Ngày trước một người bạn học cũ quả thật như là Nữ Thần May Mắn từ trên trời giáng xuống, mang đến tin tức về việc ứng tuyển thư ký phụ tá Phó Tổng giám đốc, vì chuyện tiền bạc đã khiến cô nghĩ muốn bẻ đầu sứt trán, trước tiên vấn đề “Tiền” phải được giải quyết thì con đường cô đi mới thênh thang rộng mở được.

Cô nhất định phải nắm chặt cơ hội này thật tốt!

Vì buổi phỏng vấn hôm nay, cô đặc biệt mặc bộ đồ sang trọng mà ban đầu mua là để tạo ấn tượng thật tốt với bố mẹ Chí Kiệt, chỉ hy vọng làm mình có vẻ thành thực lão luyện hơn.

Tiến vào cao ốc Tinh Áo, trong lòng của cô thấp thỏm lo âu.

Vì để chuẩn bị cho lệnh triệu tập phần công công tác này, mà một tuần lễ trước, cô đã gặp qua một vài nhân vật của Tinh Áo như trưởng phòng, phó phòng, quản lý, giám đốc bộ phận, vượt qua một chặng đường gian khổ, khổ cực cực kỳ, cho tới hôm nay cuối cùng có cơ hội được ra mắt vị Phó Tổng giám đốc này.

Xã hội bây giờ, muốn kiếm một công việc có đãi ngộ tốt, thật rất khó khăn. Nếu không phải là sau khi tốt nghiệp đại học, Chí Kiệt một mực bắt cô đảm nhiệm chức vụ trợ lý cho anh trong công ty, đối với các công việc liên quan đều không xa lạ, thì trong cuộc thi tuyển cô ngay lập đã bị loại từ đầu rồi.

Giờ phút này, cô đang ngồi trong phòng thư ký Phó Tổng giám đốc, chờ đợi Phó Tổng giám đốc đại nhân triệu kiến, lấy được vinh hạnh giống cô, còn có bốn vị tiểu thư khác.

Bên trong phòng thư ký của Phó Tổng giám đốc, có ba thư ký khác đang bận rộn, trên mặt bàn mỗi người, đều là những báo biểu, văn kiện cô không rõ.

Loại công việc này, số lượng công việc tỷ lệ thuận với thần kinh suy nhược công việc càng nhiều thì tinh thần càng phải suy nhược. Cho nên nói, tiền lương kếch xù cũng quan hệ trực tiếp với lượng công việc, dù sao trên thiên hạ không có bữa trưa nào là miễn phí.

Nhìn cô gái vào phòng phỏng vấn trước đó từ bên trong phòng ra ngoài, mặt mày xanh xao, trong mắt thậm chí chứa đựng nước mắt, Sở Nhan không khỏi khần trương.

“Sở tiểu thư, Phó Tổng giám đốc mời đi vào.” Phụ tá thư ký Lâm tiểu thư, thông qua ống nói điện thoại thông báo ra, đối với cô mỉm cười nói.

“Cám ơn.” Cô cũng bạo dạng cười một tiếng, tinh thần chiến đấu dâng cao hướng cánh cửa gỗ lớn phía trước, thẳng tắp đi tới.

Trời sinh voi sinh cỏ! Chỉ cần có thể qua cửa này thành công, tiền lương cao ngất chính là vật trong túi.

Lễ phép gõ cửa, bên trong cửa truyền đến một giọng nói trầm thấp có từ tính, rất dễ nghe, tựa hồ còn có chút quen thuộc.

“Vào đi!”

Lấy được đồng ý, Sở Nhan đẩy cửa tiến vào.

Bên trong phòng làm việc rộng rãi hào hoa, một người đứng đó quay lưng lại với cô, lẳng lặng nhìn chăm chú tòa nhà cao tầng Lâm Lập ngoài cửa sổ của thành phố Đài Bắc.

Trên người anh ta là âu phục vàng nhạt, đôi tay giấu ở trong túi quần tây, ánh mặt trời xuyên thấu qua lớp thủy tinh chiếu xuống trên người anh, một vòng ánh sáng nhân nhạt vây quanh anh, làm cho cả người anh tỏa ra hơi thở khiến người khác không dám tới gần.

Theo dõi bóng lưng anh, cô chân chờ có nên hay không mở miệng quấy rầy sự trầm tư của anh.

Một hồi lâu, cô đi tới trước bàn, mở miệng nói: “Phó Tổng giám đốc ngài khỏe chứ, tôi tới phỏng vấn...”

Khi vị kia Phó Tổng giám đốc chậm rãi xoay người lại, nhất thời tất cả những lời đã đến trên miệng trong một khắc kia, tất cả nghẹn ở cổ họng Sở Nhan, không thốt ra được một chữ.

Anh ta là...

Trác Dương nhàn nhạt cười, thả ra hơi thở trời sanh ưu nhã.

“Sở tiểu thư, cô mạnh khỏe.”

Sở Nhan bộ mặt đỏ lên, sững sờ ở tại chỗ.

“Anh... Anh chính là Phó Tổng giám đốc Tinh Áo?”

Nụ cười trên mặt Trác Dương sâu hơn.

“Sở tiểu thư có ý kiến gì?”

Anh ngồi vào trong chiếc ghế bọc da, cách một khoảng rộng của bàn làm việc nhìn thẳng vào mắt cô.

Sở Nhan rũ mắt xuống, hít sâu một cái, liền muốn xoay người rời đi.

Nếu là sớm biết Tinh Áo là công ty nhà anh ta, dù là đại kiệu tám người tới xin cô, cô cũng sẽ không bước vào nơi này một bước.

Thấy cô muốn đi, Trác Dương nhanh chóng toát ra một câu khiêu khích vô cùng: “Tôi bỏ ra năm trăm vạn, mua cô!”

Anh đang nói ngôn ngữ của nước nào à? Tại sao cô nghe không hiểu?

Không quay đầu lại, cô đứng tại chỗ. Nhưng giọng nói của anh tiếp tục truyền đến trong tai, muốn không nghe cũng không được.

“Tôi đã điều tra qua rồi, cha cô cần năm trăm vạn trả tiền nợ ngân hàng ngầm, tôi có thể cho cô năm trăm vạn, điều kiện là - cô! Tôi muốn cô làm người phụ nữ của tôi.”

Đêm hôm đó sau khi chia tay cô, anh muốn thám tử tư tìm kiếm cô, cũng thuận tiện tìm hiểu tình trạng nhà cô, biết khốn cảnh của Sở gia.

Cho nên lệnh triệu tập tới Tinh Áo của cô, cũng là anh âm thầm an bài, một tay thúc đẩy.

Ai kêu cô có một người bạn học đại học, vừa lúc lại đang ở trong công ty Tinh Áo kiếm cơm ăn?

Một câu nói của anh, sẽ làm cho cô gái kia không hề áy náy đem Sở Nhan bán đi. Cô ta chẳng những hao hết môi lưỡi đem Sở Nhan đưa vào Tinh Áo hưởng ứng lệnh triệu tập, còn miễn phí phụ tặng rất nhiều bí mật riêng tư về Sở Nhan!

Quả thật chính mình nghe cũng không thể tin được! Sở Nhan bỗng nhiên xoay người, trong đôi mắt to xinh đẹp dấy lên phần nộ hừng hực.

Anh ta coi cô là cái gì? Một sản phẩm trên thương trường tùy hứng cho người ta kêu giá bán đấu giá sao?

Năm trăm vạn, mà có thể tùy ý mua cô, chà đạp tôn nghiêm của cô? Anh ta nghĩ anh ta là ai?

Mặc dù cô nghèo, nhưng nghèo cũng có chí khí của nghèo!

Nếu cô thật hám làm giàu như vậy, đại khái có thể quay đầu lại đi tìm Lâm Chí Kiệt, tối thiểu cũng chỉ là hy sinh một chút kiêu ngạo mà thôi, cần chi phải đứng ở chỗ này, để cho anh vũ nhục tự ái của cô?

Chưa bao giờ bị người lần đầu gặp mặt khơi lên tức giận không kiềm được, cô hướng về phía anh rống lớn xả hết cơn tức giận.

“Tại sao anh lại điều tra tôi? Có tiền là lớn lắm sao? Anh nghe kỹ cho tôi, tôi hiện tại nói cho anh biết, đừng tưởng rằng có tiền thì cái gì cũng có thể dễ dàng mua được, có rất nhiều đồ cho dù có tiền cũng không mua được. Đừng nói năm trăm vạn, chính là năm ngàn vạn, năm tỷ, tôi Sở Nhan cũng không cần! Nghe rõ chưa?”

Rống xong, Sở Nhan chỉ cảm thấy nói ra được thật sướng khoái. Nặng nề hừ lạnh - một tiếng, xoay người rời đi.

Tốt! Trác Dương khoe miệng nâng lên một chút ý cười, không khỏi vì sự kiêu ngạo của cô mà vỗ tay.

“Sở tiểu thư, tôi thu hồi đề nghị vừa mới rồi, OK? Cô đến Tinh Áo, không phải tới hưởng ứng lệnh triệu tập làm thư ký phụ tá cho tôi sao? Còn chưa có lấy được câu trả lời của tôi, sao lại vội vã rời đi?”

Giọng nói của anh vang lên ở sau lưng cô, mang theo mùi vị hấp dẫn mãnh liệt.

Sở Nhan đứng tại chỗ, cắn răng, buồn bực nói: “Đừng nói với tôi anh lại độ lượng lớn như vậy, chịu cho tôi làm thư ký phụ tá của anh!”

“Tại sao không? Nguyên tắc của Tinh Áo chúng ta, luôn luôn là trọng dụng người tài, nếu cô có năng lực. Bỏ qua vấn đề riêng của chúng ta không nói, cô có năng lực, tại sao tôi lại không nhận cô? Chẳng lẽ cô cho rằng tôi là một người lấy việc công trả thù tư sao?”

Đột nhiên xoay người lại, bộ mặt Sở Nhan không dám tin.

“Anh thật muốn nhận tôi?” Cô trợn to tròn mắt hỏi anh.

“Dĩ nhiên, trừ phi cô cho là mình không có năng lực đảm nhiệm phần công tác này, tự động buông tha, vậy thì lại là chuyện khác.” Trác Dương nhún mày nhìn cô.

Lòng háo thắng bị anh kích thích, Sở Nhan cảm hơi nhột vãnh lên thật cao. “Ai nói tôi không có năng lực? Tôi nhất định sẽ đảm nhiệm thật tốt, anh chờ mà xem.”

Trác Dương cười, “Tốt lắm, tôi sẽ chóng mặt mong chờ.”

“Nhưng đầu tiên nói trước, tôi chỉ là làm thư ký phụ tá của anh, anh không được có bất kỳ hành động không tôn trọng nào với tôi, nếu không, tôi lập tức từ chức.” Cô vội vã cộng thêm phần ngoại lệ, chỉ sợ anh còn có cái ý đồ bất lương khác.

“Yên tâm, tôi không phải như cô tưởng là một kẻ khó chịu, lại nói tôi không có thói quen miễn cưỡng người khác, trừ phi bản thân cô nguyện ý, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không đụng một sợi tóc của cô.” Anh hỏi đáp hết sức thành khẩn.

Cuộc chiến tình yêu của hai người, vì vậy vén mở màn...

* * *

Chính thức vào làm việc trong Tinh Áo, rốt cuộc Sở Nhan cũng hiểu rõ cái gì gọi là tiền nào của đó, cũng hiểu tiền lương khi làm việc tại Tinh Áo nhiều hơn gấp mấy lần các công ty cùng ngành, phúc lợi cùng cực kỳ tốt, đến tột cùng là tại sao.

Đi làm được nửa tháng, cô hoa cả mắt khi thấy mỗi ngày nhân viên Tinh Áo xoay vòng thi nhau người ngã ngựa đổ.

Ở Tinh Áo, ai cũng đều là tinh anh, không có người nào dư thừa hay rảnh rỗi, cũng không thể đã ăn cơm mà không làm việc, kẻ nào không có năng lực, cũng chỉ có nước cuốn gói mà đi.

Ấn tượng của cô đối với Trác Dương, cũng không còn là cậu ấm chỉ biết ăn chơi. Anh có sức sống, có quyết đoán, có năng lực hạng nhất, thủ đoạn khôn khéo, không chỉ vậy mà còn có tài năng kinh doanh. Tinh Áo dưới sự lãnh đạo của anh, lớn mạnh hơn gấp mấy lần, kinh doanh trên rất nhiều lĩnh vực.

Nhưng muốn hiểu hơn nữa về anh, vẫn là một chuyện rất khó khăn, giống như tâm tình thật sự của anh, luôn được che giấu phía sau nụ cười rực rỡ cùng với đôi mắt lạnh lùng, làm cho người khác vĩnh viễn đoán không ra trong lòng anh đang suy nghĩ gì.

Cô không hiểu Trác Dương, cũng không muốn hiểu.

Nửa tháng nay, mỗi ngày cô đều loay hoay mất ăn mất ngủ, đầu óc choáng váng, trong đầu, trừ công việc vẫn là công việc, các vấn đề khác, cũng không thể dừng lại một giây đồng hồ để suy nghĩ.

Cô quên Chí Kiệt, quên mọi chuyện, thậm chí cũng không còn nghĩ đến chuyện bọn họ sau lưng phản bội mình ngay cả chuyện cha mẹ cầu nhau cô cũng không còn để ý nữa, nhưng duy nhất vẫn nhớ là món nợ năm trăm vạn nặng nề.

Nửa tháng này, Chí Kiệt điện thoại không ngừng, hoa tươi không ngừng được gửi đến, nhưng cô không nhận điện thoại, đổi số điện thoại di động, hoa tươi toàn bộ ném vào thùng rác.

Mẹ đổi cách làm của cô rất không tha thứ, không ngừng truyền thụ cho cô cái tư tưởng đàn ông chỉ gặp dịp thì chơi, quan niệm đó là chuyện bình thường, nhưng cô toàn bộ mất điếc tai ngơ.

Cô không có biện pháp xem tất cả đều như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chuyện mà Chí Kiệt làm, là sự phản bội nghiêm trọng nhất, tình yêu, tình bạn tất cả đều mất hết, tan nát cõi lòng, giống như một quả thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh không cách nào lành lại được, cô không cách nào nhặt lên những mảnh vỡ của lòng mình, làm bộ như không nhìn thấy những vết rách trong lòng.

Tình yêu, tình bạn, tất cả đều đã kết thúc ở khoảnh khắc cánh cửa phòng mở ra, đã không có đường quay trở lại nữa rồi.

“Sở Nhan, cô xem một chút, hợp đồng với đối tác người Pháp này sao lại đánh máy như vậy, tất cả đều là chữ Thác!”

Một sắp văn kiện, và giọng nói lạnh lùng của thư ký riêng của Trác Dương - Liễu Phi, cùng nhau chụp xuống đầu.

Giương mắt của Liễu Phi xinh đẹp lại lạnh như băng đập vào mi mắt, Sở Nhan mặt mang áy náy, vội vàng nói xin lỗi: “Dạ, thật xin lỗi, tôi sẽ lập tức xử lý.”

“Làm việc phải cẩn thận! Phần hợp đồng này rất quan trọng, Phó Tổng giám đốc tối nay cần dùng tới, cô không biết sao? Chớ ý là người mới mà có thể phạm sai lầm, thật không biết tại sao Trác Dương lại muốn dùng loại người như cô, ngay cả việc nhỏ thế này cũng làm không được.”

“Hừ! Lập tức đem văn kiện xử lý cho tốt, không được có thêm sai sót nữa! Tinh Áo chúng ta xem trọng nhất chính là tất cả đều phải thật hoàn mỹ.” Lạnh lùng phân phó, trong mắt phượng xinh đẹp của Liễu Phi cũng chỉ có cao ngạo.

“Dạ, tôi sẽ lập tức xử lý.”

Người dưới mái hiên, bị khinh bỉ là tất nhiên, Sở Nhan liền nở một nụ cười động lòng người, đem sự kiêu ngạo áp xuống đáy lòng.

Liễu Phi quay đầu nghênh ngang dẫm giày cao gót ra khỏi phòng thư ký, đi về phía phòng Phó Tổng giám đốc nơi làm việc của Trác Dương.

Cô vừa đi, hai người khác cùng là thư ký phụ tá như Sở Nhan, rồi rít oán trách.

“Cái gì sao? Cô ta nghĩ lại xem mình có năng lực gì, có tư cách nói người khác, cứ thích vạch lá tìm sâu.” Lâm Nhao Nhao bỏ xuống lịch hành trình đang xử lý trong tay nói.

Một người khác cũng là thư ký phụ tá Phương Dĩnh cũng lên tiếng phụ họa: “Cô ta ỷ vào cùng Phó Tổng giám đốc có giao tình đặc biệt, cô ta cho rằng mình sẽ là bà chủ tương lai, vênh mặt hất hàm sai khiến, ai biết Phó Tổng giám đốc có thể vừa lên giường xong một lần, liền một cước đá cô ta hay không?”

“Tôi cũng thấy thế, Phó Tổng giám đốc mới sẽ không thể không biết nhìn người như vậy đâu, Sở Nhan, cô nói đi?” Lâm Nhao Nhao hỏi cô.

Trừ, thế nào ngọn lửa nhanh như vậy liền đốt tới chỗ của cô rồi? Đang xử lý hợp đồng Sở Nhan ngạc nhiên ngẩng đầu.

“Các cô đang nói cái gì?” Không phải là người thích quan tâm thị phi, cô không thể làm gì khác hơn là giả vờ ngây ngốc. “Chính là Liễu Phi đó, cô nói xem Phó Tổng giám đốc có thể để mắt tới cô ta hay không, thật muốn cười chết được?”

Một củ khoai lang cực kỳ phồng tay lại bị hất tới đây, Sở Nhan xấu hổ cười cười, bộ dạng như bị làm khó.

“Tôi vừa mới vào Tỉnh Áo, đối với mấy chuyện này không quan tâm cũng không biết nhiều lắm..., tôi cũng không rõ.”

“Thật là, Sở Nhan vừa mới vào, làm sao biết những thứ này, cùng là không nên hỏi cô rồi.”

Sau đó, hai người liền thảo luận với nhau, Lâm Nhao Nhao nói Phó Tổng giám đốc ngày hôm trước khen ngợi tóc cô đen nhánh rất đẹp, Phương Dĩnh cũng lập tức đáp lấy ngày hôm qua lúc gặp qua Phó Tổng giám đốc, anh ta nói cô so với trước kia thon thả hơn...

Sở Nhan cúi thấp đầu, tầm mắt giằng co trên hợp đồng ở trên bàn, lại một chữ cũng không nhìn nổi, trong lỗ tai không ngừng tràn đầy những câu đối thoại của họ.

Cái gì, cái tên đàn ông kiêu ngạo này, ý vào lớn lên đẹp trai một chút, trong nhà có tiền một chút, đến đâu cũng câu dẫn trái tim ngây thơ của thiếu nữ! Đầu tiên là đêm hôm đó cô Khâu tiểu thư hung hăng, đã man không hiểu chuyện, ở đây lại có một cô thư ký mắt mọc trên đỉnh đầu, đem mình coi là Phó Tổng giám đốc phụ nhân!

Thật là đàn ông kẻ thù của phụ nữ chỉ biết đi gieo họa!

Sở Nhan đầy lòng căm phẫn, im lặng khẽ nguyên rửa, cầm trên tay bút bi làm như chiếc đao, không ngừng đâm mạnh vào lòng quân địch.

“Sở Nhan, cô làm sao vậy?”

Lâm Nhao Nhao bị bộ dáng của cô hù, nhìn cô.

Sở Nhan đột nhiên hồi hồn, nặn ra một nụ cười, lắc đầu: “Không có việc gì, không có việc gì...”

3. Chương 3

Ở trong phòng làm việc kim đồng hồ sắp chỉ hướng năm giờ, lập tức rộn lên những tiếng vui mừng lúc sắp tan việc.

Các thư ký đã bận rộn một ngày, tất cả bỏ phần, son môi vào trong túi sách, chỉ trừ Sở Nhan vẫn còn vui đầu trong công việc, không chút nào chú ý tới thời gian.

“Sở Nhan, cũng sắp năm giờ rồi, cô còn không thu thập đồ đạc, chuẩn bị tan sở à?” Lâm Nhao Nhao hài lòng khép lại chiếc gương nhỏ tinh xảo trong tay.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, Sở Nhan liền giật mình.

“A, tôi loay hoay thậm chí đã quên cả thời gian rồi.”

“Giám đốc thuê được cô thật là may mắn, đem công việc của công ty xem thành chuyện của mình mà cố gắng như vậy. Ai như cái cô Liễu Phỉ đó, cầm lông gà mà làm lệnh tiễn, cứ nghĩ mình là bà chủ Tỉnh Áo, không có việc gì đi lòng vòng quay phá; thật quá đáng.” Phương Dĩnh căm giận bất bình nói.

Sở Nhan qua loa cười một tiếng, dọn dẹp văn kiện trên bàn, chuẩn bị về nhà.

“Thôi. Liễu tiểu thư cũng chỉ muốn mọi chuyện hoàn mỹ, cho nên đối với công việc yêu cầu nghiêm khắc, cũng không có gì đâu.”

Lâm Nhao Nhao lập tức phản bác: “Cô ta căn bản là nhìn mặt mà bắt hình dong, không có việc làm lại đi gây chuyện. Toàn bộ trên dưới Tỉnh Áo ai lại không ghét? Sở Nhan. Cô là quá hiền lành, cô ta mới có thể luôn nhắm vào cô.”

Cô nên vùng lên phản kháng lại mới đúng, cô trầm mặc cùng chỉ cổ vũ cho cô ta càng phách lối thêm thôi.”

“Mắng lại cô ta, cho cô ta biết mặt một chút.” Phương Dĩnh phụ họa.

Sở Nhan còn chưa kịp trả lời, - giọng nói trầm thấp dễ nghe bên cạnh cửa vang lên

“Người nào mà phải mắng lại cho biết mặt một chút đấy?”

Mọi người vội vàng đứng lên, nín thở rũ mắt.

“Phó Tổng giám đốc!”

Trác Dương tùy ý quét mắt nhìn ba cô thư ký trong phòng làm việc. “Liều Phi đâu? Cô ta không ở đây sao?”

Ba người hai mặt nhìn nhau. “Buổi chiều cô ấy có tới, không tới ba giờ liền đi mất.”

“Shit!” Trác Dương mắng một câu, lập tức phân phó: “Thư ký Lâm, cô giúp tôi gọi điện bảo cô ta lại đây.”

“Dạ!” Lâm Nhao Nhao lập tức cầm lên điện thoại trên bàn.

Một lát sau, cô báo cáo: “Phó Tổng giám đốc, điện thoại di động của cô ấy tắt máy, điện thoại trong nhà không ai nhận, có muốn tiếp tục tìm hay không?”

“Lúc này lại chơi trò mất tích với tôi? Liều Phi, coi như cô được!” ánh mắt của Trác Dương trong nháy mắt lạnh lẽo, một quyền đánh về phía bàn làm việc bên cạnh.

Tất cả mọi người vì anh đột nhiên tức giận mà giật mình, cứng đờ tại chỗ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Liều Phi đáng chết, buổi chiều vẫn nháo muốn anh đuổi việc Sở Nhan, bị anh không kiên nhẫn quát mấy câu, thế nhưng không một câu cứ như vậy biến mất, hoàn toàn không chú ý tới nay còn có một vụ làm ăn quan trọng.

Cô ta chính là biết rõ trong khoảng thời gian ngắn, anh căn bản không có biện pháp tìm được một nữ thư ký nói tiếng Pháp lưu loát lại quen thuộc nghiệp vụ để thay thế cô ta, mới dám lớn lối như vậy!

Hừ, cô cũng thật sự quá khinh thường anh rồi, không có Liều Phi cô, anh vẫn có biện pháp giải quyết chuyện này!

Sở Nhan đứng ở bên cạnh Trác Dương, khe khẽ cắn môi dưới, vụng trộm liếc mắt nhìn anh lửa giận lên cao.

Lần đầu tiên phát hiện, khuôn mặt kiên định quyết đoán của Trác Dương, lại có đối với đôi mắt màu hổ phách giống như viên thủy tinh trong suốt, xinh đẹp lại thâm sâu.

Khó trách cảm giác ánh mắt của anh rất hồ hững, cho dù lúc mỉm cười, cũng luôn mang loại cảm giác xa cách cùng lạnh lùng không nói nên lời.

Cô nghĩ, chắc cũng là bởi vì màu sắc của đôi mắt? Màu hổ phách vốn là loại màu sắc không mang theo chút nhiệt độ nào lạnh như băng...

Mất hồn mơ mộng, Sở Nhan không chút nào chú ý tới Trác Dương nói những thứ gì, đợi cô đột nhiên hồi hồn thì chỉ thấy khuôn mặt Trác Dương thần sắc quái dị nhìn chằm chằm cô.

Kêu lên một tiếng, cô vượt ngục lui một bước, đụng vào cái ghế sau lưng, run giọng hỏi: “Sao lại nhìn tôi như vậy?”

Lâm Nhao Nhao vội tốt bụng thay cô giải vây. “Phó Tổng giám đốc hỏi cô có thể nói tiếng Pháp hay không?”

Sở Nhan sửng sốt một chút. “Tiếng Pháp? Biết một chút, có chuyện gì không?”

“Cô khẳng định cô nói được?” Trác Dương quay về phía cô, cười hỏi.

Sở Nhan gật đầu, “Tất nhiên, thế nào?”

“OK, đại sự giải quyết. Thư ký Lâm, các cô có thể ra về.” Anh tuyên bố, xoay người lại nhìn Sở Nhan, anh nở nụ cười niềm vui lan lên cả đôi mắt.

Trong thoáng chốc, Sở Nhan cảm giác ánh mắt của anh không hề lạnh như băng hồ hững nữa, thậm chí nóng bỏng đến khiến tim cô đập thình thịch, hô hấp cũng trong nháy mắt dồn dập.

Anh mỉm cười cúi gần cô, giọng nói trầm thấp giống như giữa tình nhân với nhau: “Về phần em, thời gian tối nay thuộc về anh, theo anh làm thêm giờ.”

Cô ngây ngẩn cả người, cảm giác thần trí của mình bị ánh mắt của anh thôi miên, không cách nào suy nghĩ được.

Nhưng anh nói gì, làm thêm giờ? Tại sao muốn làm thêm giờ? Hôm nay công việc đã xử lý xong hết rồi mà..., không cần thiết phải làm thêm giờ chứ?

Hơn nữa cùng một chỗ với anh làm thêm giờ, có độ nguy hiểm rất cao, cô có thể nói không muốn hay không?

Trác Dương lập tức xoay người rời đi, lại nghe được giọng nói đáng thương của Sở Nhan từ phía sau người truyền đến -

“Tôi... Tôi buổi tối có chuyện...”

Anh xoay người lại nhìn về phía cô, thấy cô cúi thấp mặt, đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Tốt thôi, nếu như tối nay cô có chuyện đúng như lời nói, từ nay về sau không cần tới Tinh Áo đi làm nữa.” Nâng mày rậm lên, anh tùy ý nhún vai, bộ dạng rất quang minh chính đại.

Dối trá, áp bức, quan báo tư thù tên tiểu nhân!

Sở Nhan tức giận mắng trong lòng, nhưng nghĩ tới khốn cảnh trong nhà cùng tiền lương cáo ngất của Tinh Áo, ý kiến gì cũng đều tan thành mây khói.

Nhìn biểu tình của cô bất đắc dĩ lại sa sút tinh thần, Trác Dương lại gần cô hỏi: “Sở tiểu thư buổi tối còn có chuyện gì?”

Cẩn môi, cô cúi đầu nhú lông mày, rất nhỏ giọng nặn ra một câu: “Không có.”

“Không có việc gì là tốt, mười phút sau cô ở đây chờ tôi.”

* * *

Ngồi trong phòng làm việc trống không không một bóng người, Sở Nhan chờ đợi Trác Dương đại giá đến.

Nghĩ tới Lâm Nhao Nhao cùng Phương Dĩnh lúc ra về, biểu hiện khuôn mặt ham muốn cùng ghen tỵ, làm cô phiền não muốn chết, hận không được đem phần “Vinh hạnh” này, chuyển giao miễn phí cho các cô.

Họ đâu biết Trác Dương nhìn vậy nhưng là một phần tử bất lương bẩm sinh! Cô vẫn còn nhớ lúc mới gặp mặt, cái hôn nóng bỏng dây dưa đó.

Nghĩ tới đây, cô nhất thời toàn thân nóng bừng, đầu óc lại hỗn loạn một hồi rồi.

Ông trời, nên làm cái gì bây giờ?

Tiếng chuông điện thoại bỗng dưng vang lên, làm cô sợ tới mức nhảy dựng cả lên.

Nhận điện thoại nhưng vẫn chưa tỉnh hồn, giọng nói cô run run: “Công ty Tinh Áo xin chào, phòng làm việc Phó Tổng giám đốc, ngài tìm ai ạ?”

Đối phương trầm mặc mười giây đồng hồ, sau đó truyền đến một giọng nói quen thuộc.

“Chào, Nhan Nhan... Là anh.”

Lâm Chí Kiệt? Lại là anh ta!

Sở Nhan im lặng, dù thế nào cũng không nghĩ tới trong lúc này lại nhận được điện thoại của anh, khó xử trong lòng trong đầu suy nghĩ hỗn loạn.

Không nghe cô trả lời, Lâm Chí Kiệt liền vội vàng, vội nói:

“Nhan Nhan, anh thật vất vả mới xin mẹ em cho anh số điện thoại công ty của em, em hãy nghe anh nói, anh thật sự vô cùng nhớ em, em cho anh thêm một cơ hội nữa được không, anh nhất định sẽ sửa đổi, anh bảo đảm sau này tuyệt đối không làm bất cứ chuyện gì có lỗi với em nữa, cái gì cũng nghe theo em, chỉ cầu xin em cho anh thêm một cơ hội...”

Giọng nói của anh vội vàng mà khàn khàn, làm người ta không thể không tin tưởng vào thành ý của anh, Sở Nhan gần như mềm lòng, nghĩ đến những ngọt ngào đã qua, khóe mắt bất giác ướt át.

“Nhan Nhan, nói chuyện với anh đi!”

Sở Nhan ghen ngào, hơn nửa tháng, chưa từng nghe điện thoại của anh, lúc này đột nhiên nghe được giọng nói của anh, không ngừng nói anh đã hối hận, cầu xin cô tha thứ, cô không khỏi động lòng.

“Chí Kiệt...” Một giọt nước mắt lặng lẽ lăn xuống giọng nói khê gọi.

“Nhan Nhan... Nhan Nhan...” Bên đầu điện thoại bên kia Lâm Chí Kiệt tâm tình kích động rất lớn, luôn miệng kêu tên của cô.

Vào lúc Sở Nhan vừa muốn nói gì, một cái tay duỗi tới, ấn lên phím điện thoại, chặt đứt cuộc trò chuyện.

Giương mắt, cô không ngờ nhìn thấy Trác Dương đang tự cao tự đại đến không thể chấp nhận được đang đứng ngay trước mặt.

“Anh làm gì thế? Không nhìn thấy tôi đang nghe điện thoại sao?” Cô cầm ống nói, trợn mắt nhìn anh, trên mặt nước mắt vẫn chưa khô.

Trác Dương trên mặt tìm không được chút áy náy nào, thờ ơ cười, ghé tồm lại chướng mắt.

“Thị lực của tôi rất tốt, dĩ nhiên nhìn thấy cô đang nghe điện thoại, nhưng mà bây giờ là thời gian làm việc, làm phiền cô nếu muốn cùng bạn trai nói điện thoại, chọn lúc tan việc rồi nói tiếp.”

“Làm phiền Phó Tổng giám đốc mở to con mắt tốt đẹp của anh lên mắt nhìn một chút, bây giờ đã qua sáu giờ rồi, là lúc tan sở.” Cô chỉ vào đồng hồ treo trên tường.

“Tôi nói, tối nay tất cả thời gian của em đều là thuộc về tôi, nếu là làm thêm giờ, vậy bây giờ đương nhiên là giờ làm việc.”

Sở Nhan nhìn chằm chằm anh, pằng một tiếng, cúp ống nói, không nói thêm gì nữa, nói thế nào cũng là anh thắng, vậy còn nói làm cái gì?

Trác Dương thoải mái mà mỉm cười. “Rất tốt, vậy là chúng ta đã đạt thành nhận thức chung. Vậy thì đi thôi.”

Anh kéo vẫn Sở Nhan gương mặt vẫn đang khó chịu, rời đi.

Tuy vậy, bề ngoài nhẹ nhõm tự nhiên của anh, cũng chỉ là thể hiện mà thôi.

Mới vừa rồi nói chuyện cùng Sở Nhan trên điện thoại, là bạn trai của cô sao? Anh nghe cô gọi tên hình như là “Chí Kiệt”, vậy có phải chính là vị hôn phu chưa cưới nhưng đã chia tay - Lâm Chí Kiệt kia?

Chuyện gì đã xảy ra giữa bọn họ để rồi chỉ mấy ngày trước khi kết hôn đột nhiên chia tay, anh vẫn không điều tra ra được, xem ra phải thuê người của công ty thám tử tư tìm hiểu thêm chút sức rồi.

Tên nhóc đó gọi điện thoại tìm Sở Nhan, nhất định là không chịu chết tâm đối với cô.

Anh ta và Sở Nhan yêu nhau ba năm, tình cảm cũng sâu đậm, xem ra là tình địch mạnh nhất, nhất định phải coi chừng để ứng phó.

* * *

“Này, dẫn tôi tới nơi này làm gì à?”

Sở Nhan đứng ở ngoài cửa một cửa hàng quần áo cao cấp, ba cánh cửa cao rộng, tuy nhiên cảm giác chính là không muốn vào cửa.

“Em đi vào chẳng phải sẽ biết?”

Trác Dương cười kéo tay của cô, hơi dùng sức, Sở Nhan đã ngã nhào vào trong ngực của anh, bị anh mang vào cửa.

Trác Dương đem cô giao ột người phụ nữ cao gầy tóc quăn, ăn mặc rất hấp dẫn, nhìn qua quyền rũ động lòng người.

Anh ta thân mật nâng tay người phụ kia nói: “Mị Nhi, giúp tôi chọn cho cô gái này một chiếc đầm dạ tiệc thật đẹp, cả trang điểm lại, và làm tóc nữa.”

“Yên tâm, anh giao cho tôi, tôi sẽ khiến cô ấy thay da đổi thịt đến khiến anh cũng nhận không ra.” Mị Nhi quyền rũ mà cười.

Mị nhi quàng vai Sở Nhan hướng phòng thay đồ mà đi, dùng sức khá lớn khiến cho cô không có chút lực nào phản kháng.

Trác Dương tùy ý ngồi xuống, cầm một quyển tạp chí lên lật xem, chưa tới một phút, cô gái tiếp tân trong tiệm mang cho anh những loại thức uống cùng đồ điểm tâm bắt mắt, coi anh như Đế Vương mà tận tình chiêu đãi.

Một canh giờ sau, Mị nhi cười híp mắt đi ra ngoài trước, đưa tay ra sau kéo chiếc màn ngăn cách hai phòng ra.

Trác Dương vừa ngẩng mặt lên, đã nhìn thấy một cô gái giống như thiên sứ trong phòng đi ra.

Cô mặc chiếc váy kiểu mới nhất đến từ Paris màu trắng chiffon dài phủ xuống thướt tha, kiểu dáng đơn giản nhưng không mất cao nhã, hợp với màu của giày cao gót cùng bao tay, cận thân thiết kế, làm lộ ra thân hình yếu kiều tuyệt đẹp của cô.

Mái tóc của cô được búi thật cao gọn lại phía sau, lại để vài loạt tóc xoắn tròn thả xuống trên bờ vai, hơn lộ vẻ phong tình.

Sở Nhan khe khẽ cắn lấy môi, lẳng lặng nhìn Trác Dương ngồi trên ghế sa lon.

Trong giây phút này, cô cảm thấy mình giống như đang mang giày thủy tinh của Cô bé lọ lem, biến thân thành một công chúa xinh đẹp động lòng người, chờ hoàng tử đi về phía mình.

Trác Dương mỉm cười, môi mỏng tà tà nâng lên, trong lúc lơ đãng tản mát ra hơi thở mê mị.

Ưu nhã đứng lên, anh chậm rãi hướng Sở Nhan đi tới.

Đứng lại trước mặt cô, một tay anh cầm ở trong túi quần tây, một tay kia nâng cằm cô lên, khẽ nghiêng người, hôn lên một nụ hôn thâm tình.

Sở Nhan giật mình đứng nguyên tại chỗ, nhịp tim, vốn đang thở gấp thì trong giây phút này gần như ngừng hô hấp, choáng váng làm cho người ta không thể chịu đựng nổi.

Giờ khắc này, quả thật giống như cảnh trong truyện cổ tích xa xưa, kỳ diệu đến nỗi khiến cô không muốn phá vỡ, cũng không cô gắng phá vỡ.

Môi của anh mang theo hơi thở đặc biệt của anh bao quanh hai người. Cặp mắt màu hổ phách kia, nhìn khuôn mặt của cô, trong đôi mắt vốn trong suốt của anh là ánh nhìn say mê âu yếm, cô nhìn thấy khiến cho hai gò má đỏ bừng.

Cô giống như bị thôi miên khép lại đôi mắt, cảm giác môi của anh êm ái dán lên môi của mình, như bướm bướm dừng trên cánh hoa, quyến luyến vô hạn.

Anh trên khóe môi cô nói nhỏ nỉ non: “Sở Nhan, em thật đẹp.”

Vì một câu ca ngợi của anh, hai gò má của cô thoáng chốc nóng rất đỏ bừng giống như ánh bình minh, thẹn thùng rũ mắt liếm lông mày.

Đột nhiên, một tiếng nói tràn ngập nụ cười reo reo, đánh vỡ không khí mập mờ giữa bọn họ.

“Xong chưa, hai người còn muốn đứng đây hôn nhau đến khi nào? Muốn tôi không còn làm ăn được nữa sao?” Là Mị Nhi.

Trác Dương không quan tâm mà cười, Sở Nhan ngượng ngùng lui về phía sau một bước, lại không cẩn thận đạp phải làn váy quá dài, lảo đảo sắp ngã, thiếu chút nữa ngã xuống.

Trác Dương kịp thời chìa tay đỡ lấy, một tay ôm lấy eo nhỏ của cô, giải trừ nguy nan của cô.

Sở Nhan đỏ mặt, đứng ngay ngắn lại, dùng giọng nói nhỏ không thể nhỏ hơn được nữa nói cảm ơn: “Cảm ơn!”

Trác Dương lơ đãng, cầm tay của cô, hướng Mị Nhi cười nói: “Chúng ta còn có việc, đi trước, lần này rất cảm ơn cô.”

Mị Nhi khoát tay áo, vung lên đầy đất phong tình, cười kiều diễm.

“Vội tôi mà còn khách khí sao? Không được, tôi muốn phạt anh hôn tôi một cái tôi mới bỏ qua.”

Trác Dương ôm eo cô ta, hai người dán lại gần nhau, lộ ra nụ cười rực rỡ mê người, nói nhỏ: “Cái gì mà gọi trừng phạt sao? So với một phần thưởng không khác biệt lắm.” Nói xong, anh hôn lên đôi môi đỏ mọng của Mị Nhi.

Sở Nhan bị một tay Trác Dương nắm chặt, đứng sững sờ, bị đả kích rất lớn.

Thì ra là, chỉ cần là nữ, anh đều sẽ hôn. Vốn đang mê man vui sướng trong lòng, thoáng chốc lại chuyển thành nồng đậm chua xót.

Người này là một tên lăng nhăng hôn loạn khắp nơi!

Cô giùng giởng, muốn tránh thoát bàn tay kiểm chế của anh, làm thế nào cũng tránh không được.

Anh nắm rất chặt, lại sức lực vừa vặn, không chút nào làm cô cảm giác đau đớn, chỉ kiểm chế cô.

Chú ý tới Sở Nhan đang giãy giụa cùng không vui, Trác Dương kết thúc nụ hôn, cười với Mị Nhi trên mặt khê vuốt, dịu dàng nói nhỏ: “Lần sau mời cô ăn cơm coi như chịu phạt.”

Mị Nhi vui sướng vô hạn, mặt mày cũng đầy hạnh phúc, như cô gái nhỏ ngây thơ.

“Thật? Không cho phép thất hứa nha!”

“Những chuyện tôi đồng ý chuyện với cô có lúc nào thì thất tín chưa? Nếu rảnh rồi sẽ tìm cô, vậy đi!”

Trác Dương nắm tay Sở Nhan rời đi, thuận tiện lại mang đi trái tim của một người con gái, lưu lại vô tận tương tư, vô tận tình ái.

* * *

Ngồi trên xe thể thao đặc riêng của Trác Dương, Sở Nhan vốn định kiên quyết không mở miệng, lại vẫn là không nhịn được hỏi: “Làm cho tôi thành bộ dạng đức hạnh này, anh rốt cuộc muốn mang tôi đi đâu?”

Trác Dương liếc cô một cái, nói: “Đến đâu em không phải đã biết?”

Nói cũng giống như chưa nói! Sở Nhan ngồi thẳng dậy, buồn buồn không vui.

Trác Dương đang chuyên tâm nhìn về phía trước, liền chú ý tới cô trầm tư không vui.

“Thế nào? Tâm tình không tốt?”

Sở Nhan đem mặt quay hướng ngoài xe, lấy hành động thực tế để biểu hiện cô không vui.

Cái tên lăng nhăng này, khắp nơi hôn loạn người ta, lại bị anh ta hôn hai lần, quả thực đối cô là vũ nhục, lại còn hỏi cô tại sao mất hứng!

Rốt cuộc, xe dừng ở trước cửa khách sạn Khải Duyệt.

Lúc này Sở Nhan mới hiểu được, Trác Dương tại sao hỏi cô có thể nói tiếng Pháp hay không, tại sao muốn cô biến thành như vậy.

Thì ra là tối nay anh có hẹn với một khách hàng nước Pháp ký hợp đồng, vốn là Liễu Phỉ phụ trách xã giao, lại đột nhiên mất tích, Trác Dương thì chỉ biết tiếng Pháp giao tiếp bình thường, không thể làm gì khác hơn là tìm cô tới thể thân.

Cả buổi tối, khách hàng người Pháp đối với sự xinh đẹp kiều diễm của cô vô cùng quan tâm, Sở Nhan không muốn nhìn tới Trác Dương, càng thêm cố ý tới thân cận, hai người nói chuyện huyền thuyên hết từ phong cảnh Đài Loan thẳng tới kiến trúc nước Pháp.

Khi bữa ăn kiểu Pháp kết thúc, vị khách hàng người Pháp còn lưu luyến đề nghị đi khiêu vũ.

Mới vừa ngồi xuống, thức uống còn chưa đưa lên, Sở Nhan liền bị hấn kéo vào sàn nhảy.

Trác Dương miễn cưỡng ngồi ở trên ghế sa lon, giống như một con báo lười biếng, ưu nhã mà nguy hiểm.

Chậm rãi nhắm nháp ly rượu bran-di, ánh mắt như có điều suy nghĩ, ánh mắt dán chặt trên người Sở Nhan trong sàn nhảy.

Trong sàn nhảy ánh đèn mờ ảo rơi vào trên người của cô, làm cho cô thêm mấy phần tươi trẻ quyến rũ hơn thường ngày. Cô mỉm cười, tựa hồ cùng tên người Pháp này trò chuyện với nhau thật vui.

Tiếp sau đó, tay của tên người Pháp dần dần đi xuống, dao động ở đường cong lả lướt sau lưng của cô. Chiếc váy dài màu trắng cô mặc dù không hở hang, lại ôm rất sát, nụ cười của Sở Nhan cũng cứng ngắc, không ngừng lắc đầu.

Trác Dương uống một hơi cạn sạch ly rượu bran-di trong tay, thẳng tắp đi vào sàn nhảy.

Ánh đèn chiếu rọi trên người của anh, đám người trong sàn nhảy cảm giác hơi thở nguy hiểm tản mát ra người anh, tự động dừng khiêu vũ, nhường ra lối đi.

Thẳng tắp đi tới trước mặt Sở Nhan, Trác Dương nắm cổ tay cô, kéo cô cách xa khỏi lồng ngực vị khách người Pháp, trong lúc cô kinh ngạc vô cùng, lời cô đi thẳng ra ngoài.

“Này, anh làm cái gì vậy?” Sở Nhan hốt hoảng hạ thấp giọng hỏi anh.

Trác Dương im lặng không đáp, tự mình đi ra ngoài.

Đối với việc vừa mới xảy ra, tất cả mọi người cũng ngẩn ngơ tại chỗ, quên cả động tác, sững sờ vì bình thường chỉ có trên ti vi mới có thể nhìn thấy tình tiết ly kỳ ngay trước mắt này.

Người đàn ông này, mặc dù không thấy rõ mặt của anh ta, nhưng tất cả mọi người đều biết, anh tuyệt đối không phải là người bình thường, toàn thân chất chứa khí chất lạnh lùng, vừa nguy hiểm lại lại cửa kỳ dị ưu nhã, phát ra lực hút trí mạng, làm cho ánh mắt mọi người không tự chủ đuổi theo anh, phục tùng anh vô điều kiện.

Mặt của vị khách người Pháp hoàn toàn biến thành màu xanh lá cây, sững sờ đứng tại chỗ.

Hắn bắt đầu hiểu, cô gái gây thơ động lòng người đó! Nhất định là người phụ nữ Trác Dương yêu mến, cho nên mới đưa tới hậu quả như thế.

Thượng Đế, hần cư nhiên đối với người trong lòng Trác Dương động tay động chân, ai tới cứu hắn?

Anh chàng người Pháp đối với sự nồn nóng của mình mới vừa rồi, hối hận không thôi.

* * *

Trác Dương trong lòng bức bối, chạy thẳng một đường lên núi Dương Minh, mới dừng lại xe.

Cố gắng bình phục nhịp tim mình đang đập dồn dập, Sở Nhan cảm giác có chút áp lực không chịu nổi.

Anh cũng không thềm để ý cô, tự mình mở cửa xuống xe, nghiêng người tựa vào bên cạnh cửa xe, hút thuốc.

Sở Nhan ngồi ở trong xe, sững sờ nhìn anh đứng ngoài xe.

Khói mù lượn lơ từ trong miệng anh bay ra, phiêu tán trước mặt anh, trên người của anh có loại cảm giác cô đơn khiến lòng không yên.

Ông trời, bộ dạng anh hút thuốc cũng đẹp trai như vậy, xem ra làm người đẹp trai thật là tốt. Sở Nhan ngơ ngác nghĩ, còn không nghĩ đến chuyện lúc này bị anh cưỡng ép từ trong sàn nhảy mang ra ngoài này.

Đây sẽ là kinh nghiệm cả đời cô khó quên.

Nhưng tại sao anh phải kích động mà mang cô từ trong sàn nhảy đi ra ngoài đây? Cô không hiểu.

Trác Dương quay đầu lại nhìn về phía cô, cô cũng sững sờ giương mắt nhìn anh, trong lúc nhất thời, hai người anh mắt giao nhau kích động ánh lên tia lửa mãnh liệt.

“Mới vừa rồi cái người nước ngoài kia nói gì với em?” Anh hỏi, giọng nói không vui lắm.

Sở Nhan rũ mắt xuống, không biết giọng điệu của anh tại sao lại dữ như vậy, nhưng cô vẫn là đúng như tình hình thực tế đáp lại.

“Đầu tiên anh cùng tôi tán gẫu về phong cảnh Đài Loan..., khí trời..., co người..., giao thông... Sau lại... Sau lại...” Cô cắn môi, nói không được.

“Sau lại như thế nào?” Anh không nhận được rống lên, không còn phong độ như bình thường nữa.

Cô nghĩ anh một cái, không hiểu tại sao cái tính xấu của anh ta tự nhiên bộc phát.

“Sau đó anh ta, anh ta cầu hôn tôi...” Giọng của cô càng lúc càng thấp.

“Cầu hôn?” Trác Dương rống giận, hai mắt màu hổ phách dấy lên lửa giận đỏ tươi.

Sở Nhan bị sợ giật mình, theo bản năng giải thích: “Nhưng tôi đã lập tức cự tuyệt anh ta rồi.”

Sự tức giận Trác Dương bởi vì câu nói của Sở Nhan mà thoáng giảm xuống, chỉ là báo động vẫn không giải trừ.

“Cái tên người Pháp đó quả thực là tên sắc quỷ, mới gặp lần đầu tiên liền cầu hôn em, thần kinh!” Anh mắng.

Vì sinh mạng của mình mà suy nghĩ, Sở Nhan lập tức gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy.”

Lửa giận của Trác Dương cũng dần dần giảm xuống, hỏi cô: “Tên người Pháp đó rất có tiền, ở nước Pháp có rất nhiều công ty, tại sao em không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt?”

“Có tiền tôi phải chịu khổ sao, trên cái thế giới này người có tiền nhiều như vậy, tôi không phải phải khổ rất nhiều lần?” Cô khinh thường đáp.

Câu trả lời của cô cùng giọng nói khinh thường chọc cười anh, tiếng cười trầm thấp từ trong cổ họng của anh phát ra, vang vọng trong gió đêm lạnh lạnh.

Đây là lần đầu tiên, bọn họ ở chung lại hòa hợp như thế, vui vẻ, anh cười đến rất thoải mái, khoe môi cô cũng khe nâng lên nụ cười êm ái.

Nhìn anh, Sở Nhan có một chút mất hồn.

Trong lòng chợt xao xuyến vì để che giấu cô không chút nghĩ ngợi nói: “Hơn nữa anh không phải là so với anh chàng Hutton kia có tiền hơn sao? Nếu là muốn khổ cho người có tiền, tôi không bằng khổ cho anh cho khỏe.”

Không khí thoáng chốc ngưng lại.

Một câu xuất khẩu, Sở Nhan hận không được cắn rơi đầu lưỡi của mình.

Lo sợ không thôi giương mắt lên, muốn nhìn Trác Dương có chú ý tới mình lỡ lời hay không, ai ngờ anh giống như là không nghe thấy gì, đang ngửa đầu nhìn bầu trời đêm.

Đang trong lúc cô hoảng hốt mất mát, nhưng lại cảm thấy có chút may mắn, thế nhưng anh lại quay đầu lại, nụ cười sáng loá trên mặt khiến cho trời đầy sao cũng không so được, tuần mỹ làm cho người khác muốn nín thở.

Hướng về phía cô, hần cười nói: “Tốt, anh cười em.”

4. Chương 4

Cô không biết câu nói vừa rồi của anh rốt cuộc là đùa giỡn hay là nghiêm túc, nhưng suy nghĩ của cô trong khoảnh khắc đó đã hoàn toàn đình trệ...

Không, cô không thể quên bản chất phong lưu mọi lúc mọi nơi của anh, có lẽ cũng cùng một lời nói này, không biết anh đã nói với bao nhiêu người phụ nữ, nhưng lại chưa bao giờ thực hiện.

Giống như con bướm đa tình, tham hoa yêu sắc, tuyệt sẽ không dừng lại ở một đóa hoa nào.

Anh, là một người đàn ông quá đa tình.

Những người đa tình cũng là người vô tình nhất.

Nhưng cô vẫn không tự chủ được đỏ mặt khi chăm chú đưa mắt nhìn cô đang ngồi ở bên trong.

Cô cúi đầu hạ lông mày, lơ đãng khẽ cắn môi dưới, lại đổi lấy sự ranh mãnh cợt nhả trên choker của anh.

Hai mắt anh sáng trong nhìn chăm chú cô, nóng bỏng nói nhỏ: “Có biết đáng về của em bây giờ rất mê người hay không, nếu em là bạn gái của anh, anh sẽ hôn em đến bất tỉnh đó.”

Hai gò má của cô vốn đã đỏ hồng, lập tức lại đỏ đến giống như tôm luộc chín nhừ.

Cho tới giờ, cô cũng chưa từng nghe lời nói lớn mật như thế bao giờ, cũng không biết nên ứng đối với loại đàn ông cuồng phóng không kèm chế được này như thế nào.

Anh là trời sinh đã rất tỏa sáng, nhất định sống trong sự sùng bái của mọi người, là trung tâm trong ánh mắt mọi người xung quanh.

Mà cô thì ngược lại, cô với anh căn bản là hai con người của hai thế giới trái ngược.

Cái cô cần chính là cuộc sống an ổn, cuộc sống yên tĩnh, nhưng ở bên cạnh một người như anh, nhất định sẽ không có duyên với cái cuộc sống an ổn đó.

Hít sâu, đè xuống cái tâm tư vì anh mà rối loạn, cô mất tự nhiên cười, nhìn thẳng vào anh, giọng nói mềm mỏng đáp lại:

“Đừng nói giỡn nữa, đừng nói giả cho anh, chỉ làm bạn gái của anh thôi, nhất định cũng phải có một trai tim thật khỏe mới được, với cá tính của rồi, người vốn có thần kinh cực yếu, sao chịu đựng lâu dài được chứ?”

Về mặt Trác Dương bởi vì lời của cô mà trở nên nghiêm túc.

“Tại sao giọng điệu của em giống như làm bạn gái của anh là một chuyện cực khổ vô cùng vậy, chẳng lẽ cách làm người của anh kém như vậy?”

“Dĩ nhiên không phải, ý của tôi là, người ưu tú như anh, những cô gái thích anh nhất định rất nhiều, cho nên làm bạn gái của anh, hiển nhiên cũng sẽ gặp phải vô số tình địch. Huống chi bên ngoài có nhiều người hấp dẫn mạnh mẽ như vậy, cô ấy còn phải đề cao cảnh giác mọi lúc mọi nơi, anh nói thử, như vậy làm sao không có một trái tim mạnh khỏe được chứ?” Cô vội vàng giải thích.

“Thì ra là trong lòng em, anh là một người đàn ông hào sắc như vậy.” Trác Dương cười.

“Đã là quạ thì sẽ mãi mãi vẫn là màu đen, đàn ông trên đời đều như nhau. Giống như mẹ tôi nói, đã là mèo thì thích ăn vụn không phải sao?” Nói xong, cô nhớ tới sự phản bội của Chí Kiệt, về mặt chán nản.

“Nhưng anh cùng những người khác là không giống.” Anh kiêu ngạo tuyên bố. Đột nhiên, anh nói với cô: “Sở Nhan, làm bạn gái của anh có được hay không?”

Cô sửng sốt, không kịp tiếp nhận ý nói thổ lộ trong lời của anh, hốt hoảng né tránh, không dám nhìn vào mắt của anh.

“Sắc trời khuya lắm rồi, không về nhà, ba mẹ tôi sẽ lo lắng.” Cô suy yếu lấy cớ.

Không khí trong nháy mắt giảm co, xung quanh trở nên cô vô cùng yên tĩnh, chỉ trừ tiếng hô hấp của hai người lần lượt thay đổi nhẹ vang lên.

Cô có thể cảm giác thấy ánh mắt của Trác Dương, không hề chớp mắt quán quanh ở trên người cô.

Lặng lẽ giương mắt, nhìn thấy đôi mắt màu hổ phách của anh, trong suốt lại có hồn, có chút chuyên chú thâm thúy, giống như đại dương sâu không thấy đáy, có thể thu nạp tất cả, bao dung tất cả.

Trong thời khắc này, cô cảm thấy trong ánh mắt Trác Dương ánh lên sự nghiêm túc, giống như thật sự động lòng đối với cô...

Cái này có thật sự tồn tại, hay chỉ là ảo giác, cô không biết. Chỉ tưởng tận hiểu rõ, người đàn ông này quá nguy hiểm, đến gần anh, tan xương nát thịt là chuyện vô cùng dễ dàng.

Cô phải giữ một khoảng cách với anh, vững vàng bảo hộ tim của mình.

Trong lòng phòng bị chắc chắn, cô nhỏ nhẹ yêu cầu: “Phó Tổng giám đốc, đưa tôi về nhà được không?”

Một câu “Phó Tổng giám đốc”, giống như một đao chặt đứt không khí mờ ám ở giữa hai người, cùng dưới bầu trời đêm, bỗng nhiên hình thành hai thế giới khác nhau.

Anh cái gì cũng không nói, chỉ dùng ánh mắt kiên định nhìn cô, “Anh sẽ không bỏ cuộc, anh sẽ khiến anh nhìn thấy sự chân thành của anh.”

Giọng điệu của anh kiên định giống như thệ ước, trong lòng cô dấy lên một trận sóng lớn.

* * *

Bởi vì lời nói của Trác Dương, cô mất ngủ cả đêm.

Cô không biết có nên giống như con thiêu thân không biết sợ hay không, cho dù biết rõ trước mặt là hủy diệt, cho dù biết rõ kết quả là tan xương nát thịt, cũng muốn phấn đấu quên mình yêu một lần đây?

“Sở Nhan, bản kế hoạch cô làm xong chưa?” Lâm Nhao Nhao gọi cô một câu.

Sở Nhan thần trí hồi tỉnh, mờ mịt nhìn về phía Lâm Nhao Nhao. “Chuyện gì?”

“Bản kế hoạch a, cô chuẩn bị xong chưa?” Lâm Nhao Nhao mặt u ám.

Sở Nhan lúc này mới nhớ tới, vội đáp một tiếng: “Lập tức xong, rất nhanh là xong liền.”

Tư thế ngồi đoan trang, trên mặt bàn mở ra bản kế hoạch phải lập tức xử lý, nhưng suy nghĩ của cô lại vẫn đắm chìm trong chuyện đêm qua ở chung cùng anh mập mờ mê ly, thế nào cũng không tập trung được.

Nụ cười của anh khắc vào đáy lòng cô, thời thời khắc khắc hiện lên, quấy rầy cô.

Định thần, cô cúi đầu xem xét bản bản kế hoạch, đã bị cô viết đầy tên của anh - Trác Dương.

Trời! Phần này của bản kế hoạch là sáng nay Lâm Nhao Nhao mới giao cho cô, nói là Trác Dương “Chỉ đích danh” muốn cô sáng hôm nay phải hoàn thành. Bây giờ nên làm gì?

Sở Nhan than thở không thôi, trong lúc tinh thần không ổn định sẽ tiện tay vẽ loạn đây là tật xấu nhất định phải sửa lại, nếu không chén cơm nhất định khó giữ được.

Cẩn thận phân chia các loại giấy tờ, đang lật tới tờ thứ hai trong lúc gấp một tờ giấy thì có phát hiện mất hồn.

Tờ giấy là một màu xanh dương thanh khiết làm rất tao nhã, giống như một dòng suối ấm áp, làm lòng cô chiêm đắm trong đó.

Dưới tờ giấy màu xanh dương đó vẽ một đôi nam nữ, thân mật tựa sát vào nhau, sóng vai cùng nhìn bầu trời đầy sao.

Trên tờ giấy có nét chữ viết như rồng bay phượng múa -

Sở Nhan:

Thánh kinh nói, Đấng Sáng Tạo dùng thời gian sáu ngày, sáng lập Thiên Địa Vạn Vật, ngày thứ bảy thì tạo nên người đàn ông.

Ông thấy người đàn ông sống một mình quá tịch mịch, liền cầu xin ông lúc anh ta ngủ say, lấy do trên người của anh ta một cây xương sườn, làm thành một người phụ nữ cho anh làm phối ngẫu.

Cho nên nói, người phụ nữ chính là xương cốt trong lòng người đàn ông, là máu thịt của họ. Mỗi người đàn ông cũng cầu xin tìm kiếm cái xương sườn kia của mình, chỉ có tìm được cô ấy, ngực của anh ta mới không cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo nữa.

Trước kia không gặp được em, cuộc sống mặc dù không khổ không sầu, không ngã không vấp, nhưng ngực của anh chung quy lại là cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo, anh chỉ sống không mục đích, chạy đuổi trong một không gian vô tận trống không tịch mịch.

Sau này khi gặp em rồi, anh đã hiểu, sự trống không tịch mịch đã không còn trong thế giới của anh nữa, bởi vì em chính là chiếc xương sườn thất lạc của anh.

Vận mệnh của em nhất định bị anh buộc chặt, cuộc đời của em nhất định cùng anh yêu nhau.

Hãy để anh nắm tay em đi từng bước một trên con đường hạnh phúc. Từ giờ, em sẽ luôn có tình yêu của anh làm bạn bên cạnh em, cho anh cơ hội, anh muốn làm cho em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian!

Trác Dương.

Sở Nhan cẩn mật, nhìn thấy chữ viết trong tờ giấy, cô phải cẩn thận kiểm chế vô cùng, không để cho nước mắt đang khiến cô mờ mịt nhỏ giọt xuống.

Anh nói người phụ nữ là chiếc xương sườn thất lạc của người đàn ông, anh nói sẽ mang đến cho cô hạnh phúc, anh nói muốn làm cô trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian, anh nói...

Vừa buồn cười vừa muốn khóc, Sở Nhan nhin rất vất vả, gương mặt cổ quái cực kỳ.

Chú ý tới nét mặt của cô, Lâm Nhao Nhao kinh ngạc gọi: “Sở Nhan, cô làm sao vậy? Bị bản kế hoạch làm cho ngu luôn rồi à? Về mặt kia của cô là sao? Cô rốt cuộc muốn khóc hay là suy nghĩ muốn cười?”

Cúi đầu, cô lặng lẽ dùng ngón tay lau đi khóe mắt ướt át, êm ái cười một tiếng.

Có lẽ, cô có thể tin tưởng, Trác Dương đối với cô là nghiêm túc.

5. Chương 5

Lúc Liều Phỉ vừa vào cửa công ty, đang ở trước thang máy hào hoa trong đại sảnh, nghe thấy mỗi chi tiết Trác Dương gian khổ theo đuổi Sở Nhan.

Cô đứng ở trước thang máy, toàn thân ngưng tụ tức giận không ngừng, phong thái xinh đẹp ôm hân mà khó chịu vô cùng, ngón tay nhỏ nhắn nắm chặt thành quyền, tức giận ngừng ngụt. Người bên cạnh tất cả đều nhạy cảm tự động vòng qua cô lắc mình rời đi, e sợ gặp xui xẻo không mong muốn.

Vẫn cho là đã ngồi vững vàng cái ghế thiếu phu nhân tương lai của Trác gia, tại sao mới trong thời gian ngắn ngủn hai ngày mà thôi, mọi chuyện lại xoay chuyển, mọi chuyện đều đã khác. (Hậu quả của chuyện ăn dưa bỏ nhiều quá ^^!)

Như gió lốc cuốn vào phòng làm việc của Trác Dương, Liều Phỉ nổi điên gào thét: “Tại sao?”

Trác Dương lạnh lùng nhìn cô ta, đôi mắt màu hổ phách dâng lên một tia không vui, mặt không thay đổi chỉ trích: “Cô quên gỗ cửa.”

Liều Phỉ không hiểu, vì sao đến lúc này, anh còn có thể giữ được sự lãnh đạm như vậy.

Cô ta thu hồi oán ghen nồng đậm, đè nén nhỏ giọng hỏi anh: “Tại sao lại giống trống khua chiêng như vậy theo đuổi một cô thư ký nhỏ nhoi? Cô ta có cái gì tốt?”

Trác Dương khẽ nhú mày rậm, không kìm hãm được biểu lộ mấy phần dịu dàng, thấp giọng trả lời: “Cô ấy có cái gì tốt, tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết tôi muốn làm cho cô ấy vui vẻ, cho cô ấy một tương lai bình an vui sướng.”

Tức giận hừng hực, làm một Liễu Phỉ xinh đẹp mắt cháy bùng máu đỏ, nhào vào trong ngực Trác Dương, nắm chặt áo anh, kích động cuồng kêu:

“Không phải vậy, Trác Dương, không phải như thế. Em hiểu rõ anh là buồn chuyện em ngày hôm trước vô duyên vô cớ mất tích, không có giúp anh đàm thảo chuyện làm ăn với khách hàng người Pháp kia.

Thật ra thì em không muốn như vậy, hai ngày nay em vẫn ở trong nhà chờ đợi anh tới tìm em, không đi đâu cả, nhưng anh vẫn không tới.”

Thanh âm của cô chuyển thấp, lệ đã rơi xuống.

“Em nghĩ là nếu như không thấy em, anh sẽ nóng nảy, sẽ hiểu ra sự quan trọng của em, sẽ đồng ý đuổi việc cái con nhỏ Sở Nhan đó... Trác Dương, em không dám nữa về sau bất kể anh nói cái gì em đều sẽ nghe, tuyệt đối không gây sự nữa, anh tha thứ cho em lần thứ nhất có được hay không? Chỉ cần anh đừng không quan tâm tới em. Em làm tất cả chuyện này, chỉ là bởi vì em quá yêu anh...”

Nói xong lời cuối cùng, cô vô dụng té quỵ xuống đất, khóc rống thất thanh, lại vẫn còn nắm chặt ống tay áo của anh, trong tư tưởng là tuyệt đối không buông tay muốn nắm giữ lòng anh.

Trác Dương tuy nhẫn nại, nhưng trong mắt dần dần thoáng qua sự không kiên nhẫn, lạnh lùng nói: “Liễu Phỉ, không nên đem chuyện công việc nói nhập làm một. Đi theo tôi lâu như vậy, cô không phải không biết tôi là người công và tư rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay, cô không cần phải tới làm nữa.”

Anh đem ống tay áo từ trong tay Liễu Phỉ kéo ra, mắt thấy cô tuyệt vọng ngã ngồi trên đất.

Ánh mắt Liễu Phỉ dừng lại trên khuôn mặt anh tuấn của anh, lại không tìm được nửa điểm dịu dàng.

Tại sao? Tại sao lại đối với cô tàn nhẫn như vậy?

Cô đi theo anh ba năm, ước chừng ba năm a!

“Trác Dương, đừng vứt bỏ em có được không? Em về sau sẽ cố gắng làm việc, sẽ toàn tâm vì anh làm việc. Em sẽ không yêu cầu anh làm bất cứ điều gì nữa, em nguyện ý ngoan ngoãn chờ anh, sẽ không tính toán gì...” Nhào vào trong ngực anh, từ trong môi cô bật ra tiếng khóc thút thít thống khổ, buồn bã không dứt.

Anh chậm rãi đẩy Liễu Phỉ ra.

“Tôi không phải đã cho cô cơ hội rồi sao, cũng đã nói với cô, sự nhẫn nại của tôi là có hạn, là cô tự mình không biết đúng mực, không hiểu tiến lùi, con đường này, là cô tự chọn, chớ oán bất cứ ai.”

Anh nhìn cô, lạnh lùng tuyên cáo: “Giữa chúng ta, đã hết rồi.”

Liễu Phỉ nhìn thẳng vào mắt anh, ở trong mắt của anh không tìm được một tia tình cảm, chỉ có cái lạnh vô tận như băng, làm cho cô dần dần trượt vào tận cùng tuyệt vọng.

“Nể mặt quen biết đã lâu, tôi đã mở một sổ tiết kiệm mang tên của cô, tin tưởng cuộc sống sau này của cô không thành vấn đề.” Trác Dương nhàn nhạt nói.

Liễu Phỉ từ khuôn mặt lãnh tuyệt của anh, nhớ lại rõ ràng những chuyện đã từng trải qua -

Mới gặp gỡ thì đối với anh vừa thấy đã yêu, vì vậy cô dùng hết tất cả quan hệ vào làm trong Tinh Áo, từ từ đến gần bên cạnh anh, trở thành thư ký riêng không thể thiếu của anh, mỗi câu mỗi lời nói của anh, từng động tác, mỗi ánh mắt, mỗi tiếng gọi... Tất cả đều khắc sâu ở đáy lòng.

Nhưng đến bây giờ cô mới biết, cô giống như tro tàn thuốc lá anh gây nhẹ một cái liền dễ dàng vung đi...

Người đàn ông cô yêu, rốt cuộc là một người như thế nào? Nói anh đa tình, rồi lại cuối cùng lại vô tình hủy diệt tất cả, nơi anh đi qua, chỉ để lại trái tim rơi đầy đất.

“Em chỉ muốn biết, có phải anh vứt bỏ em, là vì cái con nhỏ Sở Nhan đó sao?”

“Phải hay không phải, có cái gì quan trọng? Cô vô duyên vô cớ bỏ nhiệm sở hai ngày, theo chế độ công ty, tôi cũng không có biện pháp.”

Lắc lắc đứng lên, trong mắt Liễu Phỉ tuyệt vọng chậm rãi trượt xuống hai hàng nước mắt, nhìn mặt Trác Dương không biểu hiện gì.

“Trác Dương, chỉ mong có một ngày, cũng sẽ xuất hiện một người con gái làm cho anh biết cái gì gọi tan nát cõi lòng.”

Trác Dương ngồi ở trong ghế, vừa lười biếng vừa rồi rãnh, hoàn toàn không đem lời nói của Liễu Phỉ để ở trong lòng.

Thói quen nhú mày, anh nhẹ nhàng cười một tiếng. “Cám ơn cô đã chúc phúc, tôi cũng hi vọng có một ngày như vậy.”

Không hề khẩn cầu nữa, Liễu Phỉ xoay người đi ra ngoài.

* * *

Liễu Phỉ cúi thấp đầu, ở trong phòng làm việc của thư ký thu dọn đồ đạc.

Đến một ngày thất thế thì tất cả những khuôn mặt ngày thường xu nịnh nịnh hót, tất cả đều sẽ trở mặt, thậm chí có khi còn hận không được đá thêm một đá, để cho cô ta cả đời không ngóc đầu lên được nữa.

Sở Nhan thấy vậy, cảm thấy những người này thật sự có chút quá đáng.

“Liễu tiểu thư, có cái gì tôi có thể giúp một tay không?” Cô chủ động tiến lên muốn giúp đỡ.

Liễu Phỉ gương mặt nhìn cô, lạnh lùng nhìn thoáng qua, nhưng không nói lời nào.

Bị làm lơ, Sở Nhan ngây ngô đứng tại chỗ, có chút xấu hổ.

Trác Dương cũng đúng lúc này đi vào phòng thư ký, trước mặt mọi người tuyên bố: “Liễu Phỉ nghỉ việc, vị trí của cô ấy do phụ tá thư ký Sở Nhan thay thế, bên nhân sự theo quyết định này mà điều động người bên dưới bổ sung chỗ bị thiếu.”

Tuyên bố xong tất, ánh mắt của anh đảo qua mọi người một cái, tiếp xoay người rời đi.

Mọi người lại không dám dừng lại nhiều chuyện, lặng lẽ trở lại vị trí công tác, chỉ sợ lại bị Trác Dương bắt gặp trong giờ làm việc lại làm việc riêng.

Liễu Phỉ hung hăng nhìn chằm chằm Sở Nhan, ánh mắt hung ác khiến Sở Nhan không tự chủ lui một bước.

“Đây chính là thấy kết quả cô muốn nhìn thấy không phải sao? Tôi cho cô biết, cô đừng vội đắc ý quá sớm, Trác Dương hôm nay sẽ vì cô mà vứt bỏ tôi, lần sau, cô cũng sẽ giống như tôi cũng sẽ bị anh ta vì người khác mà bị vứt bỏ, cô cứ chờ xem đi!”

Sở Nhan nghe mà sững sờ, không biết nên phản ứng sao, chỉ cảm thấy giễu cợt ác ý của Liễu Phỉ, đã sâu chôn sâu vào đáy lòng của cô.

Có lẽ, trong lòng cô đã sớm hiểu, cô cùng Trác Dương căn bản vốn cũng không phải là hai người cùng một thế giới. Loại đàn ông giống như anh, thoáng như một trận gió, vĩnh viễn cũng không cách nào chỉ vì một người phụ nữ mà dừng lại, đến một ngày kia khi chia tay, cô có thể chịu đựng được cái kết quả này sao?

Nói thật, cô cảm thấy tốt nhất đừng nên mang tình cảm của bản thân ra đặt cược làm gì, nếu thực sự mang tình yêu này ra đánh cược, cô thật sự chơi không nổi!

Liễu Phỉ ôm thùng giấy, đi qua bên cạnh Sở Nhan, lạnh lùng nhìn thoáng qua, ngẩng đầu thật cao, đi ra ngoài.

Ánh mắt của cô ta khiến cho Sở Nhan như rơi vào hầm băng, chợt cảm thấy rét lạnh thấu xương, cô bất giác ôm chặt lấy mình, cả người vô lực nhắm mắt lại.

* * *

Làm riêng thư ký của Trác Dương, công việc của Sở Nhan bận rộn hơn rất nhiều.

Chỉ là, cũng vì vậy mà cô mới phát hiện được mặt khác của Trác Dương.

Về mặt của anh trong thời gian làm việc, so với lúc bình thường bộ dạng cợt nhả, là hoàn toàn bất đồng, anh tỉnh táo quả quyết, thông minh tháo vát.

Không thể không thừa nhận, anh thật sự là một người đàn ông rất xuất sắc, trên người có loại sức hút khó có thể hình dung, không cần cố ý câu dẫn, cũng hấp dẫn mãnh liệt ánh mắt của mọi người, khó trách tại sao lại có nhiều phụ nữ trẻ già măng mọc si mê anh.

Tiếp xúc với anh càng lâu, cô càng cảm nhận được năng lực cùng lực hút của anh, nhưng mỗi khi nghĩ đến kết quả của Liễu Phi, cô lại không tự chủ tìm đập nhanh, chỉ sợ đó chính là tương lai khắc họa sẵn cho cô.

Cô không ngừng giãy giụa, lý trí nói cho cô biết, buông Trác Dương ra, bảo vệ trái tim của mình, mới có thể cách xa nguy hiểm; nhưng tình cảm lại không ngừng lớn lên, chờ mong sự dịu dàng đối đãi của anh...

Không thể phủ nhận, đến khi cô hồi tưởng lại thì khoảng thời gian hằng ngày đi chung với Trác Dương này, là khoảng thời gian vui sướng nhất trong đời cô.

Anh thật sự là một người rất lãng mạn, một người yêu rất nhiệt tình!

Mỗi lần trong lúc vô tình cô nói đến muốn ăn cái gì, hoặc là thuận miệng khen ngợi một bộ trang phục đẹp mắt trên một tạp chí thời trang nào đó, sau một khắc, đồ cô thích sẽ xuất hiện ở trước mặt cô.

Mà anh biết cô rất thích hoa, vì vậy, hoa Hảo Hạc Hawaii, cây hợp hoan Australia, hoa anh thảo St. Marino, Phong Tín Tử Scotland, hoa xa cúc nước Đức... Tất cả giống như làm ảo thuật từng loại từng loại lần lượt xuất hiện trước mặt cô, chưa nói đến mỗi ngày còn có một bó hoa Tulip Hà Lan 99 đóa.

Đối mặt với sự “Thật lòng” như vậy cùng với sự hào hoa của anh, cô cũng cảm thấy rất khó kháng cự.

“Trác Dương, anh có thể không cần làm như vậy với em nữa có được hay không, trong công ty tất cả đồng nghiệp đều ở sau lưng em chỉ chỉ chỗ chỗ, anh có biết không?” Đưa cho Trác Dương những văn kiện cần anh phải ký tên, cô oán trách.

Phản ứng của Trác Dương là nhún nhún vai, “Cái này thì có gì đâu? Tặng cho bạn gái của mình mấy đóa hoa, có cái gì kỳ quái đâu?”

“Coi như tặng hoa cũng được, cũng không cần làm ọi người đều biết chứ?”

Từ phía sau ôm lấy cô, Trác Dương đem cằm đặt trên vai của cô, cắn vành tai cô, nói nhỏ: “Anh chính là muốn cho tất cả phụ nữ đều ghen tỵ với em, khiến mọi người biết, làm bạn gái của Trác Dương anh đây là hạnh phúc nhất thiên hạ.”

Hạnh phúc? Đây chính là hạnh phúc sao? Tình cảm rõ ràng là chuyện giữa hai người, nhưng anh lại luôn huyền não làm cả thiên hạ đều biết.

Bị hai cánh tay có lực lại cứng như sắt thép kiên cố của anh ôm sát, nghe anh thân mật rỉ tai, cả người Sở Nhan vô lực tựa vào trong ngực anh.

Ai, có ai lại như thế chứ, vừa sinh ra là lấy mình làm trung tâm rồi. Hạnh phúc cùng vui vẻ của người khác, tất cả đều là do anh quyết định.

Thật ra thì, cô nghĩ nói cho anh biết, cô không muốn mỗi ngày đều trở thành đề tài cho những buổi trà dư tửu hậu của mấy đồng nghiệp trong công ty, hơn nữa ngày trước những đồng nghiệp thân thiết với cô, hiện tại tất cả đều cố ý giữ khoảng cách với cô, thậm chí ngay cả Lâm Nhao Nhao cùng Phương Dĩnh đều không thân thiết với cô nữa, chỉ dùng ánh mắt lãnh đạm, nụ cười đối trá ngăn cách cô ở bên ngoài.

Nhưng nói thì như thế nào? Anh biết đổi lại cách thức chung đụng với cô hiện giờ sao? Sợ rằng chỉ làm cho công ty trên dưới náo loạn, lại trở thành một trận chấn động mạnh chưa từng không chừng?

Có lẽ, cô có thể thử tiếp nhận loại hình thức biểu đạt tình cảm của Trác Dương, dù sao anh nói yêu cô, dù sao đây tất cả đều là ý tốt của anh, dù sao cô cũng thật rất thích anh...

“Sở Nhan...” Trác Dương đột nhiên ôm cô thật chặt, đem mặt vùi sâu vào mái tóc mềm mại của cô, ngửi hương thơm đặc biệt thuộc về cô.

“Sao vậy?” Cô đặt tay lên bàn tay anh đang ôm chặt ở bên eo cô, mỉm cười hơi quay đầu nhìn anh.

“Trong lúc ở bên cạnh anh, anh không cho phép em không để ý anh.” Anh bá đạo quay cô lại, “Nói cho anh biết, mới vừa rồi em đang suy nghĩ gì?”

Sở Nhan nhìn đôi mắt màu hổ phách của anh, ánh mắt anh như viên đạn thủy tinh xuyên thấu tâm tư người khác.

Chính là đôi mắt này, giống như mang theo sự thanh khiết tới cực điểm, nhưng sự cuốn hút lại khắc thật sâu vào đáy lòng cô, vũng vàng quấn vòng quanh lòng của cô.

“Em đang suy nghĩ về anh.” Cô nhìn vào mắt của anh, nhẹ nhàng nói.

Sở Nhan ôm ái nỡ nụ cười nhìn vào đôi mắt Trác Dương, trực tiếp nhất trêu đùa. Ngay lập tức thô lỗ một tay lấy kéo cô vào trong ngực, anh vội vàng hôn lên môi của cô, ôm cô thật chặt trong ngực kích tình hôn mút.

Trong nháy mắt, mọi chuyện cùng mọi người xung quanh nhanh chóng biến mất, chỉ còn lại tâm linh cảm ứng, tiến thẳng đến nội tâm lẫn nhau.

Phòng làm việc rộng rãi, sáng ngời trầm tĩnh hồi lâu, mới lặng lẽ vang vọng đến tiếng thở gấp gấp phì phò.

Ở trên môi của cô, Trác Dương quyến luyến không rời, thấp mắt nhìn vào cặp mắt Sở Nhan giống như bị vây kín bởi một lớp lụa mỏng bằng sương mù, giọng nói thô ráp tiết lộ sự ham muốn của anh.

“Nói cho anh biết, có bao nhiêu người từng hôn em như vậy?” Sở Nhan mềm mại dựa vào trong ngực anh, hai gò má ửng đỏ, xụi lơ như nước, đôi tay nắm chặt áo sơ mi cao cấp của anh, nhờ cậy vào sự nâng đỡ của anh.

“Trừ anh ra sao?” Cô nhìn anh, ngây thơ lại mỉa mai hoặc, hai loại cảm giác rõ ràng bất đồng lại kết hợp rất hài hòa ở trên người cô, cuốn hút các giác quan của anh.

Trác Dương chịu đựng không nổi vừa mạnh mẽ hôn lên đôi môi trơn bóng mọng đỏ của cô.

“Đúng, trừ anh ra, đã có bao nhiêu người đàn ông đã hôn em như vậy?”

Anh vẫn ôm chặt vòng eo nhỏ nhắn của cô, đau lòng cảm thấy cô tựa hồ đã gãy đi một chút.

Là bởi vì gần đây công việc quá bận rộn sao? Xem ra anh nên suy tính lại vì cô mà tuyển thêm hai phụ tá thư ký nữa.

Sở Nhan nghiêng đầu, làm bộ nghiêm túc suy nghĩ, nháy mắt, khờ dại hỏi anh: “Chỉ tính đàn ông thôi sao? Phụ nữ có tính hay không?”

Trác Dương sững sốt một chút, ngay sau đó mở miệng cười to, “Em nói cái gì? Có người phụ nữ nào hôn qua em sao? Không nhìn ra, em lại có khuynh hướng đặc biệt như vậy.”

Bàn tay anh thô tháo bên eo cô lên vào bên dưới áo sơ mi, nhẹ nhàng vuốt ve trườn phạt, thoáng chốc, cảm giác tê dại như chạm điện, lướt qua toàn thân Sở Nhan.

Thở hổn hển giãy dụa eo nhỏ nhắn, Sở Nhan xin khoan dung nhỏ giọng yêu cầu: “Được rồi được rồi, em chỉ đùa giỡn mà, ngứa quá a.”

Trác Dương cười một tiếng, cũng không chịu thu hồi bàn tay dính vào trên eo cô, ngược lại chậm rãi dao động, nhẹ nhàng chậm chạp cảm nhận da thịt trắng nõn mềm mại của cô.

“Em còn chưa có nói cho anh biết, có bao nhiêu người đàn ông đã được thưởng thức qua môi của em?” Anh vẫn như cũ nhớ mãi không quên cái vấn đề “trọng đại” này.

“Một, hai, ba...” Cô nắm chặt lấy đầu ngón tay nghiêm túc nhắm tịt, cố ý làm như không thấy đối với anh mắt dần dần dấy lên ngọn lửa của Trác Dương, cuối cùng còn gờ tay lên, đùa với lửa kết luận một câu: “Ừ, quá nhiều, đếm không hết rồi.”

Sắc mặt của Trác Dương càng lúc càng khó coi, bàn tay dính vào phía sau lưng cô hung hăng kéo một cái, thân thể hai người dán chặt, không còn khe hở, trong không khí nhiệt độ bắt đầu đột nhiên tăng lên.

Anh bộ dạng âm u, trong đôi mắt màu hổ phách lạnh nhạt lạnh lùng từ trước đến giờ, liền toát ra hai ngọn lửa hừng hực.

“Có nhiều người như vậy đã từng hôn em? Vậy tại sao kỹ thuật hôn của em vẫn thấp như thế?” Anh tà ác trực tiếp hỏi lại.

Mặt của Sở Nhan thoáng chốc đỏ hồng. Nâng cái miệng nhỏ nhắn, cô tức giận xoay mặt đi, “Vấn đề anh hỏi quá hạ lưu, bản tiểu thư cự tuyệt trả lời.”

Trác Dương nhìn cô, khoe miệng nâng lên một nụ cười tà tứ, vừa lười biếng vừa nguy hiểm.

“Không trả lời? Anh có biện pháp để cho em phải nói thật.” Anh ghé vào bên tai cô, khéo léo cắn vành tai cô thì thầm, chọc cho cô khẽ run một hồi.

Hai tay của anh ở trên lưng trắng nõn mềm mại của cô vuốt ve lên xuống, ở trên người cô gieo rắc vô số ngọn lửa, ngón tay thon dài xoa từ lưng cô dần dần chuyển tới chiếc eo thon gọn, khơi lên vô số cảm giác khiến cô run rẩy.

Tại sao khi tay của anh dán lên da thịt của cô! Sẽ lập tức sinh ra cảm giác giống như thiên lôi oanh tạc chấn động trời đất một cách mãnh liệt? Làm cô miệng khát lưỡi khô, toàn thân như có lửa nóng.

Sở Nhan không kịp được đưa lên hai cánh tay, ôm lấy gáy của anh.

Môi Trác Dương từ từ di động, dán lên phía sau chiếc tai nhỏ nhắn của cô, nhẹ nhàng hôn mút, cuối cùng lại hôn lên chiếc cổ đang run lên từng nhịp đập của cô. “Nói, đã từng có rất nhiều anh chàng hưởng thụ qua đôi môi ngọt lịm đỏ mọng của em sao?” Anh lại gần lỗ tai thấp giọng hỏi nhỏ, thành công làm cho cô kịch liệt thổ dốc.

Sở Nhan ngửa đầu nhìn anh, chú ý tới đôi mắt trong suốt màu hổ phách của anh, bởi vì tình dục mà nhiễm một tầng sương mù. “Trừ anh ra, chỉ có mỗi Chí Kiệt, anh ta là bạn trai ngày trước đây của em, chỉ là, em với anh ta đã chia tay rồi.” Cô nhàn nhạt tự thuật, giọng nói bình tĩnh được không có chút nào khác thường.

Đây là lần đầu tiên, cô ở trước mặt Trác Dương nói tới chuyện “Quá khứ” của mình.

Mặc dù đã sớm điều tra mọi thứ về cô, Trác Dương vẫn là cố làm như không biết hỏi cô: “Chia tay, tại sao?” Anh muốn nghe chính miệng cô nói, tình cảm kia đã không còn, anh muốn trong lòng của cô chỉ có anh, không thể nghĩ đến bất kỳ người đàn ông nào khác.

Hít sâu một cái, Sở Nhan rũ mắt xuống, trong mắt hiện lên mấy phần thương cảm.

“Có lẽ em cùng anh ta tính cách không hợp nhau, hai người chia tay, chứng tỏ hai bên đều có vấn đề, không thể trách bất cứ ai. Dù sao chuyện tình cảm phải là do cả hai người cùng nhau cố gắng.” Mặc dù chia tay, cô vẫn là không muốn từ miệng mình, nói ra bất kỳ điều gì oán trách đối với Chí Kiệt. Trác Dương lắng lắng nhìn cô. Rõ ràng là người đàn ông kia bắt cả hai tay rồi lên giường với người bạn thân nhất của cô, bị cô bắt gặp tại chỗ, mới dẫn đến việc hủy bỏ hôn lễ của bọn họ, tình yêu suốt ba năm cũng kết thúc, nhưng tại sao cô phải gạt anh, không thật tình nói cho anh biết?

Là cô không tin tưởng anh, hay là trong lòng cô vẫn hướng về người đàn ông kia, cho nên che chở cái tên đàn ông chết tiệt đó, không muốn nói ra chân tướng với anh?

Tâm tình của anh trong nháy mắt biến xấu, rơi xuống đáy cốc. Sở Nhan chú ý thấy sắc mặt của anh chuyển thành u ám, có chút không hiểu. “Em vẫn còn nhớ đến anh ta?” Cô khó hiểu hỏi, giọng nói không tốt.

Cô không có trực tiếp trả lời, chỉ nói nhỏ: “Em cùng anh ta bên nhau ba năm.” Cho dù hai người không thể trở lại như lúc đầu, nhưng có rất nhiều thứ cũng không phải là nói quên là có thể quên.

Trác Dương đột nhiên hưng hăng đem cô ôm chặt vào trong ngực, sức lực rất lớn như muốn đem cô tan ra hòa vào trong cơ thể anh. Anh một tay ôm lấy sau đầu cô, tiếp đó mới chộp mắt đã bắt được môi của cô, mãnh liệt hôn mút, một lòng chỉ nghĩ tới việc để lại ấn ký chỉ thuộc về của mình trên người cô, làm phai mờ hoàn toàn dấu vết còn lưu lại của Lâm Chí Kiệt ở trên người cô.

Bên trong phòng nhiệt độ càng ngày càng cao, nhiệt độ cơ thể hai người cũng từ từ leo lên điểm cao nhất.

Củi khô bốc lửa lớn, đem tất cả đốt cháy hầu như không sót cái gì...

6. Chương 6

Trác Dương vừa nhiệt tình lại thuần thực mút chặt quần quýt môi lưỡi Sở Nhan, cảm giác thấy cô cũng giống mình đã thật sâu trầm mê trong đó.

Bất thành linh anh đem cô chặn ngang ôm lấy, để cô ngồi ở trên bàn làm việc, anh liền tách hai đầu gối cô ra đứng ở giữa.

Bàn tay của anh ở hông trơn mịn của cô êm ái thăm dò, từ đôi môi đỏ mọng cánh môi hé mở trượt tới cằm cổ mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve, cảm giác thấy cô run rẩy.

Anh cố ý đưa ra đầu lưỡi khẽ liếm làn da cô, trong nháy mắt, cảm giác nóng rực rung động từ bụng của cô dâng lên, vọt lên toàn thân.

Cảm giác cô đột nhiên căng thẳng, Trác Dương hài lòng cúi đầu nhìn cô.

Sắc mặt cô đỏ hồng, cặp mắt mông lung trong suốt, đôi môi bởi vì anh hôn mãnh liệt mà khẽ sưng đỏ, nhưng cho dù là lúc này, cô vẫn là tản ra hơi thở thanh khiết.

Lâm Chí Kiệt cũng đã từng xem qua bộ dạng động tình như lửa mê người này sao? Anh ta có tiếp xúc qua thân thể mềm mại da thịt tinh tế trơn mịn như tuyết này hay không? Anh ta có cùng với cô chia sẻ sự thân mật tốt cùng giữa nam nữ hay không...

Nghĩ đến đây, lửa ghen trong lòng anh dấy lên hừng hực, hận không được đem Lâm Chí Kiệt ra cắt thành tám khúc.

Sở Nhan mềm mại như nước, tựa vào trong ngực Trác Dương, cảm nhận sự ấm áp trong lồng ngực của anh, cùng nhịp tim đập vững vàng.

Bàn tay của anh vuốt ve trên eo cô, dao động lên xuống nhẹ nhàng, bàn tay ấm áp thô ráp này tiếp xúc da thịt cô cảm giác thật vô cùng thoải mái, làm cô không khỏi ngọt ngào thờ dãi.

Cô miễn cưỡng khép lại cặp mắt, quyến luyến cảm giác được anh vuốt ve.

Tinh thần mê ly, một bàn tay chột lướt lên trước ngực của cô, trong nháy mắt, móc nịt vú phía sau lưng liền bị tháo ra, bàn tay của anh ôm lấy sự đầy đặn đầy đà của cô.

Sở Nhan sửng sốt, mở mắt, nhìn thấy đôi mắt tinh mịch sâu thẳm của anh, bị anh nhìn khao khát đầy dục tính trong mắt anh làm cho sợ đến ngây người.

Đây là lần đầu tiên cô bị một người đàn ông chạm vào bộ ngực của mình, mà cảm giác thật là rung động đến đáng chết!

Ông trời, cô nhất định là điên rồi, mới có thể để cho anh muốn làm gì thì làm với mình như vậy.

Hơn nữa nơi này chính là phòng làm việc, bọn họ tại sao có thể ở chỗ này kích tình ôm hôn lại còn vuốt ve quần quýt? Nếu như bị người khác nhìn thấy, cô làm người thế nào?

“Như thế nào, kỹ xảo của anh so với tên bạn trai cũ kia mà nói, cũng không tệ lắm phải không?” Trác Dương ở trên cổ của cô tạo nên một ấn ký đỏ sẫm, hài lòng cắn vành tai của cô thì thầm.

Ý thức hỗn độn suy tư hồi lâu, rốt cuộc hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh nói vậy là vì nghĩ cô là một nữ nhân tùy tiện như thế sao? Sở Nhan uất ức hung hăng đẩy vào lồng ngực của anh, đáng tiếc thân thể hư mềm vô lực thiếu chút nữa làm cho cô té xuống bàn, anh kịp thời đưa tay ôm lấy cô đang xiêu vẹo chỉ chọc té xuống.

Uất ức vành mắt hồng lên, Sở Nhan cắn giận lên án: “Anh nghĩ rằng em và những người phụ nữ mà anh từng biết kia là cũng một dạng sao? Cái loại hoa hoa công tử như anh, trong đầu đầy tư tưởng xấu xa, trù lừa phụ nữ lên giường, còn hiểu cái gì? Đàn ông các người tất cả đều cùng một dạng, chỉ muốn chiếm tiện nghi của phụ nữ, không muốn phụ trách! Nói cho anh biết, nếu như không có kết hôn, em sẽ không làm loại chuyện đó!”

Nghe vậy, cảm giác mừng như điên nhất thời chiếm hết tâm trí của anh, tuy bị cô hung hăng chửi mắng mấy câu, nhưng anh rất vui vẻ chịu đựng.

“Anh hiểu, là anh hiểu lầm, tha thứ cho anh lần thứ nhất có được không?” Anh dịu dàng cười, dịu dàng ôm cô.

Nhìn Trác Dương cười đến mặt tỏa nắng, chân thành hướng cô tạ lỗi, Sở Nhan vốn muốn nghiêm chỉnh tiếp tục mắng anh, nhưng cô lại xụ mặt, lạnh lùng quay mặt, không muốn để ý đến anh nữa.

“Tha thứ cho anh đi mà, Nhan Nhan.” Anh vùi mặt vào cổ cô thì thầm.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cô là “Nhan Nhan”, thân mật như vậy, làm lòng của Sở Nhan nhẹ nhàng rung động, bất giác mềm lòng.

“Thôi, người không biết không có tội.” Cô hào phóng đặc xá “tội” của anh.

“Nhan Nhan, em thật tốt.” Anh than nhẹ. Hơi thở ấm áp thổi lật phát ở bên tai cô, lay động làn tóc của cô.

Giờ khắc này, thời gian như ngừng trôi, không khí hai người bọn họ bên nhau cũng từ từ ngưng tụ, tâm tình của Sở Nhan đột nhiên rất tốt, trong lòng cảm thấy cảm động vô cùng.

Tựa vào trong ngực Trác Dương, nghe tiếng tim đập của anh cùng hơi thở nhẹ nhàng, khóe mắt cô không tự chủ ẩm ướt.

Đối mặt với anh, giây giũa nhiều hơn nữa cũng là vô ích, thật ra thì, ngay từ đêm Giáng sinh đó lần đầu gặp mặt, cô đã giao trái tim thất lạc lên người anh...

Đột nhiên, phịch một tiếng, cửa phòng làm việc bị hung hăng đẩy ra, một bóng dáng đỏ như lửa như gió lốc cuốn vào.

“Trác Dương!” Khâu Tinh Tinh một thân đỏ chót, khi nhìn thấy quần áo của hai người xoắn xết, nụ cười vui vẻ từ từ cứng ngắc.

“Anh, các người...” Cô ta sững sờ nhìn bọn họ, mắt trừng to so với mắt ếch còn lớn hơn, cà lăm thiếu chút nữa cắn cả đầu lưỡi của mình.

Trác Dương đáng chết này, cứ nhiên lêu lổng đến cả trong phòng làm việc cũng làm chuyện này, làm vậy thì còn nể mặt của “Vị hôn thê dự bị” như cô hay không?

Trác Dương mang Sở Nhan từ trên bàn làm việc ôm xuống, che chở cô phía sau lưng của mình, mặt không vui nhìn Khâu Tinh Tinh.

“Cô chẳng lẽ không biết trước khi vào cửa cần phải gõ cửa trước hay sao? Là ai cho phép cô cứ tự nhiên xông vào như vậy?”

Khâu Tinh Tinh tức giận hung hăng đi về phía trước, lướt qua Trác Dương, muốn một tay bắt lấy Sở Nhan đang núp ở phía sau anh.

“Chỉ bằng tôi là Khâu Tinh Tinh, ai dám ngăn cản tôi?” Cô ta nghe mặt cao ngạo.

Đều tại cái con hồ ly tinh không ra gì này, tự nhiên lại nhảy vào công ty Trác Dương tìm cách câu dẫn anh, thật là không biết xấu hổ!

Tôi cũng muốn xem thử cái rốt cuộc cái con hồ ly tinh này có chỗ nào tốt, khiến Trác Dương mê luyến thành như vậy.

“Cái người đàn bà không biết xấu hổ này, có lá gan câu dẫn đàn ông, tại sao không có can đảm gặp người khác?” Cô ta giương cao giọng nói la ầm lên.

Trác Dương đang bảo vệ Sở Nhan, lập tức cánh tay liền bị móng tay bén nhọn của Khâu Tinh Tinh cào mấy vết đỏ, anh nổi giận, liền quát lớn: “Khâu Tinh Tinh, chỗ này không phải là Khâu gia nhà cô, muốn nổi điên làm phiền người thì biến chỗ khác!”

Tức giận liếc mắt, trong đôi mắt to xinh đẹp của Khâu Tinh Tinh dấy lên lửa giận.

“Trác Dương, anh có biết anh đang nói gì hay không? Chúng ta sẽ sớm đính hôn, anh vì người phụ nữ này mắng em?”

Sở Nhan đang ở phía sau lưng Trác Dương sửa sang lại quần áo liền ngậy ngấn cả người. Đính hôn? Anh ta muốn đính hôn? Cùng vị thiên kim tiểu thư ngang ngược này?

Cũng đúng, bọn họ mới thật xứng đôi, môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, không phải là trời sinh một cặp sao?

Trong đầu suy nghĩ lung tung, tâm trí có chút không tập trung, cô không chú ý tới những câu đối thoại sau đó của bọn họ. Trác Dương nhíu chặt lông mày, giọng nói lãnh đạm. “Làm phiền cô làm rõ, tôi không có đồng ý việc hôn sự này.”

“Mẹ anh cùng ba em đã thương lượng rồi, chúng ta tháng sau sẽ đính hôn.” Khâu Tinh Tinh thất thanh cãi lại.

“Nếu so mẹ tôi đồng ý, vậy cô cùng bà ấy đính hôn đi.”

“Anh nói cái gì? Chẳng lẽ anh không phải muốn làm tổng giám đốc tập đoàn Tinh Áo sao? Chỉ cần chúng ta kết hôn, Húc Lâm sẽ là đồ cưới của em, được ba em trợ giúp, chỉ cần Tinh Áo cùng Húc Lâm hợp nhất, anh nhất định có thể làm chủ tất cả.” Vì lấy được anh, cô không tiếc đem tiền vốn của mình bày ra trên mặt bàn, mặc anh sử dụng.

Không sai, anh rất muốn nắm Tinh Áo trong tay hoàn toàn, không cần phải chịu đựng những tên chú bác kia với tư tưởng cũ kỹ thủ cựu kia cản tay, nhưng anh khinh thường việc lấy hôn nhân chính mình ra làm vật trao đổi.

Anh tin tưởng, dựa vào thực lực chính mình, trong vòng hai năm hoàn toàn có thể làm được!

Anh lạnh lùng nhìn khuôn mặt mong đợi của Khâu Tinh Tinh trước mặt, “Thật xin lỗi, đối với đề nghị của cô, tôi không có hứng thú.”

“Trác Dương, anh -” Khâu Tinh Tinh cắn răng nghiêng lợi, đột nhiên bắt được cánh tay Sở Nhan, người đang núp ở sau lưng Trác Dương, dùng sức xé ra, khiến cô lão đảo ngã xuống, mặt đối mặt, cô ta lập tức nhận ra Sở Nhan chính là cô gái trong đêm Giáng sinh cùng Trác Dương ôm hôn.

“Tốt, thì ra cô chính là cái con hồ ly tinh đó! Câu dẫn đàn ông đến mức chạy tới nơi này!” Lời nói vẫn còn chưa hết, mặt cô ngay lập tức nhận ngay một cái tát, âm thanh vang vọng, năm dấu tay lập hiện ra.

Sở Nhan ôm mặt mình, nhìn chằm chằm Khâu Tinh Tinh, không hiểu mình cùng cái cô thiên kim tiểu thư điệu ngoa này, có phải bất tự không hợp hay không, mỗi lần gặp mặt cô luôn luôn phải nhận nguyên một bàn tay vào mặt.

Trác Dương bắt được bàn tay của Khâu Tinh Tinh đang muốn giáng xuống cái tát thứ hai, chỉ thẳng vào mặt cô ta hét cảnh cáo: “Khâu Tinh Tinh, tôi cảnh cáo cô, cô còn dám tát Sở Nhan nữa, tôi sẽ khiến cô hối hận cả đời!”

Nói xong, anh hung hăng hất cô ra, lập tức quay lại nhìn Sở Nhan, vẻ mặt trong nháy mắt từ lạnh như băng chuyển thành vô cùng dịu dàng.

“Nhan Nhan, em như thế nào rồi?”

Sở Nhan bụm mặt không để cho Trác Dương nhìn thấy, buồn buồn cũng không trả lời.

“Trác Dương, anh nhớ kỹ cho tôi! Tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu!”

Khâu Tinh Tinh rút cuộc rõ ràng mình so với Sở Nhan đả ngộ thật sự khác biệt, che miệng, khóc xoay người đập cửa bỏ chạy.

“Nhan Nhan, cho anh xem mặt em...”

Trác Dương vòng quanh Sở Nhan vòng tới vòng lui, Sở Nhan chính là không để ý tới anh, cũng không đem má trái sưng đỏ cho anh nhìn.

“Nhan Nhan...” Anh vô lực kêu lên.

“Phó Tổng giám đốc nếu như không có gì phân phó, vậy tôi đi ra ngoài làm việc.” Giọng điệu của cô thay thành giọng công việc.

“Nhan Nhan...” Trác Dương ngăn trước mặt Sở Nhan.

“Phó Tổng giám đốc còn có cái gì phân phó?”

“Tốt, nếu em đã gọi anh là Phó Tổng giám đốc, vậy anh lấy thân phận cấp trên ra lệnh cho em, lấy tay xuống, anh muốn xem người mặt của em.” Anh trưng lên dáng vẻ cấp trên.

Sở Nhan giận trừng anh. “Tốt, nếu như anh nhất định phải ngăn tôi..., vậy tôi từ chức!”

Từ chức?

“Nhan Nhan, nói cho anh biết, em rốt cuộc đang giận cái gì? Giận anh, hay là tức giận cái cô Khâu Tinh Tinh đã man không hiểu chuyện đó? Em giận anh không cho cô ta một cái tát giúp em báo thù sao? Nhưng anh chưa bao giờ đánh phụ nữ.” Mặt của anh nổi lên sự khó xử.

Tên củ cải đại phong lưu này! Cưng nhiên nghĩ cô thành một người phụ nữ hẹp hòi như vậy! Cô sẽ không cùng cái loại phụ nữ bình thường không có phong độ đó so đo. Cô bị chọc tức là do sự phong lưu khắp nơi của anh!

Rõ ràng đã cùng Khâu Tinh Tinh đính hôn, còn tới trêu chọc cô, hại cô thành người thứ ba.

Kể từ trải qua chuyện của Chí Kiệt, từ đó cô hận nhất chính là những kẻ thứ ba phá hư hạnh phúc của người khác, kết quả lại phát hiện ra chính mình cũng trở thành người thứ ba, không phải là rất oan uổng sao?

Hung hăng lườm anh một cái, Sở Nhan một cước đạp vào bắp chân của Trác Dương, trong giọng nói mang theo sự buồn bã nhàn nhạt.

“Tránh ra..., cái tên củ cải đại phong lưu này”

Thừa dịp Trác Dương cúi người xoa xương đùi, Sở Nhan đã lách mình chạy ra cửa.

* * *

“Sở thư ký, làm phiền cô mang một ly cà phê vào.” Điện thoại nội bộ trên bàn Sở Nhan vang lên lần thứ 28.

“Nhao Nhao, làm phiền cô đem cà phê đưa vào phòng làm việc của phó tổng có được hay không?” Yêu cầu của Sở Nhan giống như 27 lần trước.

“Ách... Bụng của tôi không được thoải mái, tôi đi vào phòng vệ sinh.” Lâm Nhao Nhao cũng không dám “tốt bụng” hỗ trợ nữa. Không quên được mới vừa rồi cô đem tài liệu đưa vào thì mặt Phó Tổng giám đốc so với đất nồi còn đen hơn, cô cơ hồ có thể nhìn thấy được hai ngọn lửa giận dữ đang cháy bùng bùng như muốn phanh thây ai đó trong ánh mắt của phó tổng.

Tuy nói cô luôn luôn không muốn bỏ qua cơ hội có thể ở cùng một chỗ với Phó Tổng, nhưng khi bị người đàn ông mình hâm mộ trong lòng nhìn đầy giận dữ như vậy, là kinh nghiệm sống không bằng chết, có thể miễn được là miễn hết!

“Tiểu Dĩnh...” Sở Nhan lại chuyển qua kêu gọi sự giúp đỡ của Phương Dĩnh.

Phương Dĩnh miễn cưỡng nặn ra một chút tươi cười, so với khóc còn khó coi hơn.

“Bụng của tôi cũng không được thoải mái, có thể là bị Nhao Nhao lây bệnh rồi. Thật xin lỗi, không giúp được cô rồi, tôi đi vệ sinh một lát.” Vội vàng đứng lên, đuổi theo bước chân Lâm Nhao Nhao, nhanh chóng rời đi, giống như sau lưng có quỷ đuổi theo.

Nói giỡn! Trước khi Phó Tổng trở lại bình thường, cô có chết cũng không muốn bước vào “Địa ngục nhân gian”, à không, là phòng làm việc của Phó Tổng một bước nào.

Tất cả mọi người chạy hết, Sở Nhan chỉ có còn cách miễn cưỡng rót một chén trà Mandailing mà Trác Dương thích nhất đưa vào phòng làm việc của anh.

Đi tới trước bàn anh, treo mặt nạ lạnh như băng trên khuôn mặt trắng trong thuần khiết.

“Phó Tổng Tài, cà phê của anh. Còn cần gì khác nữa không? Nếu không có chuyện gì khác, vậy tôi xin phép ra ngoài làm việc.” Nói xong, cô xoay người muốn rời đi.

Trác Dương bắt lấy cổ tay của cô, dùng sức kéo lại, kéo cô vào trong lòng.

Sở Nhan thật thấp kêu lên, “Vô lại, buông tôi ra!”

“Không thả, cả đời đều không buông.” Anh giống như là muốn đem bộ dạng “vô lại” hoàn toàn phát huy, dùng sức nắm chặt hai cánh tay, đem cô ôm thật chặt vào lòng muốn làm chuyện xấu.

Quay mặt, Sở Nhan lạnh lùng nói: “Người phụ nữ anh nên ôm cả đời không thả, phải là vị Khâu tiểu thư kia, không phải là tôi.”

“Hôn sự với Khâu gia là do mẹ anh quyết định, anh chưa từng đồng ý, tương lai cũng không thể nào đồng ý, cho nên Khâu Tinh Tinh với anh một chút quan hệ cũng không có, sao anh lại muốn ôm cô ta chứ?” Trác Dương bất bình quát.

“Anh còn không chịu nhận? Cô ta không phải vị hôn thê của anh sao, làm sao mà một chút quan hệ cũng không có được?”

“Đó là ý của mẹ anh, anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp.” Anh kiên định nói.

Sở Nhan trừng lớn mắt, “Nhưng mà vị Khâu tiểu thư kia mới vừa rồi rõ ràng nói...”

Trác Dương bộ mặt bất đắc dĩ, “Tiểu thư ơi, anh mới vừa rồi đã cùng Khâu Tinh Tinh nói rất rõ ràng, nếu là mẹ anh đồng ý, nói cô ta đi mà đính hôn với mẹ anh, dù sao anh sẽ tuyệt đối không cưới cô ta.”

Ah? Anh có nói như vậy sao?

Mới vừa rồi vừa nghe đến Khâu Tinh Tinh nói muốn cùng anh đính hôn, cả tâm trí của cô đều hoảng hốt, cái gì cũng có tai như diếc.

Nói như vậy, là do cô không nghe rõ ràng làm cô nửa ngày nổi khí? Mới vừa rồi cô còn hung hăng đập anh một cái nữa...

Lặng lẽ nhìn Trác Dương tựa hồ có chút tức giận cái khuôn mặt đẹp trai đến tội lỗi này, Sở Nhan sợ hãi mỉm cười, giặt nhẹ ống tay áo của anh.

“Thật xin lỗi, là em trách lầm anh, anh đừng tức giận...”

Cô đem khuôn mặt tràn đầy nụ cười hướng tới trước mắt của anh, lại chỉ đối lấy hừ lạnh một tiếng.

Nụ cười trên mặt Sở Nhan không khỏi cứng lại, uất ức rũ mắt liềm lông mày, cắn môi.

“Em nghĩ em là nên đi ra ngoài bình tĩnh suy nghĩ lại thật tốt, tránh cho ở đây trước mặt anh chọc giận anh.” Giùng giàng muốn tách ra khỏi ngực của anh, lại phát hiện hai cái cánh tay siết bên hông, so sắt thép còn cứng rắn hơn.

Ngạc nhiên quay đầu lại nhìn về phía anh, lại nhìn thấy khuôn mặt cười đến rục rịch.

“Tốt, thì ra là anh đùa bọn em!” Cô tức giận đấm anh.

Nhưng bàn tay cô vừa đánh tới lại bị Trác Dương bắt được, đưa tới miệng em ái hôn xuống một cái.

“Sao anh lại giận em được chứ?”

Sở Nhan lộ vẻ xúc động nhìn anh, cảm động trong nháy mắt đầy tràn trái tim.

“Trác Dương...” Giọng nói nỉ non treo người của cô, nhập vào trong ngực của anh.

Cô lần đầu tiên chủ động dâng lên môi đỏ của mình.

Môi lưỡi quần quít nóng bỏng, thân thể thật chặt kề sát nhau làm cho lửa nóng không ngừng dâng cao, hơi thở mập mờ dưới ánh mặt trời sáng ngời tận tình vùng vẫy.

Tay Trác Dương bắt đầu không an phận chạy qua lại, đầu lưỡi ẩm áp thăm dò vào trong miệng ngọt ngào của cô, đôi tay anh càng lúc càng không ngừng xoa bóp da thịt trắng nõn của cô.

Sở Nhan cắn môi, đè xuống tiếng kêu yêu kiều cạnh thán nơi cổ họng đang dần không ức chế được, mơ hồ cảm giác thấy Trác Dương đang ở sâu trong cơ thể cô gieo rắc rất nhiều ngọn lửa nóng rực, đôi mắt mơ màng không tự chủ khép lại, ngược đầu, mặc áo tóc dài tung bay sau lưng như một dòng suối ẩm áp tạo thành một cảnh sắc tuyệt mỹ.

Ngón tay thon dài của anh bận rộn ở trên người cô, trong chốc lát, áo khoác màu hồng, áo sơ mi trắng như tuyết, tất cả đều bị cởi ra.

Sự lạnh lẽo đánh tới Không ngờ, Sở Nhan chợt mở hai mắt, nhìn môi của anh hôn lên bờ ngực tuyết trắng của mình, cô hít vào thở ra một hồi.

Mà hai tay anh vẫn không ngừng cách nịt vú, đem hai vú của cô ép vào giữa, tạo thành một rãnh vú sâu hút hồn.

Đầu lưỡi linh hoạt của anh ở trên vú của cô liếm hôn, thỉnh thoảng khẽ cắn, lưu lại dấu răng nhàn nhạt.

Sức lực của anh khổng lồ cực tốt, cảm giác tê dại như điện chảy tập kích toàn thân của cô, làm cô cảm giác khó chịu.

“Trác Dương...” Cô trong sương mù khẽ gọi, có vẻ hết sức mệt mỏi.

Dãi ren ôm gọn lấy đôi vú được nâng lên cao khiến ánh mắt Trác Dương sáng quắc, kiềm chế dục vọng ngấm nhìn tỉ mỉ tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ trước mắt.

Cô mong manh như làn sương tuyết da thịt tuyết trắng không tỳ vết, mịn màng bóng loáng giống như tơ gấm thượng hạng, chỉ nhìn cô như vậy thôi, đã làm cho toàn thân anh căng thẳng.

Cô thật là kiệt tác của Thượng Đế.

Ánh mắt Trác Dương suông dã tứ phía quan sát cô, đôi mắt màu hổ phách không che giấu chút nào tình dục đang tràn đầy.

Chưa bao giờ gặp phải tình cảnh như thế này Sở Nhan mặt đỏ hồng, cả người nóng bừng, thậm chí cảm thấy ở phía dưới của anh, đại diện phái nam đã nổi dậy rồi có chút làm cô mặt bồng rạt tim đập loạn.

Cảm giác vú trái bị bàn tay anh cầm lấy, dịu dàng vuốt ve, đầu vú bị lòng bàn tay anh nhẹ nhàng đè xuống vừa buông ra.

Từ trong miệng anh phún ra hơi thở ẩm áp, thổi lát phát ở đỉnh nhon vú phải của cô, khoái cảm tê dại giống như dòng điện, theo máu trong thân thể lưu động, một luồng sóng kích động phóng thẳng lên não.

Nhưng đặc hữu dè dặt của thiếu nữ còn đang ra sức chống cự, Sở Nhan trong mắt dâng lên ngượng ngùng, luống cuống tay chân nghĩ khép lại làn váy đang bị mở rộng ra, thoát khỏi tình cảnh lúng túng này.

“Chớ che, thân thể đẹp như vậy, vốn là nên để cho người khác thưởng thức.” Một tay anh kéo tay của cô, một tay quyến luyến trên da thịt nõn nà lại mềm mại tinh tế của cô vuốt ve.

Ngón tay của anh êm ái trêu chọc nụ hoa màu hồng cao nhon mê người của cô, lúc nhẹ lúc nặng, nụ hoa căng thẳng tươi đẹp giữa ngón tay anh chậm chạp nở rộ.

Chưa bao giờ cùng người đàn ông nào chia sẻ qua tất cả chuyện này Sở Nhan chỉ có thể mê say đắm chìm trong cái thế giới mà Trác Dương mới khai mở cho cô, lần đầu cảm nhận những cảm giác kỳ diệu của sự tiếp xúc nam nữ.

Bàn tay của anh mang theo sự ẩm áp thô tháo đặc biệt, trên nụ hoa của cô khẽ xoa nắn vân vê, không ngừng làm kích động thần kinh mẫn cảm của cô.

Đưa ra tay nhỏ bé muốn tìm bàn tay làm loạn của anh, lại không phát ra chút hơi sức nào để ngăn cản anh ngang ngược hoành hành.

“Dừng tay... Anh không thể như vậy...” Vốn nên dùng lời lẽ thật nghiêm chỉnh quát bảo ngưng lại, vừa xuất khẩu lại suy yếu không chịu nổi, không hề có lực uy hiếp.

Trác Dương chỉ êm ái cười một tiếng, không thèm để ý chút nào, một đôi mắt vẫn giằng co ở trên thân thể mê người của cô.

Cô không có vóc người đầy đặn mê hồn, không đủ kinh nghiệm phong phú để sánh ngang cùng với những người phụ nữ khác, nhưng da thịt cô trắng nõn giống như tuyết mịn, phản ứng trẻ trung, cũng làm cho anh trầm mê, kích thích dục vọng điên cuồng cùng nhiệt tình của anh.

Đối với chuyện này, từ trước đến giờ anh chỉ là làm để đáp ứng nhu cầu sinh lý của bản thân mà thôi. Cho nên, anh chỉ luôn luôn quan tâm lấy những gì mình cần, cũng không để ý tới cảm giác của đối phương.

Nhưng cô thì khác, anh nguyện ý từ từ dạy cô, cho cô vui vẻ.

Ôm lấy vú trắng đầy đặn của cô trong lòng bàn tay bắt đầu xoa bóp khơi dậy cảm giác.

Động tác của anh làm Sở Nhan vội vàng thở sâu, cảm giác đường khí trong lồng ngực bởi vì cử động của anh mà chạy mất một lượng lớn, cũng càng nhanh hít thở không thông...

7. Chương 7

Chuyện nam nữ đối với anh là như vậy sao?

Anh làm vô cùng dòng điện chạy khắp thân thể khi tứ chi tiếp xúc, rót vào trong cơ thể cô, làm cả người cô bủn rủn tê dại, làm cô mất hết sức lực kháng cự, muốn đẩy anh ra cũng không có chút sức nào, chỉ có thể vô dụng xụi lơ bên trong lòng anh, mặc anh ta cần ta cứ lấy.

Đây chính là mục đích của Trác Dương sao? Cũng giống như đối với tất cả những người con gái khác, theo đuổi cô vào tay, lừa gạt lên giường, sau đó tiêu sái nói cho cô biết: Game Over, tất cả đều đã kết thúc!

Không, cô không thể để cho anh làm như vậy, coi cô giống như những người phụ nữ kia dễ dàng bị anh nắm trong tay.

Cho dù xã hội bây giờ nếp sống đã phóng khoáng hơn, cô cũng tuyệt đối phải kiên trì ý nghĩ của mình, trước khi cưới tuyệt đối không làm loạn!

Đúng, tuyệt đối không phải, Sở Nhan cô tuyệt đối không phải là loại phụ nữ tùy tiện đó!

Pằng! Một tiếng vang bất ngờ. Một bàn tay nhu nhược vô lực, bỗng đứng từ trong ngực hướng lên mặt Trác Dương.

Sở Nhan sững sờ nhìn tay mình, chính mình không thể tin được lại thật sự đánh anh.

Trác Dương cũng hiện một bộ mặt không dám tin, nhìn chăm chăm cô.

Sở Nhan vội vàng nắm lấy áo trước ngực, hốt hoảng nhảy cách xa lồng ngực anh, trốn qua một góc, cách anh bàn làm việc rộng rãi bốn mắt nhìn nhau.

“Tại sao?” Anh bình tĩnh hỏi cô, trong giọng nói không nghe ra nửa phần hỏa khí, lại lãnh đạm làm người ta sợ.

Nhưng giọt lên mãnh liệt bất giác tràn ngập hốc mắt cô, nín chặt áo, cô uất ức nhìn anh.

“Em không phải cái loại phụ nữ tùy tiện đó!”

Ngón tay vuốt lại sợi tóc hơi có vẻ xơ xé, nhãn thần bén nhọn của Trác Dương nhìn cô.

Cái cô gái nhỏ này, đánh người xong còn dùng cái vẻ mặt vô tội lại uất ức nhìn anh là sao, giống như người bị đánh là cô vậy.

Chỉ là, chuyện này cũng chỉ để bày tỏ cô cùng những cô gái cả ngày bám lấy anh không thả, dùng tận tâm kể nhĩ quần lấy anh kia không giống nhau.

“Mới vừa rồi không phải em cũng giống như anh cô vô cùng thích thú?” Thích cô, nhưng cũng không nói là sẽ năm lần bảy lượt dung túng cô, anh thế nào cũng không thể chịu được, tự nhiên bị một cô gái đánh, hơn nữa còn là ở vào thời điểm này, đang trong tình cảnh máu huyết sôi trào làm cho anh không nhịn được liền mở miệng chửi thề.

Sắc mặt thoáng chút tái nhợt, thần sắc bị thương lập tức xuất hiện tại trên mặt Sở Nhan.

“Đây chính là mục đích theo đuổi em của anh sao? Muốn em làm ấm giường anh, muốn lấy được thân thể của em? Luôn miệng nói yêu thích em, thật chất là chỉ muốn thỏa mãn bản chất thợ săn phụ nữ của anh mà thôi. Loại công tử phong lưu như anh, rốt cuộc có biết cái gì gọi là tình yêu hay không? Cái anh hiểu được chỉ là tình dục mà thôi.”

Nước mắt tràn ngập hốc mắt cô, trong giọng nói nồng đậm tiếng khóc, khàn giọng gào thét với anh.

“Trong mắt anh rốt cuộc em là cái gì? Chỉ là một chiến tích huy hoàng của anh sao, hai lại là một kỷ lục không quan trọng khác. Đàn ông các anh tất cả đều một dạng, nhớ mãi không quên chỉ là thân thể phụ nữ, tất cả đều là sói đội lột cừu, tôi chán ghét ác người!”

Trác Dương cũng không nhịn được mà đỏ sắc mặt, bởi vì sự than thở khóc lóc lên án của cô.

Không, anh cũng không nói với cô như vậy, anh là thật lòng thích cô, cũng không phải là chỉ muốn lấy được thân thể của cô.

Có lẽ, là anh đã quá nóng vội, dọa sợ cô.

“Nhan Nhan!” Anh đi về phía cô, đưa hai cánh tay ra, muốn trấn an cô.

Ngón tay của anh mới vừa đụng vào cánh tay cô, Sở Nhan liền như con thỏ con bị giật mình né tránh, cắn giận trừng anh.

“Tránh ra, đừng đụng vào tôi!”

Trác Dương ảo não thở dài, trong lòng phiền não không dứt.

“Nhan Nhan, đừng như vậy, anh là thật yêu em, không phải giống như em nghĩ đâu. Nếu như mà anh muốn cùng một người phụ nữ lên giường, còn cần phải lừa gạt sao? Còn rất nhiều phụ nữ mặc anh chọn lựa, nhưng anh chỉ muốn em.” Anh cuồng ngạo tuyên cáo muốn lòng của cô.

“Anh nói dối! Tôi sẽ không tin tưởng anh nữa, loại người như anh không xứng với tình yêu, tình yêu của anh làm cho tôi cảm thấy ghê tởm!” Giải thích của anh làm cho cô có cảm giác bị nhục nhã, không chịu lựa lời nói chỉ muốn hung hăng tổn thương anh.

Quả nhiên, Trác Dương trong nháy mắt đỏ sắc mặt, nụ cười âm lãnh nổi lên gương mặt của anh, đi từng bước tới chỗ cô, ngũ quan tuần lẫm giờ phút này làm cho người ta có một cảm giác không thực, giống như Ma vương sắp cắn người.

Không khí bởi vì động tác của anh mà biến đổi khác thường, giống như bị ngưng kết lại, nặng nề làm cho người ta khó thở.

Sở Nhan ý thức được tình cảnh nguy hiểm của mình, trong đầu cảnh giác cao độ, muốn né tránh, nhưng hai chân lại nặng như rót đầy chì, nặng nề đến vô phương di động, chỉ có thể đứng dựa vào tường.

Cấn chặt môi, nhìn anh chậm rãi đến gần, mỗi một bước đều khiến dương khí còn lại trong lồng ngực của cô bức ra ngoài, đến cuối cùng giống như muốn bức cô thở không nổi.

“Tốt, em đã nói tình yêu của anh làm cho em cảm thấy ghê tởm, vậy anh sẽ cho em biết, cái gì thực sự gọi là ghê tởm!”

Anh tiến tới gần cô, một tay chống đỡ ở trên tường, một tay kia nắm lấy cầm lạnh lạnh của cô, lập tức cánh môi nóng rực như lửa áp lên.

“Buông tôi ra -”

Sở Nhan giùng giàng, nhưng sức lực chênh lệch quá xa, làm cho phản kháng của cô không hề có tác dụng.

Dưới bàn tay của anh, dễ dàng vô hiệu hóa tất cả sự phản kháng của cô, chỉ có thể mặc cho chiếc lưỡi nóng bỏng có lực của anh thẳng tiến công thành, ta cần ta cứ lấy bú trong miệng cô chiếm lấy mỗi một phần hương thơm ngọt ngào.

Sở Nhan như cũ giùng giàng khước từ, mặc dù cô thích anh, nhưng cô không muốn bị anh đối đãi như vậy, tựa như đối đãi kỹ nữ dễ tiền, tùy ý cợt nhả thân thể của cô, chà đạp tôn nghiêm của cô.

Nhưng cổ tay mảnh khảnh của cô bị anh vững vàng cầm giữ, hai chân mềm mại cũng bị đầu gối mạnh mẽ của anh áp chế, cô hoàn toàn không có biện pháp tránh thoát, trong nháy mắt chỉ có thể trở nên vô dụng dưới ánh mắt sáng quắc của anh.

Anh tận tình thưởng thức môi lưỡi của cô, nhưng không giống như trước kia say mê nhắm mắt lại, mà là trừng mắt nhìn cô, dùng ánh mắt như mũi tên nhọn hung hăng nhục nhã cô.

Trong đôi mắt màu hổ phách kia chứa đựng không còn là nồng đậm thâm tình nữa, đối lại hoàn toàn chỉ là sự âm hiểm vô tình, làm cho tâm trạng yếu đuối của cô trở nên căng thẳng, đau đến nổi toàn thân run lên, không còn lực cùng anh giằng co, tuyệt vọng chậm rãi khép lại đôi mắt yếu đuối.

Làm tưởng Sở Nhan đã mềm mại tiếp nạp anh, Trác Dương hài lòng buông hai tay của cô ra, đôi môi nóng hổi hạ xuống chiếc cổ của cô, sau tai, ngực, in lên dấu vết đỏ hồng chỉ chuyên thuộc về anh.

Hai tay của anh cũng giống như có ý thức của riêng mình, xuyên qua tầng tầng quần áo, phủ lên tấm lưng mịn màng của cô, một bàn tay khác liên tục chiến đấu ở trước ngực mềm mại của cô.

Xúc cảm mềm mại đặc biệt này, làm cho anh quyến luyến yêu thích không muốn buông tay.

Nồng đậm đau đớn trong nháy mắt xâm chiếm cả trái tim Sở Nhan, cố ý coi thường việc Trác Dương ở trên người cô tạo ra đủ loại cảm giác, cô nhẹ giọng nói, thanh âm lại khác thường rõ ràng.

“Trác Dương, nếu như anh muốn dựa vào thân phận Phó Tổng Tinh Áo làm nhục tôi như thế này..., tôi sẽ hận anh cả đời, vĩnh viễn xem thường anh.”

Lời của cô từng chữ rõ ràng rót vào trong tai Trác Dương, dập tắt tràn đầy lửa dục trong lòng anh, nhưng đã thành công kích thích tràn đầy lửa giận trong lòng anh.

Nắm thật chặt hai gò má tái nhợt của cô, anh tức giận gầm nhẹ: “Trong đầu anh chỉ có một suy nghĩ là làm thế nào câu dụ phụ nữ lên giường một công tử phong lưu, đây không phải là những điều em nói sao? Em nói em sẽ không bỏ qua cho anh? Em có hận anh hay không, anh đã không cần thiết!”

Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt trong suốt của anh hiện lên màu sắc thống khổ, đáng tiếc Sở Nhan đôi mắt nhắm chặt chưa từng nhìn thấy.

Trác Dương bởi vì cô nhắm chặt hai mắt chẳng quan tâm thần sắc hờ hững, từ từ cuồng nộ.

Không thể tiếp tục ức chế, hai tay anh hung hăng xoa nắn thân thể của cô, tận tình vuốt ve, muốn mượn chuyện này hung hăng tổn thương cô; bảo hộ tự ái của chính mình.

Khi bàn tay của anh chạm đến chiếc váy ngắn của cô, vuốt dọc bắp đùi mềm mại tinh tế thì Sở Nhan không tự chủ co rúm người lại, sự giả bộ kiên cường hoàn toàn hồng mất, sự e ngại sợ hãi nhất thời xông lên tim, hai hàng nước mắt lạnh như băng từ gương mặt tái nhợt của cô trượt xuống.

Đôi mắt sương mù đầm lệ của cô nhìn lên khuôn mặt mơ hồ của anh.

“Tại sao? Tại sao lại đối với tôi như vậy? Tôi rốt cuộc đã làm sai điều gì?” Cô buồn bã tố cáo.

Trác Dương tức giận điên cuồng, nhìn khuôn mặt đầm đìa đáng yêu của cô tràn đầy nước mắt cùng sự lên án bên trong, sự giận dữ của anh tan thành mây khói, chỉ còn lại tràn đầy chua xót, tưởng đau trái tim anh.

Êm ái thở dài, anh muốn dùng tay lau nước mắt trên má cô, Sở Nhan lại sợ hãi nghiêng đầu lẩn tránh.

Trong lòng anh đau đớn, lui ra một bước.

Anh vừa lui ra, Sở Nhan liền ôm thật chặt cơ thể mình, thân thể nhỏ nhắn run rẩy càng mãnh liệt.

“Anh tránh ra, không được chạm vào tôi.” Cô nhỏ giọng kêu gào.

Trác Dương nhìn cô, trong lòng đầy tràn bất đắc dĩ.

Thật không nghĩ tới, một người trên tình trường dọc ngang tới lui như anh, cũng có lúc sẽ vì nước mắt của một cô gái mà tay chân rối loạn, không thể tiếp tục tiêu sái tự nhiên.

Thật chẳng lẽ là báo ứng?

Trong đầu bất giác hiện lên lời nói Liễu Phỉ lưu lại hôm đó: “Chỉ mong có một ngày, cũng sẽ xuất hiện một cô gái làm cho anh biết cái gì gọi là tan nát cõi lòng.”

Có lẽ, cô gái đó đã xuất hiện tại trong đời anh rồi, mà anh quả thật cũng đã mờ hồ hiểu được cảm giác đau lòng đó rồi.

Anh không muốn tổn thương cô, thật không muốn.

Nhưng khi nhìn cô khóc đến bộ mặt đỏ lên, thân thể yếu đuối không nổi, anh thật thống hận mình.

Hung hăng một quyền đâm lên vách tường bên cạnh, phịch một tiếng, thời gian giống như dừng lại, không gian trống trải bên trong phòng thoáng chốc trở nên tĩnh mịch đến kinh người.

Sở Nhan đang khóc thút thít thậm cũng ngừng sờ, đứng im bên cạnh kính ngạc nhìn, cả người Trác Dương phát ra khí thế kinh người.

Quả đấm của anh vẫn chổng đờ ở trên tường, dần dần, mặt tường trắng tinh không tỳ vết xuất hiện vết máu đỏ tươi.

Tay của anh bị thương, cô ý thức được sự thực này, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng muốn ngất xỉu.

Từ nhỏ, cô đặc biệt sợ thấy máu, bất luận là của mình, hay của người khác. Mà lúc này, trước mắt cô chính là máu của anh, đầu óc của cô càng hỗn loạn hơn.

“Anh, anh...” Cô ngập ngừng, chỉ muốn nói anh nhanh lên xử lý vết thương.

“Nếu như em thật sự chán ghét anh như vậy, vậy anh cũng chỉ biết thức thối mà biến mất trước mặt em.” Trên mặt của anh hiện lên mỉm cười tịch mịch.

Cô còn chưa kịp nhận thức rõ ràng được anh muốn nói những thứ gì thì Trác Dương đã quyết nhưng xoay người rời đi.

* * *

Anh quả nhiên nói được là làm được!

Sở Nhan mất ngủ cả đêm, mang theo đôi mắt gấu mèo đen kịt 0.0 tới Tinh Áo thì mới biết Trác Dương sáng nay đã đi Nhật Bản, đàm phán vấn đề cung ứng nguyên liệu.

Anh đi rất vội vàng, cũng không nhắn lại cái gì.

Quả thật Sở Nhan như bị sét đánh ngang tai đứng ngây người tại chỗ, không nói được lời nào.

Trong lòng cô, trong đầu chỉ có một tin tức -

Anh đi rồi, thật sự biến mất trước mặt cô, không lưu lại một câu nào...

Anh đi rồi, không cần cô nữa.

Nói không ra là thương tâm, hay là hoàn toàn tuyệt vọng, Sở Nhan một mảnh mờ mịt, căn bản không cách nào tiếp nhận sự thật này.

Ngồi ở chỗ ngồi của mình, hung hăng cắn mu bàn tay, trong hốc mắt nước mắt đã đảo quanh giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Thật sự rất hận mình, ngày hôm qua tại sao lại nói những lời đáng chết như vậy, đem chuyện biến thành như hiện tại trở thành một cục diện không thể挽 hồi.

Trác Dương đi rồi, có lẽ cũng không muốn nhìn thấy cô nữa.

Nhưng cô thật sự không phải là cố ý nói những lời đáng giận kia đối với anh.

Cô chỉ là nhất thời nóng giận, chỉ là lòng cô đang rối loạn...

Thật ra thì nói cho cùng, cô chỉ là sợ anh một người luôn luôn phóng đảng, sau khi có được cô rồi, sẽ vứt bỏ cô như giày cũ, lười phải nhìn thêm một cái.

Cô sợ, rất sợ.

Anh từng có quá nhiều phụ nữ, cô sợ mình đến một lúc nào đó rồi cũng chỉ trở thành một cái tên trên bảng danh sách phong lưu của anh, ngoài ra, không còn có ý nghĩa khác nữa.

Cô là thật sự yêu anh, cho nên càng không thể chịu nổi. Chỉ là không nghĩ tới, kết quả, lại vẫn là như vậy.

Vốn tưởng muốn vì những lời nói tổn thương mà cô gây ra cho anh ngày hôm qua đến xin lỗi anh, xem ra là không cần, anh không muốn nhìn thấy cô nữa.

Có lẽ, đây chính là định mệnh? Nhất định bọn họ vô duyên, anh lại kiên quyết rời đi sau khi cô thật lòng yêu anh.

Nước mắt, nhanh chóng rơi xuống, làm ướt mu bàn tay cô, cũng làm ướt đầm sự thống khổ trong lòng của cô.

“Sở Nhan...” Giọng nói cố ý đè thấp, đã quấy rầy sự suy nghĩ mê muội của Sở Nhan.

Mờ mịt gương mặt, nhìn thấy đứng trước mặt cô là một phu nhân cao quý xinh đẹp.

Nhìn bộ dáng của bà ấy nhiều nhất chỉ là bốn mươi mấy tuổi, tóc đen vòng búi gọn lên đầu, trang điểm điểm đậm, một bộ đồ công sở vừa người, trên sống mũi thanh tú mang một đôi mắt kiếng, cặp mắt lấp lánh có hồn, giở tay nhắc chân đều phong tình vạn chủng, nhưng cũng làm cho người ta không dám nhìn gần.

Lâm Nhao Nhao tựa tới bên cạnh Sở Nhan, giật nhẹ ống tay áo của cô, tận lực giữ vững khuôn mặt tươi cười, miệng hình bất động với những động tác có độ khó cao, nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Vị này là Tổng giám đốc phu nhân, đang gọi cô đó, còn không trả lời nhanh.”

Tổng giám đốc phu nhân? Đó không phải là mẹ Trác Dương sao?

“Tổng giám đốc phu nhân khê!”

Sở Nhan cả kinh mặt không còn chút máu, vội vàng khom người hành lễ, ai ngờ, phịch một tiếng, bụng đụng vào góc bàn, đau đến nổi cả mặt trắng xanh.

Lạc Yến Tổng giám đốc phu nhân, thoáng qua một tia sáng không biết là vui hay buồn, lại khê vuốt cằm, cao nhả mỉm cười, đáng vẻ tao nhã.

“Sở tiểu thư là thư ký thân cận của Trác Dương!”

“Dạ đúng, Tổng giám đốc phu nhân.” Sở Nhan kính cẩn đáp lại.

“Tốt, mọi người tiếp tục công việc đi. Sở tiểu thư, mời đi theo tôi.”

Lạc Yến đi về phía phòng làm việc của Trác Dương, Sở Nhan gấp rút đi theo.

Vừa vào cửa, Lạc Yến vừa ngồi xuống ghế của Trác Dương, ý bảo Sở Nhan đóng cửa.

“Sở tiểu thư, người vào Tinh Áo cũng chưa lâu đúng không?” Lạc Yến mở miệng hỏi cô.

“Đúng vậy, chỉ mới hơn hai tháng.”

“Công việc đã quen thuộc chưa?”

“Rất tốt, đồng nghiệp ở đây đối với tôi cũng rất tốt, tất cả mọi người rất quan tâm tôi.” Cô hiền hòa cười một tiếng, nghĩ đến người ngồi trước mặt là mẹ Trác Dương, cảm giác cũng rất thân cận.

“Còn Trác Dương? Nó cũng đặc biệt chăm sóc cô sao?” Sở Nhan kinh ngạc. “Phó Tổng đối với mỗi nhân viên cũng rất chú đáo, cũng rất tốt với mọi người, tất cả chúng tôi cũng rất tôn kính anh ấy.”

Lạc Yến nắm tay lại đặt trên bàn, chăm chú đưa mắt nhìn cô.

“Nhưng tôi lại nghe nói cô cùng Trác Dương lại rất gần gũi, dường như không chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới.” Sở Nhan không biết Lạc Yến hỏi câu này là đang thử dò xét cái gì, nhưng cô dựa vào tình hình thực tế nói thẳng “Đúng, tôi cùng Phó Tổng đang kết giao.” Cô không biết theo tình hình quan hệ trước mắt của cô cùng Trác Dương, còn có tư cách tuyên bố như thế hay không. Nhưng cô thật không muốn tự nói với mình, cô cùng Trác Dương đã xong rồi.

Lần này, đổi lại là Lạc Yến ngẩn ra.

Mặc dù biết rõ quan hệ của hai người, vẫn không ngờ tới Sở Nhan sẽ ở trước mặt bà thẳng thắn thừa nhận như thế.

Cô gái này dựa vào cái gì chứ? Do Trác Dương đối với cô quyến luyến trầm mê sao?

Xem ra cô cũng không phải là đơn thuần như biểu hiện bề ngoài kia. Bà khẽ mỉm cười, nhưng nụ cười lại không truyền lên đôi mắt đen lạnh như băng.

“Sở tiểu thư tương đối thẳng thắn, tôi thích nhất giao thiệp cùng người như vậy, vậy tôi cũng sẽ nói thẳng.”

“Tổng tài phu nhân có cái gì phân phó, không ngại nói thẳng.”

Lạc Yến thu lại nụ cười, nhìn thẳng vào mắt của Sở Nhan, từng chữ từng chữ nói: “Tôi hi vọng Sở tiểu thư rời xa con tôi!”

Ầm ầm nổ vang, một câu nói của Lạc Yến, như tiếng sét giữa trời quang nổ vang trên đầu Sở Nhan, trời đất biến động, thế giới ở trước mắt cô lay động.

“Tổng tài phu nhân, bà đang nói cái gì?” Trùng lớn mắt, Sở Nhan hy vọng là mình nghe lầm.

“Tôi hi vọng cô rời xa con trai của tôi.” Lạc Yến nghiêm túc lặp lại, ánh mắt lạnh lùng dừng trên mặt của cô, không hề chớp mắt, đánh vỡ ảo tưởng nhỏ nhoi của cô.

Sở Nhan vẽ mặt ngơ ngàng của cô, dần dần hiện lên vẻ đau thương mỉm cười.

“Đây chính là ý định đến đây hôm nay của Tổng tài phu nhân sao?”

“Đúng vậy, tôi biết đối với Sở tiểu thư mà nói, hành động của tôi nhất định rất tùy tiện. Nhưng làm một người mẹ, tôi không thể không làm như vậy. Nghe nói cha của Sở tiểu thư, gần đây có vấn đề về chuyện tiền bạc, có chút khốn đốn khó khăn, chút chuyện nhỏ này, tôi có thể giúp được. Đây là chi phiếu mười triệu, coi như là lễ ra mắt lần đầu tôi gửi Sở tiểu thư.”

Lạc Yến đem chi phiếu đẩy tới hướng Sở Nhan, trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người là nụ cười cao ngạo, giống như con khổng tước kiêu ngạo.

Sắc mặt của Sở Nhan thay đổi, tầm mắt vừa buông xuống bỗng dưng nâng lên, nhìn vào mắt Lạc Yến.

“Tôi chỉ muốn biết, chuyện bà tới tìm tôi, Trác Dương có biết hay không?” Cô trầm giọng hỏi.

Lạc Yến trầm mặc mấy giây, mỉm cười. “Dĩ nhiên.”

Câu trả lời của bà lập lờ nước đôi, Sở Nhan trực giác lại cho là, việc Lạc Yến cầm tiền tới nhục nhã mình, là ý của Trác Dương.

Hít sâu một cái, cô cố gắng đè xuống trái tim chua xót mãnh liệt, hỏi: “Bà có thể nói cho tôi biết, Trác Dương tại sao muốn đi Nhật Bản, tại sao lại đi vội vàng như thế?”

“Sở tiểu thư, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, những năm gần đây, Trác Dương vẫn phóng dăng không kèm chế được như vậy, loại phụ nữ ngây thơ như cô... Hàng năm không biết tôi đã thay nó đuổi bao nhiêu người.”

Lạc Yến thở dài, hơi rũ mắt xuống, mi mắt dài và dày cúi xuống tạo thành một đường vòng cung hoàn mỹ.

“Nhưng tình huống bây giờ đã khác trước. Đã đến thời điểm nó lập gia đình, cha của nó đã chuẩn bị sau khi nó kết hôn, liền đem công ty hoàn toàn giao cho nó.”

Bà nói vô tư, không để ý tới sắc mặt Sở Nhan càng thêm tái nhợt, rồi nói tiếp:

“Cô nên hiểu, Trác Dương với cô là hai người không cùng thế giới, nó có một tương lai tươi sáng, mà cô, cô nghĩ mình là người phụ nữ thích hợp ở bên cạnh nó sao? Làm vợ nó phải có điều kiện tốt, cô thì có gì?

Cái Trác Dương cần là một thiên kim tiểu thư được xã hội thượng lưu bồi dưỡng, danh môn khuê tú, không phải là một cô gái giống là Sở tiểu thư bình thường như vậy.

Người nó cần phải giống như thiên kim của tập đoàn Húc Lâm con gái chủ tịch Khâu mới phải, một cô gái có thể trợ giúp nó về mặt sự nghiệp, cô hiểu chưa? Cho nên, bất luận đối với cô hay đối với Trác Dương mà nói, cô rời đi đều là lựa chọn tốt nhất.”

Lạc Yến không nhanh không chậm trần thuật, dần dần rút đi tất cả máu trên người Sở Nhan.

Sắc mặt của cô tái nhợt giống như tờ giấy trắng, ngón tay dùng hết hơi sức xoắn chặt vạt áo, gân xanh trên mu bàn tay dần dần lộ. Ngồi ở trong ghế mà thân thể lão đảo muốn ngã, tựa như đã không chịu nổi sắp té xỉu.

Nhất thời trong lòng Lạc Yến hiện lên một tia không nỡ, nhưng lập tức liền bị cô hung ác đè ép xuống.

“Sở tiểu thư, tôi tin tưởng cô là một cô gái thông minh, vì tương lai của mình, tôi nghĩ cô cũng sẽ không ngu ngốc đem tâm tư tình cảm của mình, hướng tới nơi không hề có ngày hồi đáp chứ? Cô cùng Trác Dương có thể nói là không thể nào có tương lai.”

Bà không ngừng cố gắng, phải khiến cho Sở Nhan hoàn toàn chết tâm.

“Thật tình mà nói thì, vị hôn phu Lâm tiên sinh ngày trước của Sở tiểu thư, không phải tốt vô cùng sao? Tình hình kinh tế cũng không có trở ngại, càng không thể không nói chính là anh ta đối với Sở tiểu thư một lòng say mê. Đối với một người phụ nữ mà nói, đây mới là hạnh phúc nhất. Sở tiểu thư thông minh như vậy, tin tưởng sẽ biết cái gì mới là lựa chọn tốt nhất...”

Lạc Yến nói chưa xong, liền bị Sở Nhan lạnh lùng cắt đứt.

“Tôi không muốn nghe những thứ này, tôi chỉ muốn biết, có phải Trác Dương nói bà tới tìm tôi hay không? Những lời này có phải là anh bảo bà nói với tôi hay không?”

Cùng Sở Nhan nhìn nhau, Lạc Yến thở dài nói: “Trác Dương muốn tôi chuyển lời với cô, nó không muốn gặp cô nữa.”

Những lời này cũng không phải là nói láo, nhưng cũng chưa có hoàn toàn nói ra thật tình.

Trác Dương muốn bà chuyển lời cho Sở Nhan là “Tạm thời không muốn gặp cô, hi vọng cho nhau một chút thời gian cùng không gian tĩnh táo suy nghĩ, tìm hình thức bên nhau thích hợp hơn “ nửa đoạn thoại sau liền bị Lạc Yến cắt xuống, kết quả là biến thành ý nghĩa ngược lại hoàn toàn.

Sở Nhan hoàn toàn ngây ngẩn cả người, trong lòng một mảnh lạnh như băng.

Mặc dù biết rõ sẽ là kết quả như vậy, nhưng chính tai nghe thấy, tâm vẫn là hung hăng co rút đau đớn.

Thần thờ đứng lên, xoay người rời đi, cô lẩm bẩm nói: “Tôi hiểu rồi, tất cả đều hiểu, tỉnh mộng, tất cả đều kết thúc...”

Nhớ tới từng ly từng tý những chuyện trong mấy tháng này, từ lúc đêm Giáng sinh dưới hành lang ôm hôn, mãi cho đến tình cảnh quyết liệt ngày hôm qua trong phòng làm việc, rất nhiều cảnh tượng rõ ràng từ trong đáy lòng thoáng hiện ra...

Thật ra thì, bọn họ vốn cũng không nên bắt đầu, cho nên mới có hiện tại kết thúc không hiểu rõ.

Thậm chí ngay cả “Gặp lại” anh cũng không có nói với cô.

Mà cho đến lúc này, cô mới thật sự cảm nhận được phần tình cảm này của mình, là sự chân thành tha thiết mà sâu nặng như thế nào, nặng trĩu dần xuống đáy lòng, cơ hồ có cảm giác không chịu nổi.

Vì cái gì phải chờ tới thời điểm bỏ lỡ, mới phát hiện ra mình căn bản không cách nào chịu đựng được thống khổ chia cách này chứ?

Có lẽ, thật ra thì cô chưa bao giờ có được anh đúng không? Cho nên căn bản không có tư cách nói tới chuyện mất đi.

Anh là ánh mặt trời, là một cơn gió, mà ánh mặt trời cùng gió, đều không phải là những cái cô có thể nắm bắt được.

Tất cả đều chỉ là một giấc mộng, mặt trời lên, mộng cũng tỉnh, không còn lưu lại gì cả.

Mà lòng của cô, cũng đã mất đi vào cái đêm Giáng sinh đó, cũng không thể tìm về được nữa rồi.

Đầu ngón tay vừa chạm vào tay nắm cửa, đột nhiên, bóng đêm ập tới, cô mềm mại té xuống -

8. Chương 8

Trác Dương rời Đài Loan đã ba ngày, hoàn toàn không có tin tức.

Ba ngày trước, Sở Than tỉnh lại trong bệnh viện, mới biết mình đột nhiên té xỉu trong phòng làm việc, là Lạc Yến phân phó tài xế Trác gia đưa cô đến bệnh viện.

Sau khi tỉnh dậy, cô một mình lặng lẽ rời đi bệnh viện.

Về đến nhà, nhốt mình trong phòng, cái gì cô cũng không muốn nói.

Ngày thứ hai, cô mang đơn xin từ chức gửi tới Tinh Áo, muốn cứ như vậy chặt đứt tất cả liên lạc với Trác Dương.

Nếu anh không còn quý trọng đoạn cảm tình này nữa, cô cũng sẽ không vô liêm sỉ bám lấy anh không thả.

Cô vĩnh viễn cũng không cách nào quên, Lạc Yến thở dài nói với cô: “Trác Dương muốn tôi chuyển lời với cô, nó không muốn gặp cô nữa.”

Vào thời khắc đó, lòng của cô đã hoàn toàn vỡ nát, không thể hồi phục như cũ nữa rồi.

Có lẽ, cả đời này, cô nhất định là cô độc, nhưng cô không thể khóc, không thể kêu gào, thậm chí không thể tự thương cảm cho bản thân, chỉ có thể tan nát cõi lòng rồi yên lặng chịu đựng, chỉ vì đây là lựa chọn của mình. Biết rõ Trác Dương như một cơn gió, lại cho rằng mình có thể nắm giữ được có thể khiến anh không còn phong lưu nữa, đến cuối cùng, chính bản thân mình lại bị cơn gió ấy cuốn đi, lòng của cô cũng bị cơn gió ấy cuốn bay tất cả chỉ còn lại là sa mạc khô cằn, không có cả một ốc đảo nhỏ nhoi với ánh mặt trời hi vọng nữa, chỉ còn lại là bóng tối vô tận.

Rốt cuộc bây giờ cô đã hiểu, dù biết ở chung với Trác Dương một chỗ thì trước sau gì kết cục cũng chỉ là tuyệt vọng sâu sắc dù biết rõ sẽ không có tương lai, nhưng vẫn không có sức lực ngăn cản mình hăm sâu vào đó.

Nhưng ký ức cùng anh trải qua, tất cả đều biến thành cát mịn đang dần trôi tuột khỏi tay, gió thổi phát qua, từng chút từng chút, dần dần biến mất không để lại bất kỳ vết tích nào.

Tình yêu kéo dài không tới ba tháng, giống như sau khi đi cả một vòng lớn, lại trở về đúng điểm khởi đầu.

Đối với anh có lẽ cô chỉ như tàn thuốc lá trong tay gảy nhẹ một cái, liền dễ dàng quên đi tất cả những chuyện đã trải qua với cô.

Tình yêu đối với anh vĩnh viễn chỉ như một cơn gió thổi ngang qua, nhưng cô thì đã đánh mất tất cả...

Nằm sấp xuống chiếc gối mềm mại, khóe mắt cô khẽ ướt ướt.

Ba ngày rồi, thương tâm vì anh ba ngày đã là đủ.

Bắt đầu từ ngày mai, nhất định phải vọt dậy tinh thần, đi ra ngoài tìm việc làm, cô không thể quên món nợ đang nặng nề trên người, không thể phóng túng mình quên đi gánh nặng gia đình.

Đáng mừng một điều chính là, cô chưa bao giờ nói với người nhà, những chuyện về cô với Trác Dương, nếu không, chỉ sợ lại thêm một cuộc oanh tạc vô tận một nhọc.

“Nhan Nhan, Chí Kiệt tới thăm con.” Tôn Huyền mẹ cô ở ngoài nhẹ nhàng gõ cửa.

“A, con biết rồi, nói anh ấy ngồi chờ chút, con tới ngay.” Lau đi giọt lệ trên khóe mắt, cô cất giọng đồng ý.

Biết rõ cha mẹ chưa bao giờ buông tha hi vọng đối với Chí Kiệt, nhưng cô rất hiểu, hai người không cách nào trở lại như trước được nữa.

Chỉ là, nếu như Chí Kiệt nguyện ý, bọn họ vẫn có thể tiếp tục làm bạn chứ?

* * *

Trong phòng khách, Lâm Chí Kiệt cùng mẹ cô ngồi đối diện, trò chuyện với nhau thật vui. Một bó Tulip đỏ tươi đặt một bên trên khay trà.

Sở Nhan đi tới, đối với Chí Kiệt cười nhạt.

Đây là lần đầu từ sau khi chia tay vào đêm Giáng sinh hai người gặp mặt nhau, Sở Nhan phát hiện trái tim đối với anh không còn yêu cũng không có hận, bình thản như nước.

Nhưng Lâm Chí Kiệt lại không như vậy. Gặp lại công chúa trong lòng mình, anh kích động đến thậm chí nói không ra lời, chỉ có thể kinh ngạc nhìn Sở Nhan đang ngồi xuống trên ghế sa lon bên cạnh.

Ba tháng không gặp, cô gầy đi và tiêu tụy rất nhiều, đôi mắt trong suốt hiện lên một tầng sương mù thật mỏng, sương mù của những giọt lệ.

Có phải cô cũng giống như anh không quên được lẫn nhau? Cô vẫn còn yêu anh chứ?

Ba tháng, cô đã tha thứ cho anh chưa?

Trong lòng anh vẫn coi cô là vị hôn thê của mình, cái ý nghĩ này chưa bao giờ thay đổi.

Nhìn Sở Nhan cầm lên trên bàn bó Tulip nhẹ nhàng đưa lên mũi, Chí Kiệt trong lòng dâng lên sự vui sướng. “Mẹ hẹn mấy người bạn đi ra ngoài đi dạo phố, bây giờ phải đi. Nhan Nhan, con thay mẹ tiếp đãi Chí Kiệt thật tốt.”

Tôn Huyền thức thời đứng dậy tránh ra.

Mẹ cô nhanh chóng đi ngoài, trong nhà chỉ còn mỗi cô cùng Lâm Chí Kiệt ngồi đối diện nhau.

Lâm Chí Kiệt cố hòng ho khan, kéo ra một ôn hòa nụ cười, dùng giọng ân cần hỏi cô: “Nghe bác gái nói, em đã nghỉ việc ở Tỉnh Áo?”

“Đúng vậy, làm không mấy vui vẻ, đang chuẩn bị tìm một công việc mới ở chỗ khác, cũng không thể rảnh rỗi mãi như vậy.” Cô khẽ mỉm cười, coi anh như một người bạn tốt mà bày tỏ.

Nhìn nụ cười êm ái ngọt ngào hiện lúm đồng tiền của cô, Lâm Chí Kiệt trái tim lo sợ, một trận xúc động lao thẳng vào tim.

“Vậy em có nghĩ tới việc trở lại công ty anh hay không? Dù sao làm một chỗ xa lạ không bằng làm ở một nơi quen thuộc nha, sự hợp tác giữa hai chúng ta luôn luôn rất ăn ý, không phải sao?”

“Nhưng...” Cô do dự, cảm giác không tốt lắm.

Mọi người trong công ty Chí Kiệt, đều biết quan hệ giữa cô cùng Chí Kiệt, trở về đó, bị chỉ chỉ chỗ chỗ, lời ra tiếng vào nhất định là không tránh khỏi, mà cô không muốn lại tiếp nhận những thứ này.

“Nhan Nhan, đãi ngộ Tinh Áo cho em, tất cả anh đều tăng gấp đôi, chỉ cần em nguyện ý sẽ giúp anh.” Tất cả đều tăng gấp đôi? Sở Nhan ngậy ngấn cả người, đây là không ít tiền, với người đang đối diện với khốn cảnh như cô thật là một chuyện không thể tốt hơn.

“Cứ quyết định như vậy đi, Nhan Nhan, được không?” Nhìn ra cô có chút dao động, Lâm Chí Kiệt tha thiết nhìn chăm chú cô, trong mắt lộ ra sự thành khẩn, không cho cô cự tuyệt.

Có lẽ, hiện giờ sự xuất hiện của Chí Kiệt là do trời cao bang ân đi, tới giúp cô vượt qua cửa ải khó khăn này.

Hơn nữa thời điểm này, cô không có tâm tình đi từng công ty mà xin việc nữa, chấp nhận phỏng vấn, vấp phải trắc trở, rồi chờ tin tức...

Cô thật sự đã mệt mỏi rồi, thể xác lẫn tinh thần đều rất mệt mỏi, chỉ muốn quên Trác Dương, quên tất cả về anh.

Nhưng khốn cảnh trong nhà làm cho cô không cách nào tìm một góc yên tĩnh bình tâm lại mà liếm láp vết thương, cô phải làm việc! Nếu vậy, một lần nữa trở lại công ty Chí Kiệt, sẽ là lựa chọn tốt nhất chứ?

Tuy nghĩ như vậy, nhưng lại vẫn cảm thấy không ổn thỏa lắm.

“Nhưng sẽ có người nói xấu...”

“Ai mà dám nói gì, anh liền đuổi việc người đó!” Mặt anh nghiêm nghị, tựa như Quân Vương nắm trong tay quyền sinh sát, chọc cho Sở Nhan nhìn không được bật cười.

Anh kéo tay cô, dịu dàng như nước. “Đã như vậy em có thể yên tâm đồng ý với anh rồi chứ?”

Sở Nhan vội rút tay lại, nhìn hẩn, bộ mặt nghiêm túc.

“Chí Kiệt, em phải nói rõ với anh, em có thể đến công ty anh làm việc, nhưng chúng ta chỉ có thể làm bạn mà thôi, anh hiểu chứ?”

Nụ cười trên mặt Lâm Chí Kiệt bởi vì lời của Sở Nhan mà xững lại, một hồi lâu, anh lại dịu dàng cười.

“Anh hiểu, bất kể như thế nào, chúng ta vĩnh viễn là bạn.”

Sở Nhan nghe lời hứa của anh xong, thoải mái mỉm cười.

Khi thấy cô mỉm cười dịu dàng như vậy, trong lòng Lâm Chí Kiệt mơ hồ có chút đau đớn.

Thì ra, mặc dù mùa xuân đã tới ngoài kia, nhưng mùa đông trong anh lại vẫn chưa có kết thúc.

Hoa Tulip chính là nàng công chúa xinh đẹp nhất của mùa xuân, mà nàng công chúa của anh chính trong cái đêm Giáng sinh đó, đã vĩnh viễn rời xa anh.

Tất cả đều là lỗi của anh, là chính anh đem cô đẩy ra xa mình, là chính sự phản bội của anh đã làm cho anh vĩnh viễn mất đi cô.

Thôi, có thể nhìn cô như vậy, lẳng lặng ở bên cạnh cô, đã là hạnh phúc lớn nhất rồi.

Nhìn cô, anh khó khăn nặn ra một nụ cười, dùng vẻ mặt mỉm cười để che dấu nỗi thất vọng đã từng một lần có được, nhưng đã vĩnh viễn bỏ lỡ...

* * *

Trong công ty làm tăng ca đến khuya, Sở Nhan xoa cơ vai đau nhức, lúc ngẩng đầu lên đã là ánh trăng treo cao ngoài cửa sổ.

Lúc này, một đôi tay có lực thương tiếc đặt nhẹ lên hai vai của cô, nhẹ nhàng xoa bóp, làm cho cô thở dài thoải mái.

Nhẹ nhắm mắt lại, không cần quay đầu lại, cô cũng biết người phía sau là ai.

“Sao còn chưa có tan sở?” Cô hỏi.

Lâm Chí Kiệt tiếp tục động tác trên tay vuốt ve, “Xem em vì công ty bán mạng đến mất ăn mất ngủ, cấp trên như anh đây làm sao dám lười biếng? Hơn nữa đã trễ thế này, anh sợ một mình em ở lại công ty sẽ gặp nguy hiểm, liền ở lại cùng, ai biết em ngay cả đầu cũng không thèm ngước lên đều, ngay cả anh ở trước mặt em đi tới đi lui cũng không phát giác.” Anh nửa thật nửa giả oán trách.

Đối với sự tử mỉ cùng ân cần của anh, Sở Nhan có cảm giác rất đau lòng.

Cô cảm kích ngoài đầu nhìn lại cười một cái, tay thon ấn lên bàn tay của anh, tự đáy lòng nói cảm ơn: “Chí Kiệt, cảm ơn anh.”

Chí Kiệt ngừng tay, cùng với cô nhìn nhau, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt. Đối với cô, anh vĩnh viễn không thể nào giống như đối với bạn bè bình thường. “Chúng ta là bạn tốt nha, cảm ơn cái gì? Mời được một người tài giỏi như em làm thư ký anh, nên là anh cảm ơn em mới đúng. Nếu trong công ty tất cả nhân viên đều giống như em, vậy anh đã có thể phát tài rồi. Đúng rồi, cũng đã tám giờ, em còn chưa có ăn cơm, vì cảm tạ những cố gắng trong công việc của em, cho anh vị cấp trên này có cơ hội mời em ăn như một phần thưởng khích lệ tinh thần đi.” Anh cố ý kiến tạo bầu không khí thoải mái.

“Tốt, vậy em liền cung kính không bằng tuấn mệnh.” Cô sảng khoái đồng ý.

Đến tiệm cơm Phúc Hoa một nhà hàng kiểu Âu dùng bữa, sau đó Chí Kiệt lái xe đưa cô về nhà. Khoác áo khoác của Chí Kiệt co rúc ở trên ghế, Sở Nhan có chút hơi choáng váng, xem ra hai chén rượu mới vừa rồi uống vào đã bắt đầu phát tác.

Gò má hơi nóng tựa vào trên cửa sổ xe lạnh như băng, cô lúc thì chột mỉm cười, lúc chột cau mày, ngón tay thon dài đưa qua lại trên cửa sổ xe có chút hơi nước do sương mù tràn ngập.

“Nhan Nhan, có phải em uống say rồi hay không?” Chí Kiệt lo lắng nhìn cô.

Sở Nhan trên gò má ửng hồng, hiện lên một nụ cười như đoá sương mai, ngón trỏ điểm lên bả vai anh.

“Đừng nói chuyện, chuyên tâm lái xe!”

“Em say.”

“Không, em không có say.” Cô thì thầm, giọng nói rõ ràng.

Khóe mắt không tự chủ ướt át, cô tựa vào trên cửa sổ xe hai mắt nhắm lại, không nói thêm gì nữa. Chí Kiệt nhìn về phía cô, trên cửa sổ xe chỗ cô dựa vào, sương trắng tràn ngập một mảnh, tầng tầng lớp lớp viết đầy chữ, cô nhìn có thể thấy rõ tất cả đều là hai chữ - Trác Dương.

Trác Dương? Có ý gì? Giống như là tên của một người.

Dưới ánh sáng đèn mờ ảo, loáng thoáng có thể nhìn thấy khóe mắt Sở Nhan đọng trên đó một giọt lệ trong suốt.

Cô đang khóc sao? Vì một người đàn ông tên là Trác Dương đó... Chợt nhớ lại, Phó Tổng Tinh Áo không phải tên gọi là Trác Dương sao? Một người nổi danh là công tử phong lưu.

Chẳng lẽ Nhan Nhan thế nhưng lại yêu anh ta? Chỉ ngần ngừ trong vòng ba tháng?

Trong lòng anh bỗng thất lại, khiến cho xe thoáng lệch hướng dao động một cái, chấn động Sở Nhan đang chớp mắt giả vờ ngủ say.

“Sao vậy?” Cô nhìn anh.

“Không có việc gì, em ngủ tiếp đi, đến nơi anh sẽ gọi em.” Chí Kiệt vội vàng tĩnh tâm lại, chuyên tâm lái xe. Xe dừng lại ở trước khu nhà của Sở Nhan.

“Cảm ơn anh đã đưa em về nhà.” Sở Nhan tháo áo khoác của Chí Kiệt trên vai cô trả lại cho anh.

Chí Kiệt chú ý tới chữ viết trên cửa sổ xe, đều đã bị cô lau đi.

“Đi đường lái xe cẩn thận, đến nơi gọi điện thoại cho em.”

Cảm động với sự quan tâm hiện tại cả cô, loáng thoáng tựa như lại trở về khoảng thời gian tuyệt vời hai người còn yêu nhau lúc trước. Chí Kiệt nhìn chăm chăm cô, không hề chớp mắt lửa nóng hiện lên trong ánh mắt, trực tiếp nhìn thẳng vào cô khuôn mặt phớt hồng nở nụ cười.

“Khuya lắm rồi, về sớm một chút đi.” Cô đỏ mặt thúc giục.

“Tốt, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai gặp.” Chí Kiệt cười, lại không nhúc nhích đứng tại chỗ, không rời đi được.

Có thể cùng Nhan Nhan bên nhau thân cận như vậy, là khát vọng cả ngày lẫn đêm của anh trong ba tháng này, giờ khắc này, giống như là đang sống trong một giấc mộng, anh thật không muốn mở mắt tỉnh lại.

Một giọng nói lạnh trung cất giấu hài hước, từ ven đường đột nhiên vang lên, phiêu tán ở trong không khí sự băng lãnh “Quả nhiên là lưu luyến không rời, đưa tiễn 18 dặm, chẳng lẽ các người không cảm thấy quá kiểu cách sao?”

Đèn đường mờ mờ không chiếu tới được mặt của người kia, nhưng Chí Kiệt đã cảm nhận được trong không khí, từng trận áp lực rất lớn đang tiến tới, sởn lạnh đứng ở bên cạnh anh thậm chí mặt còn biến sắc.

“Anh là ai?” Chí Kiệt tăng thêm can đảm quát lên, muốn đem Sở Nhan bảo hộ ở phía sau.

Sở Nhan lại lắc đầu đứng ở tại chỗ.

Cô đã nghe được, giọng nói này là thuộc về Trác Dương.

Giọng nói hơi trầm thấp khàn khàn này, là giọng nói mà cô muốn xóa ra khỏi đầu mình, nhưng lại hàng đêm ở xuất hiện trong mộng của cô...

Giờ phút này, giọng nói này lại gần trong gang tấc, lại khiến cô tâm hoảng ý loạn muốn né tránh thật xa.

Anh đã trở về, anh từ Nhật Bản trở về.

Cô đang cố gắng xóa hết tất cả những gì đã cùng anh trải qua thì anh lại từ Nhật Bản trở lại, còn đột nhiên xuất hiện ở dưới lầu nhà cô, làm cô ứng phó không kịp cộng thêm thất kinh.

Lòng của cô cung tâm thần thấp thỏm dao động dữ dội, không ngừng suy đoán ý định tới đây của anh.

“Chỉ bằng anh, căn bản không xứng biết tôi là ai.” Trác Dương khinh miệt hướng về phía Chí Kiệt nói, có hào khí đứng đầu thiên hạ.

Anh từ chỗ tối đi ra, đèn đường vàng mờ ảo soi sáng trên người anh, chậm rãi hiện ra dung nhan tuấn lãng.

Khi anh nhàn nhã vô tình tiếng tới, lạnh lùng nhìn soi mói, khiến Chí Kiệt hơi luống cuống, ngây ngô đứng tại chỗ.

Sở Nhan như bị trúng phải pháp thuật định thân, đứng ngẩn tại chỗ không cách nào di động, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Trác Dương từ từ đi tới gần cô.

“Nhan Nhan, anh đã trở về.”

Trác Dương đứng ở trước mặt Sở Nhan, lặng lẽ mỉm cười với cô, hơi nghiêng người hướng về phía cô, tựa vào bên tai cô, dùng giọng nói dịu dàng nhất nỉ non.

Cô rõ ràng cảm thấy máu toàn thân bị kích thích lưu chuyển với một tốc độ kích động vô cùng, làm cô không thể chịu đựng nổi.

Cho đến lúc này, cô mới bỗng nhiên tuyệt vọng phát hiện, cô căn bản không có khả năng chống đỡ đối với lực hút của Trác Dương.

Nhìn thấy anh, cô vẫn là khát vọng sự dịu dàng của anh, mong đợi sự thương yêu của anh. Nhưng cô cũng biết rõ, trong lòng anh, cô với những người phụ nữ khác, cũng không khác gì nhau.

Anh nghiêng người hướng tới cô, hơi thở ấm áp lượn lờ ở bên môi cô, đôi mắt sáng trong chiếu vào dung nhan của cô, anh vẫn giống như một người yêu đáng mơ ước nhất, dịu dàng thì thầm: “Anh rất nhớ em, Nhan Nhan...”

Toàn thân cùng tâm tình của Sở Nhan, cũng bởi vì những lời này, mà hơi run rẩy, trong hốc mắt nổi lên dòng lệ nóng, giống như bất cứ lúc cũng sẽ rơi xuống.

Anh nói anh rất nhớ cô, nhưng lại muốn Lạc Yến chuyển lời cho cô, là anh không muốn gặp lại cô nữa, không nói một tiếng chạy đến Nhật Bản cũng là anh, cái gì cũng đều là anh nói, chẳng lẽ anh nghĩ địa cầu này là vì anh mà quay sao?

Căn môi, run một tiếng, cô nặn ra một câu: “Chúng ta đã không có bất kỳ quan hệ gì rồi.”

Trác Dương lập tức đổi sắc mặt, đôi mắt màu hổ phách như muốn phun ra lửa.

Bàn tay cầm thật chặt hai vai của cô, anh nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của cô.

“Lời này của em, là có ý gì?”

Khi ánh mắt sáng quắc nhìn soi mói cô, Sở Nhan cơ hồ chân muốn nhùng ra đứng không vững, đầu choáng váng mắt hoa cả lên, thật chỉ muốn cứ như vậy mà té xỉu, ít nhất không cần nữa đối mặt với sự ép hỏi của anh.

“Là anh muốn mẹ mình chuyển lời với tôi, không muốn gặp lại tôi nữa, không phải sao?”

Trác Dương ngưng ngừng buông cô ra.

“Đúng, nhưng anh nói chỉ là tạm thời. Anh muốn bà nói cho em biết, chúng ta tạm thời không nên gặp mặt, cho lẫn nhau một chút thời gian cùng không gian để tĩnh táo tại, tìm ra cách hòa hợp hơn để ở bên nhau. Thời gian ở Nhật Bản, anh đã suy nghĩ rất rõ ràng, trước kia là anh quá bá đạo, hoàn toàn không có để ý đến suy nghĩ cùng tình cảm của em. Về sau, anh sẽ đổi.”

Sở Nhan vuốt cái trán, trong lòng một mảnh hỗn loạn.

Xem ra là Lạc Yến đã lừa cô, đem lời nhẩn của Trác Dương sửa lại, muốn lừa gạt cô để cô rời xa Trác Dương.

Cô nên làm gì đây? Tha thứ cho anh, trở lại bên cạnh anh, làm như tất cả đều không có gì xảy ra?

Cô không biết.

Cô chỉ biết, cô không muốn tiếp tục ngày ngày trải qua cái cảm giác không an toàn.

Ở chung với Trác Dương mỗi ngày trải qua, thần kinh của cô luôn ở trong trạng thái căng thẳng, luôn lo lắng anh có thay lòng đổi dạ hay không hay sẽ dừng lại rên người cô.

Người cô cần là một người có thể mang đến cho cô cảm giác an toàn trong tình yêu, mà anh căn bản không cho cô được cái cảm giác đó.

“Nhan Nhan, em không sao chứ?” Chú ý tới thân thể cô lão đảo muốn ngã, Chí Kiệt vẫn đứng ở bên người cô ân cần đỡ cánh tay của cô.

Lắc đầu một cái, đầu cô choáng váng đứng dựa vào cánh tay Chí Kiệt, chỉ muốn nghỉ ngơi.

Hành động của hai người rơi vào mắt Trác Dương, trong nháy mắt kích thích lửa giận trong anh, trong không khí nhiệt độ thẳng tắp lên cao.

Trác Dương như chớp cầm cánh tay Sở Nhan, hung ác dùng lực tách ra, thân thể mềm mại của Sở Nhan tiến đụng vào trong ngực của anh.

“Tiểu tử thú vị, anh dám dùng một ngón tay đụng vào Nhan Nhan, tôi nhất định không tha cho anh!” Chỉ vào mũi Chí Kiệt, hung dữ cảnh cáo anh ta.

Chí Kiệt mặt ngạc nhiên, không nhịn được đáp lễ một câu: “Anh cho rằng anh là ai? Nhan Nhan có quan hệ gì với anh?”

Ngón trỏ của Trác Dương vẫn đang chỉ thẳng vào mũi Chí Kiệt, phách lối tuyên cáo: “Anh nghe kỹ cho tôi, tôi là bạn trai của Nhan Nhan.”

Cái tên họ Lâm này, có phải anh ta đối với Sở Nhan chưa từ bỏ ý định. Nhan Nhan là của anh, ai cũng đừng nghĩ giành với anh!

Chí Kiệt hiển nhiên không phản ứng kịp, sững sờ nhìn về phía Sở Nhan.

“Nhan Nhan, anh ta nói có thật không?”

Miễn cưỡng nhin xuống cảm giác muốn ngất xỉu, Sở Nhan không muốn nghe nữa, đẩy Trác Dương ra, thối lui khỏi ngực anh.

“Trác Dương, giờ tôi nói rõ ràng cho anh biết, tôi với anh đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa, tôi không phải bạn gái của anh, cũng không còn là thư ký riêng của anh nữa, đơn xin từ chức tôi đã gửi đến công ty.”

“Nhan Nhan...” Trác Dương không dám tin vào những gì tai mình nghe được.

“Giữa chúng ta nhất định là có hiểu lầm, anh nói mẹ chuyển lời lại cho em, là hy vọng chúng ta có thể tạm thời xa nhau một thời gian, anh không muốn chia tay với em. Thời gian anh ở Nhật Bản đã nghĩ thông suốt, về sau anh sẽ tôn trọng ý nghĩ của em, nếu như em không muốn, anh nhất định sẽ không đụng một ngón tay vào em, em phải tin tưởng anh!”

Sở Nhan nhìn vẻ mặt lo lắng của anh, lòng mềm nhũn, thiếu chút nữa liền muốn gật đầu.

Hít sâu một hơi, thân thể nhỏ nhắn mềm mại chợt run rẩy, cô lui một bước, áp vào trong ngực Chí Kiệt.

Cô hết sức khống chế giọng nói của mình, cố gắng sao cho nghe vào không nhiều run rẩy:

“Không, trong mấy ngày này, em đã suy nghĩ rất rõ ràng, em và anh căn bản không phải là những người cùng một thế giới, miễn cưỡng ở chung một chỗ, chỉ biết không ngừng nhẫn nhịn, như vậy thật sự rất mệt mỏi, rất vất vả, ngày tháng trôi qua, rồi tình yêu cũng sẽ tiêu tan hầu như không còn, đến lúc đó chỉ biết oán trách lẫn nhau, không bằng thừa cơ hội này, kết thúc thì tốt hơn.”

“Em muốn chia tay với anh?” Trác Dương kinh ngạc nhìn cô, từng chữ từng chữ hỏi.

Giọng nói của anh nặng nề đè lên tim Sở Nhan, làm cô chấn động, ngẩng đầu nhìn anh, đột nhiên phát giác trên mặt của anh, mang theo vẻ mặt bi thương làm cho lòng cô thất lại.

Trong nháy mắt, Sở Nhan tinh tường ý thức được - Trác Dương bị tổn thương, cô đã hung hăng làm thương tổn anh.

Mà đồng thời, cô cũng hung hăng làm thương tổn chính mình.

“Trác Dương...” Cô nhìn anh, trong mắt nước mắt từ từ ngưng tụ.

Ánh lửa tàn bạo dâng lên trong đôi mắt anh, nhưng vẻ mặt anh lại bình tĩnh như nước.

“Nói cho anh biết tại sao?” Anh lạnh lùng hỏi, giọng nói êm ái đến nỗi khiến Sở Nhan toàn thân chấn động.

Lui một bước, Sở Nhan tiến sâu hơn vào trong ngực Chí Kiệt.

Trước mặt là hơi thở rét lạnh của người đàn ông không muốn buông thả, Chí Kiệt mặc dù cũng rất sợ hãi, nhưng thấy người phụ nữ mình yêu mến trước mặt, anh vẫn dũng cảm che chở cô.

Sở Nhan môi run rẩy, nói không ra lời.

Đối với Chí Kiệt, Trác Dương làm như không thấy đưa tay lau gò má của Sở Nhan, ngón tay cái ở trên mặt cô êm ái vuốt ve, yêu thương hơn người.

“Nhan Nhan, đừng rời xa anh, hãy ở bên anh, anh cho em tất cả những điều em mong muốn.” Giọng điệu của anh nhu hòa mê người.

Sở Nhan sững sờ ngây người, mặc bàn tay anh ở trên mặt cô vuốt ve, sự dịu dàng chợt hiện của anh, rung động không thôi.

“Được” chữ này gần như đã bật ra khỏi môi rồi, ai ngờ Chí Kiệt bỗng dừng lại kéo cô lui về phía sau, lùi cô cách xa phạm vi ảnh hưởng của Trác Dương.

“Nhan Nhan đã nói muốn chia tay với anh, sao anh còn dây dưa không rõ như vậy? Là một người đàn ông chân chính, nên tôn trọng lựa chọn của cô ấy.” Anh rống lên.

Trong nháy mắt, Trác Dương nhìn chăm chăm vào mặt Chí Kiệt, cơ hồ phun ra lửa.

“Tiểu tử thúì, anh muốn chết!” Vừa dứt lời, một nắm đấm vừa mạnh vừa có lực đâm thẳng vào cằm Chí Kiệt.

Chí Kiệt bị đánh đến liền lùi lại mấy bước, lảo đảo một lúc.

Trác Dương một tay nắm lấy bàn tay của Sở Nhan, lôi cô vào trong ngực của anh, ôm chặt lấy cô.

Anh chỉ vào Chí Kiệt té nằm trên mặt đất, lạnh lùng tuyên cáo: “Tôi đã sớm nói với anh, không được chạm vào Nhan Nhan dù một ngón tay, đây chỉ là cho anh một chút cảnh cáo. Nhớ lấy, Nhan Nhan là bạn gái của tôi, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ chạm vào cô ấy, đặc biệt là tên hôn phu xưa cũ như anh!”

Sở Nhan nhìn Trác Dương, lần đầu tiên phát hiện mình cho tới bây giờ vẫn chưa thực sự hiểu anh.

Ngày trước mặc dù anh bá đạo cuồng vọng, nhưng chưa từng đáng ghét giống như giờ phút này, khoa trương thái quá, giống như cả trái đất này vì anh mà quay.

Dùng hết hơi sức toàn thân đẩy anh ra, cô chạy vội tới bên cạnh Chí Kiệt, hướng Trác Dương rống to: “Anh thật là quá đáng!”

“Chí Kiệt, anh có sao hay không?”

Đỡ Chí Kiệt dậy, cô áy náy nhẹ nhàng lau đi vết máu trên khóe miệng anh, đau lòng không thôi.

“Anh không sao, đừng lo lắng.”

Chí Kiệt cố gắng kéo khóe lên miệng, nặn ra một nụ cười.

Tức giận lần nữa dâng trào trong mắt Trác Dương, anh cố dè nén lửa giận xuống, hướng Sở Nhan đưa tay ra, êm ái gọi: “Nhan Nhan, tới đây!”

“Tôi không qua, anh thật quá đáng! Tôi muốn anh xin lỗi Chí Kiệt!”

“Xin lỗi? Tại sao muốn anh xin lỗi hử? Là hử tự tìm chết, anh chỉ hận mới vừa rồi tại sao không đánh cho hử rằng rơi đầy đất.” Mặt Trác Dương hiện lên sự khinh thường.

“Anh!” Giận dữ trừng mắt nhìn anh, Sở Nhan không để ý đến anh nữa, dịu dàng hỏi Chí Kiệt: “Có phải rất đau hay không? Có cần em đưa anh đến gặp bác sĩ hay không?”

Chí Kiệt khẽ gật đầu, liền khiến cho cái cằm đau đến thấu xương.

Anh dùng tay lau khóe miệng một cái, mu bàn tay tất cả đều là máu, gương mặt đỏ như bị lửa đốt, anh không khỏi hoài nghi Trác Dương có phải là một tay quyền anh chuyên nghiệp hay không, chỉ với một quyền đã đánh cho anh rách cả môi răng hàm đau nhức.

Sở Nhan đỡ Chí Kiệt lên xe, lại ngồi lên ghế lái.

Trác Dương kéo cánh tay của cô, khàn giọng hỏi cô: “Nhan Nhan, tất cả đều là hiểu lầm, chẳng lẽ chúng ta sẽ vì chuyện hiểu lầm này mà chia tay sao? Em thật sự muốn như vậy?”

“Cái em muốn vô cùng rõ ràng, chúng ta không thích hợp ở bên cạnh nhau, em thấy may mắn khi có sự hiểu lầm này, có thể khiến cho em rời khỏi anh. Mỗi người đều có quyền lựa chọn cho bản thân, dù chia tay hoặc là yêu nhau, đều là quyết định của chính bản thân mình, em hi vọng anh có thể tôn trọng sự lựa chọn của em.”

Sở Nhan bình tĩnh nhìn anh, hết sức khống chế giọng nói của mình, làm nó nghe có vẻ thật bình tĩnh.

Trác Dương cái gì cũng không nói, chỉ là lẳng lặng ngưng mắt nhìn cô, từ từ buông lỏng cánh tay cầm tay cô ra.

Sở Nhan thật nhanh đóng cửa xe, khởi động xe, nhanh như bay chạy đi.

Từ kính chiếu hậu nhìn lại, còn có thể nhìn thấy bóng dáng cao to của anh đứng ở tại chỗ, giống như một dã thú bị thương.

Trong lòng cô căng thẳng, lại nghe thấy Chí Kiệt bình tĩnh hỏi cô:

“Em yêu anh ta, tại sao lại nhất định muốn chia tay với anh ta?”

Trên mặt một giọt nước mắt lạnh như băng trượt xuống, cô đưa tay lau đi, mới phát hiện lệ đã sớm rơi đầy mặt.

9. Chương 9

“Nhan Nhan, Nhan Nhan...” em ở đâu

Là ai? Là ai gọi cô?

Một tiếng gọi kinh thiên động địa kia, từ xa phương truyền đến, phiêu đảng ở bên tai cô, dây dưa trong lòng cô.

Lật người, Sở Nhan chợt ngồi dậy, có xoa dịu cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo trong lòng, liền nghe mẹ mình ở ngoài cửa vội vàng vỗ vào cửa phòng của cô.

“Nhan Nhan, có một cậu ở lầu dưới một mực hét gọi con, con có nghe được không?”

Bình tĩnh trở lại, thì ra không phải là mộng, những tiếng kêu gọi kia đang từ lầu dưới rõ ràng truyền đến, là Trác Dương.

Mở cửa, thấy mặt mẹ cô có chút kinh sợ, lại có chút hưng phấn.

“Anh ta là ai vậy? Khuya khoắt ở dưới lầu giống như gọi hồn.”

Vỗ nhẹ tay của mẹ mình, cô an ủi nói: “Đừng để ý đến anh ta, cứ để cho anh ta gọi một hồi, lát nữa anh ta mệt mỏi, tự nhiên là sẽ không kêu nữa.”

“Nhưng cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ hàng xóm sẽ tới khiếu nại đó, nếu có người báo cảnh sát, sợ rằng không tốt lắm.”

Sở Nhan suy nghĩ một chút cũng đứng. “Vậy để con đi xuống nói rõ ràng với anh ta.”

“Nhan Nhan, anh ta không phải là đang theo đuổi con đó chứ?” Tôn Huyền đi theo phía sau cô, quan tâm hỏi.

“Không phải, mẹ không nên suy nghĩ lung tung á.” Cô phụ nhận.

“Còn nói không phải, tự con ra ban công xem một chút đi.”

Sở Nhan hồ nghi, đi lên ban công nhìn xuống dưới, lòng không khỏi chấn động.

Khoảng đất trống dưới lầu, như được trải lên một tấm thảm màu đỏ như lửa, trên mặt thảm đốt lên vô số ngọn nến, sắp hàng thành một chuỗi chữ tiếng Anh -Right Here Waiting.

Trác Dương đang đứng ở phía trên những ngọn nến đó, ngẩng đầu nhìn hướng lên phía cửa phòng cô, chờ đợi sự xuất hiện của cô.

“Nhan Nhan, bất kể em còn yêu anh hay không, anh đều sẽ chờ em vĩnh viễn sẽ không từ bỏ...” Giọng nói của anh đã khàn khàn trầm thấp.

Sở Nhan đứng ở trên ban công, nhìn xuống dưới lầu, khuôn mặt cố gắng bình tĩnh quyết tâm không lay động cõi lòng, nhưng khóe mắt đã không nhịn được mà ướt đẫm.

Bên trong những giọt lệ trong suốt là vô số ánh nến lóng lánh, giống như vô số ngôi sao giắt trong bầu trời đêm, mỗi một viên là tràn đầy tình yêu ấm áp dành cho anh.

“Nhan Nhan, anh sẽ vĩnh viễn chờ em...” Anh tận tâm dùng tất cả khí lực la lên, chỉ muốn đem tình yêu trong lòng mình trực tiếp quăng vào đáy lòng của cô.

Sở Nhan vừa giận vừa buồn cười, không thể tin được anh tự nhiên dùng cái cách thức kinh người này, để diễn tả tâm ý của mình.

Ngày mai cô làm sao mà gặp người khác nữa đây?

Tôn Huyền đi tới phía sau cô, cùng nhau nhìn xuống dưới lầu, lòng tràn đầy hâm mộ nói:

“Hình như tên tiểu tử này thật sự rất thích con à, con gái. Anh ta thật đúng là tốn không ít công sức rồi, cứ nhiên làm ra nhiều chuyện như vậy để theo đuổi con, đây không phải là bài hát con thích nhất sao? Tiếng trung gọi là gì nhỉ ‘Nơi đây mãi đợi chờ em’, phải không? Nhan Nhan, anh ta gia cảnh như thế nào, nếu không có trở ngại gì, con chấp nhận anh ta cũng không tồi.”

“Mẹ!” Sở Nhan trừng mẹ mình một cái.

“Tốt, đây là chuyện của con, mẹ không nói nữa. Có người ở nhấn chuông cửa, đã trễ thế này, sẽ là ai đây?”
Tôn Huyền đẩy bụng nghi ngờ xoay người đi ra ngoài mở cửa.

Một lát sau, bà trở lại nói với Sở Nhan: “Nhan Nhan, bà Trần trên lầu muốn con nhanh chóng gọi cái người điên dưới lầu kia cầm miệng, nếu không bà sẽ báo cảnh sát đó.”

“Mẹ, để con đi xuống đuổi anh ấy đi.” Tên Trác Dương đáng chết này, mỗi lần hành động đều là ngoài dự đoán của mọi người như vậy, không những vậy còn toàn là những chuyện kinh thiên động địa, làm cho cô chóng đờ không được.

“Ừ, cẩn thận một chút, mặt thêm áo khoác vào.” Tôn Huyền dặn dò, lại không yên tâm hỏi: “Có muốn mẹ cùng con đi xuống hay không?”

“Không cần, không có việc gì.”

* * *

Mặc thêm chiếc áo khoác màu trắng, Sở Nhan đứng trên bậc thang trước cửa ra vào nhà trọ, mang chút tức giận nhìn Trác Dương cách đó không xa.

Anh cũng liếc mắt liến thấy được cô, cô đứng cách chỗ anh sáu bảy bước chân, trên chân mang một đôi dép hình lông thú, mặc áo tóc dài đen nhánh xõa ở trước ngực, khuôn mặt tái nhợt điếm đậm đáng yêu, dùng bộ dạng làm người ta động lòng nhìn anh.

Anh đi tới phía cô, nhìn thấy đôi mắt sáng trong hơi ửng đỏ của cô có chút hoảng hốt, lóe ra tia yếu ớt, lại cố nén, cố ý bày ra một bộ dạng kiên cường, kiêu ngạo không muốn rơi lệ ở trước mặt anh.

“Oceans apart day after day

And I Slowly So in same

I hear your voice On the line

But doesn't Stop the pain

If I See You next to never

How Can we say forever

Wherever you go

Whatever you do

I Will be right here Waiting for you

Whatever it takes

Or how my heart breaks

I Will be right here Waiting for you,...”

Anh vừa đi vừa hát, đây là bài hát cô thích nhất.

Đêm khuya yên tĩnh, giọng nói của anh trầm thấp mà nhu hòa lại vang lên rất rõ ràng, mà lại được gió đêm dịu dàng phụ xướng, phiêu đảng trong không gian lạnh lạnh, cũng phiêu đảng trái tim cô.

Sở Nhan hoàn toàn không nghĩ tới, anh lại có thể dùng bài hát này, để diễn tả tiếng lòng không muốn từ bỏ của anh. Cô rung động mở to cặp mắt, biết bao nhiêu cảm xúc dâng lên trong lòng, có cảm động, cũng có sầu não.

Hốc mắt cô lặng lẽ ướt át, giây phút cảm động này, đời này kiếp này cô cũng sẽ không quên.

“Nhan Nhan.” Anh đứng ở trước mặt cô, dùng giọng nói trầm thấp khàn khàn gọi cô.

Giọng nói của anh, vẫn là dịu dàng như vậy làm lòng cô xao động, trong mắt cô, nước mắt chọt tràn đầy.

Trác Dương vươn tay, lau nước mắt của cô, êm ái vuốt ve, đem mặt cô của ôm trọn trong lòng bàn tay mình.

Lòng bàn tay của anh thật ấm áp, sự ấm áp xúc động này từ mặt cô truyền thẳng tới tim, làm cho nàng hoảng hốt mơ hồ có loại cảm giác huyết mạch tương liên với anh.

“Nhan Nhan, em rốt cuộc cũng xuống xuống, anh chờ em thật sự rất lâu.”

Anh nhìn đôi mắt sáng trong sâu lắng của cô, bắt đầu nói liên miên:

“Xin lỗi, Nhan Nhan, từ lúc chúng ta bên cạnh nhau tới nay, anh vẫn chỉ lo đắm chìm trong niềm vui sướng của bản thân, chỉ biết dùng cách thức cổ chấp của mình yêu em, lại không có cảm nhận cảm xúc của em, làm cho em một thân một mình chịu đựng nỗi khổ lớn như vậy, vậy mà vẫn đinh ninh tự cho rằng em rất hạnh phúc. Có lẽ, trong mắt em, anh đây người đàn ông thật rất kém cỏi.”

Sở Nhan yên lặng lắng nghe, không nói một câu.

“Nhưng cho là dù như vậy, anh cũng vậy sẽ không từ bỏ em, anh tin chắc rằng, em mới chính là cái xương sườn thất lạc của anh, chỉ khi ở chung một chỗ với em, ngực của anh mới không còn cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo nữa. Bất kể em có yêu anh hay không, anh đều sẽ không buông tay! Em chỉ có thể là của một mình anh, ai cũng không thể cướp em đi!”

Trong mắt anh dấy lên hai đốm lửa mạnh liệt, đây chính là quyết tâm không bao giờ buông tay.

Nghe câu nói cuối cùng của anh, Sở Nhan bỗng chốc ý thức được, căn bản anh không hề thay đổi!

Anh vĩnh viễn là bá đạo như vậy, mình!

Trong thế giới của anh, người khác vĩnh viễn phải quay quanh anh mà vận động.

Anh nói xong, người khác vĩnh viễn không thể nói không được; quyết định của anh, người khác vĩnh viễn chỉ có thể nói đúng. Cho đến lúc này, anh vẫn chưa học được cách tôn trọng suy nghĩ của cô.

Trong lòng anh, cô cùng món đồ chơi trên tay anh có gì khác biệt?

Dùng sức đẩy bàn tay ra Trác Dương, cô nhìn anh, rõ ràng nói:

“Thật xin lỗi, em nghĩ chúng ta đã kết thúc rồi, bất kể anh có muốn buông tay hay không, với em không có quan hệ, chỉ mong anh đừng quấy rầy cuộc sống của em nữa. Bây giờ đã khuya lắm rồi, anh đi về đi, không nên quấy rầy người khác nghỉ ngơi.”

Từng chữ cô nói ra, đều giống như búa sắt nặng nề, gõ vào trong ngực anh.

Trong trăm ngàn tưởng tượng của anh về việc sau khi Sở Nhan nghe lời nói của anh xong sẽ có phản ứng như thế nào, thậm chí còn có kế hoạch ôm một bó hoa thật lớn thật lãng mạn, dùng những từ ngữ hoa lệ, nhưng hôm nay thì cái gì cũng chưa kịp sử dụng đến.

Anh chẳng thể nghĩ tới, Sở Nhan sau khi nghe anh thổ lộ hậu, sẽ không chút động lòng cự tuyệt anh, thậm chí yêu cầu anh không cần quấy rầy cuộc sống của cô nữa.

Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ trong mấy ngày ngắn ngủi này, cô đã không còn yêu anh nữa sao?

“Chẳng lẽ thật sự em không còn yêu anh nữa?” Anh cứng rắn hỏi.

Sở Nhan xoay người, đưa lưng về phía anh, cắn chặt răng, nhắm chặt mắt, dùng hết hơi sức toàn thân nặn ra một chữ: “Vâng”

Nếu đã nhảy ra được cái lưới tình một tay anh dang lên lúc trước, cô lại không muốn một lần nữa ngầy ngốc nhảy vào lại.

Không muốn lại làm anh đau lòng, cũng không muốn mình rơi lệ vì anh nữa, không muốn miễn cưỡng bản thân mình cố gắng hòa hợp với một cuộc sống không phù hợp, không muốn mỗi ngày lo lắng tới sự phong lưu của anh nữa, mỗi tối lại suy nghĩ xem anh lại lưu luyến ở buổi hoa nào, khi ngủ anh sẽ ôm người phụ nữ nào trong ngực mình.

Cứ mãi chờ đợi cái ngày mà một lãng tử như anh phong lưu chơi bởi mệt mỏi quay đầu lại nhìn mình, quá mệt mỏi, tuyệt đối không phù hợp với khát vọng có một hạnh phúc bình yên của cô.

Cho dù đã ở bên cạnh nhau một khoảng thời gian, anh cũng chưa từng đoạn tuyệt tình cảm với những hồng phần tri kỷ kia.

Cô không cần phải cố ý dò thăm, báo chí tạp chí, tam cô lục bà, tự nhiên sẽ đem sự phong lưu nghiệt trái của anh thì thầm bên tai cô, đầu đuôi gốc ngọn nhiều chuyện một phen.

Cho nên, cô muốn không nghe, không nhìn cũng khó khăn.

Anh có biết, mỗi lần chung đụng với anh, đều là một hành hạ khó nhịn.

Cô chỉ sợ trên cổ áo sơ mi của anh, vô tình phát hiện dấu môi son của những người phụ nữ khác; chỉ sợ khi đang ở trong lồng ngực của anh, ngửi thấy mùi nước hoa thuộc về người phụ nữ khác... Mà cô, chưa từng nói qua với anh.

Cô không thích anh tặng cho cô hoa, châu báu, xe thể thao... Chỉ vì không muốn anh đem những thủ đoạn mà anh dùng với những người phụ nữ khác, lần nữa dùng trên người cô, đem cô cùng những người phụ nữ ham hư vinh kia nhập làm một, cho là dùng tiền là có thể bằng tốc độ nhanh nhất, khiến cô nằm trên giường anh.

Đến cuối cùng cái anh muốn lấy được là người của cô, hay là lòng của cô? Cái vấn đề này vĩnh viễn vướng mắc trong tim cô, nhưng không có đáp án.

Cô chỉ muốn trở thành người đặc biệt nhất trong lòng anh, cho nên, lựa chọn duy nhất chính là cự tuyệt anh, trở thành đóa hoa mà anh vĩnh viễn không cách nào hái được, biến thành cái gai sắc bén cắm sâu nhất trong lòng anh, vĩnh viễn nằm sâu trong đáy lòng.

“Em quên là, em đã đồng ý, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng sẽ vĩnh viễn yêu anh, không xa không rời?” Giọng nói của anh lần nữa vang lên ở sau lưng cô.

Câu hỏi này nhất thời khiến trong lòng Sở Nhan nhớ lại những khoảng khắc tươi đẹp mà hai người đã trải qua, cũng khiến cô phải cố gắng hết sức ức chế nước mắt.

Cô rất muốn lớn tiếng nói cho anh biết, cô thật sự rất nhớ anh, yêu anh vô điều kiện... Nhưng cô không thể.

Giờ khắc này, thật may là cô đưa lưng về phía anh, không để cho anh nhìn thấy trong nháy mắt đó mắt cô đã mất đi huyết sắc, trên mặt đã ướt đẫm nước mắt.

“Thật xin lỗi, em đã không còn nhớ rõ nữa.” Cô nhàn nhạt ứng đối, giống như đã sớm quên lãng mọi thứ.

“Tốt, nếu như em có thể nhìn thẳng mắt anh mà nói cho ta biết em đã không còn yêu anh nữa, vậy anh lập tức đi ngay, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt em nữa.” Trác Dương nói, giọng nói kiên quyết.

Thân thể mềm mại của Sở Nhan run rẩy, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống.

“Thế nào? Em không dám? Thật ra thì em căn bản không cách nào quên anh?” Anh khiêu khích hỏi, trái tim như trút được gánh nặng.

Chợt quay thân thể của cô lại, Trác Dương bị bộ mặt loang lổ nước mắt của cô dọa sợ, vẻ mặt cuồng ngạo lập tức bị thương tiếc nồng đậm thay thế.

Không muốn để Trác Dương thấy bộ dạng chật vật của mình, Sở Nhan lập tức nhắm thật chặt hai mắt, làm bộ như tất cả đều không có xảy ra.

“Em rốt cuộc muốn anh phải làm sao em mới có thể hài lòng? Tại sao bất kể anh cố gắng thế nào, giống như cũng không có cách nào lấy được lòng em? Tại sao anh yêu em như vậy, em luôn là muốn đẩy tầm chân tình của anh ra xa?”

Hai tay của Trác Dương êm ái lau hai gò má của cô, yêu thương lau đi nước mắt trên mặt cô, giọng nói dịu dàng mang nồng đậm đau đớn.

Cảm giác đau đớn nồng đậm trong giọng nói Trác Dương tác động đến Sở Nhan, nhưng vấn đề liên tiếp vô tình khiến cô đau lòng, ngực dâng trào đầy chua xót, cổ họng cũng thắt lại.

Mở mắt, gương mặt tuần láng của Trác Dương trong khoảng cách gần phóng đại ngay trước mắt, đôi mắt chứa nhiều thống khổ không nói ra được, làm cho cô không cách nào không thấy sự cô đơn cùng đau đớn của anh, mơ hồ nội tâm co rút đau đớn giống như có con gì đang cắn gặm trong đó, nhói đau dâng trào từng đợt từng đợt.

“Nói cho anh biết, rốt cuộc em muốn anh phải làm thế nào?” Anh cầm hai vai nhỏ gầy của cô, cắn răng hỏi tới.

Cái cô cần chính là một tình yêu toàn tâm toàn ý, bao gồm cả một tấm lòng hoàn chỉnh nhất, cô không muốn cùng bất luận kẻ nào chia sẻ phần hạnh phúc này, đây chính là điều duy nhất cô muốn. Mà anh không thể nào cho cô.

Trác Dương ngón tay thon dài có lực nắm thật chặt vai của cô, Sở Nhan hoảng hốt cảm thấy một trận cảm giác đau từ bả vai rõ ràng truyền đến, thấm vào toàn thân cô.

Mà trong mắt Trác Dương, ẩn chứa tràn đầy đau đớn.

Nhìn ánh mắt của anh, trong nháy mắt đó, cô bỗng dưng có cảm giác rằng dường như anh sắp khóc...

Hai cánh tay thật chặt ôm lấy gáy của anh, nhào vào trong ngực anh, cả trái tim đều run rẩy, cô rướn lên hôn môi anh.

Có lẽ, chỉ có cái biện pháp này, mới có thể ngăn chặn những giọt nước mắt sắp tuôn ra của anh?

Tất cả tất cả đều trong thời điểm hai cánh môi chạm vào nhau, lặng lẽ biến mất, chỉ còn lại hai trái tim thật chặt dây dưa kịch liệt đập không ngừng.

“Nhan Nhan, đồng ý với anh, chúng ta vĩnh viễn không chia xa, có được hay không?” môi Trác Dương chậm rãi trượt tới vành tai Sở Nhan, dịu dàng hỏi cô.

Đôi mắt mù sương của Sở Nhan bỗng nhiên sáng rõ ngẩn người, giống như là đột nhiên ý thức được hành động của mình, cô bỗng chốc thu hồi vòng tay vẫn đang ở trên cổ của anh, hai tay che miệng, hơi nước lẫn nửa bịt kín mắt của cô.

Không nói một câu, cô xoay người chạy ngược về, động tác quá nhanh khiến Trác Dương không còn kịp giữ lại.

“Nhan Nhan, Nhan Nhan...”

Trác Dương sững sờ đứng tại chỗ, hoàn toàn không thể hiểu được hành động của Sở Nhan.

Nếu như cô yêu anh, cô tại sao muốn lẩn tránh anh, cự tuyệt anh?

Nếu như cô không yêu anh, tại sao lúc anh muốn buông tay cô lại hôn anh?

Rốt cuộc cô có yêu anh hay không?

Tại sao khi anh bắt chấp theo đuổi, cô lại liều mạng trốn tránh?

Anh ba lần bốn lượt nói với cô là anh nhớ thương cô, cô lại tuyệt tình nói không muốn nhớ anh, ngày tiếp nối đêm, giữa bọn họ diễn ra một cuộc giằng co mà ai cũng không dám thừa nhận, hành hạ trái tim lẫn nhau.

Rốt cuộc là tới khi nào, anh mới có thể chân chính đến gần cô? Chính thức có được cô?

* * *

Sở Nhan núp trong phòng, dùng chăn bông che kín đầu, giống như con đà điểu chỉ muốn trốn tránh thực tế, không dám đối mặt thế giới bên ngoài.

Ba ngày qua, mỗi ngày vào buổi tối anh lại sẽ đứng ở dưới lầu nhà cô, cho đến sáng sớm mới rời đi.

Mặc dù anh không hề la lên tên của cô nữa, chỉ là lẳng lặng đứng đó nhìn chăm chú cửa sổ phòng cô, nhưng hai đạo ánh mắt thâm thúy đó, lại cả ngày lẫn đêm không ngừng quanh quẩn trong lòng của cô.

“Nhan Nhan, con đã ngủ chưa?” Tôn Huyền mẹ cô gõ nhẹ cửa phòng cô.

Ngồi dậy, lau đi nước mắt trên mặt, cổ họng khàn khàn, giọng nói giả bộ như không có chuyện gì xảy ra.

“Mẹ, con đã ngủ rồi, có chuyện gì?”

“Không có việc gì, mẹ chỉ là muốn nói cho con biết, bên ngoài trời mưa, hay là con đem cho cái cậu đứng dưới lầu một chiếc dù che mưa đi?”

“Cái gì? Trời mưa?” Sở Nhan sửng sốt một chút, nhảy xuống giường, đến bên cửa sổ nhìn.

Quả nhiên, mưa phùn rải rích, bao phủ cả một mảng trời.

Tìm một chiếc dù che mưa, cô mở cửa, đối với tôn Huyền vội vã nói: “Mẹ, con đi xuống cho đưa cái ô cho anh, sau đó nói anh lập tức về nhà.”

“Cũng tốt, nếu anh ta không muốn về nhà, con mang anh ta vào nhà tránh mưa thì hơn, nếu mắc mưa sẽ cảm không tốt đâu.” Tôn Huyền giao phó.

“Dạ.” Cô cầm dù liền vọt ra khỏi cửa.

Chạy xuống cầu thang, xa xa, cô nhìn thấy ba người đàn ông mặc tây trang màu đen che dù, tụ tập bên cạnh Trác Dương, cái ô trong tay bọn họ cũng cô gắng che trên đầu anh, chỉ sợ anh bị ướt.

Những người kia là ai?

Cô lách mình núp ở sau một cái cây, nhìn anh ở xa xa.

Anh và ba người đàn ông kia giống như là đang tranh chấp cái gì, nhưng thanh âm mơ hồ nghe không rõ. Cuối cùng, ba người hợp tác, kéo hai cánh tay của anh, đem anh kèm hai bên kéo lên xe.

Nguy rồi, không phải là bắt cóc chứ? Lòng Sở Nhan nhảy loạn không thôi, cơ hồ tim muốn nhảy ra khỏi ngực, vội vàng đuổi theo.

Lúc này, tiếng hô của Trác Dương trong mưa gió phiêu bạc truyền đến -

“Mấy người các anh lại dám đối với tôi như vậy sao? Chẳng lẽ các anh kiếp này cũng chỉ nghe sự sai khiến của mẹ tôi thôi sao? Ngay cả lời nói của bản thiếu gia cũng dám không nghe! Tôi nói không muốn về, các người mau cho tôi xuống xe!”

Rống giận bị cắt đứt khi cửa xe đóng chặt, xe gầm rú lướt đi.

Nguyên lai là Lạc Yến phái tới bắt con trai bà về nhà, cô an tâm rồi.

Đứng ở trong mưa, Sở Nhan mặc cho hạt mưa đánh vào người, toàn thân mệt mỏi không có hơi sức.

* * *

Ngày thứ hai, Sở Nhan không tưởng được là mình nhận được một cuộc điện thoại, nhưng cũng đã đoán trước được.

Là Lạc Yến gọi tới, hẹn cô lúc nghỉ trưa, ở quán cà phê gần công ty Chí Kiệt gặp mặt. “Sở tiểu thư, mời ngồi!” Lạc Yến ưu nhã cười, giống như thiên thần thái ấp lánh, xinh đẹp giống như búp bê trong tủ kính.

Sở Nhan ngồi xuống, gọi một ly nước chanh, lễ phép chào hỏi.

“Không biết Tổng giám đốc phu nhân hẹn tôi ra đây có chuyện gì?”

“Tôi tìm Sở tiểu thư ra ngoài, trừ nói chuyện về Trác Dương thì chúng ta còn có thể có chuyện gì khác sao? Trác Dương là của con trai tôi, cũng là tất cả hi vọng của tôi, nếu như Sở tiểu thư cũng quan tâm tới nó, tin tưởng cũng sẽ hi vọng sau này nó có thể sống hạnh phúc phải không?”

“Tôi không biết lời này của bà là có ý gì?”

“Vậy thứ cho tôi nói thẳng, Sở tiểu thư, tôi hi vọng cô có thể rời xa Trác Dương, điều kiện tùy cô mở lời.” Lạc Yến ưu nhã mỉm cười, lông mày cánh cung giương cao, mở cánh tay ra.

Sở Nhan đổi sắc mặt, một đoàn lửa giận bắt đầu thiêu đốt, không thể tiếp tục nhẫn nại.

“Phu nhân, tôi nghĩ là bà đã không quên, lần trước bà đã lừa gạt tôi một lần, nói với tôi Trác Dương không bao giờ nữa muốn gặp tôi nữa. Chuyện này, tôi không muốn so đo nữa. Mà tôi, đã chia tay với Trác Dương. Bà là nên quản tốt con của mình, không để cho anh ấy quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, chứ không phải chạy đến đây, yêu cầu tôi rời khỏi con của bà. Trên thực tế, là của con trai bà lần nữa quanh quẩn quanh tôi, nếu như bà có bản lĩnh như lời nói của mình thì có thể mua sợi dây xích cột anh ấy ở bên người.”

Tất cả bất mãn cùng tức giận, làm cho cô đem sự quyến luyến của Trác Dương đối cô, làm thành vũ khí bén nhọn nhất, hung hăng công kích Lạc Yến.

Ngôn từ bén nhọn của Sở Nhan chọc giận Lạc Yến, bà sắc mặt khế biến.

“Sở tiểu thư tốt nhất nên lựa lời nói” Hít sâu một cái, Lạc Yến nói tiếp: “Được rồi, vậy chúng ta đổi lại phương thức nói chuyện...”

Sở Nhan ẩn nhẫn phẩy tay áo kiềm xuống kích động, nhưng giọng nói vẫn không khỏi có chút tức giận.

“Trác phu nhân, tôi nghĩ chúng ta không có gì để nói nữa. Tôi nói thật cho bà biết, tôi thật sự vô cùng yêu Trác Dương, tôi đã từng suy nghĩ rất nhiều về những chuyện khác biệt giữa hai người, tôi cũng đã từng muốn rời khỏi anh ta. Nhưng là, bất kể tôi quyết định thế nào, cũng sẽ không vì tiền ra bán đứng tình cảm của bản thân. Tôi sẽ không vì tiền mà tiếp nhận Trác Dương, cũng sẽ không vì tiền của bà mà cự tuyệt anh ấy!”

Lạc Yến ngồi yên không chút nào tức giận, nụ cười hoàn mỹ chưa từng biến mất.

“Sở tiểu thư, tôi tin tưởng trên cái thế giới này, sẽ không có cái gì mà tiền bạc không mua được. Rất nhanh, cô sẽ biết được lời nói hôm nay của cô, là đúng hay sai.”

“Tuyệt đối sẽ không!” Sở Nhan với quyết tâm cao độ nói từng chữ kiên định, thật sự chẳng muốn tiếp tục đối mặt với cái quý phụ khắp người đầy hơi tiền này nữa, cho dù bà ta có là mẹ của Trác Dương.

“Thật xin lỗi, tôi phải trở về làm việc, cáo từ.”

Sở Nhan đứng dậy rời đi, Lạc Yến cũng không giữ lại, trên mặt xinh đẹp là sự cao thâm khó lường.

Bởi vì bà biết, Sở Nhan sẽ rất nhanh trở lại tìm mình.

Lấy điện thoại trong túi ra, bà nhấn một chuỗi con số.

“A Trung, chuyện tiến triển như thế nào rồi?”

“Báo cáo phu nhân, tất cả đều tiến triển rất thuận lợi.” Đối phương cung kính trả lời.

“Rất tốt.” Lạc Yến cất lại điện thoại di động, trên mặt là nụ cười đắc chí vừa lòng.

Bà sẽ không cho phép bất kỳ người nào hoặc chuyện gì xuất hiện phá hoại tương lai của Trác Dương, hay cuộc sống hoàn mỹ không tỳ vết của nó, tuyệt đối không thể bởi vì sự xuất hiện của Sở Nhan mà xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Bà nhất định phải làm cho cuộc sống Trác Dương, trở lại quỹ đạo bình thường, đi theo con đường phía trước mà bà đã an bài xong.

Ngay đêm đó, Lạc Yến liền nhận được điện thoại của Sở Nhan.

“Trác phu nhân, đây tất cả đều là do bà đang âm thầm thao túng sao?” Giọng nói của cô mơ hồ run rẩy, căng thẳng giống như là chỉ chút nữa thôi sẽ hỏng mất.

“Chuyện cô nói là chuyện cha cô bị giảm biên chế?” Lạc Yến buông lỏng đáp lại.

“Đúng, còn có chuyện tiền bạc quay vòng của công ty Chí Kiệt nữa.”

“Tôi nghĩ Sở tiểu thư hiểu lắm rồi, hai chuyện này đòi với Trác gia tôi không có liên quan. Chỉ là ngân hàng Vĩ Phong chỗ cho vay tập đoàn Hào Hưng cùng với chỗ cha cô làm lại cùng Tỉnh Áo chúng tôi có không ít quan hệ trên phương diện làm ăn, nếu như Sở tiểu thư cần, tôi cũng có thể ra mặt với người phụ trách hai công ty bọn họ thảo luận một chút, có chuyện gì là không thể giải quyết chứ? Sở tiểu thư, cô thấy sao?” Sở Nhan ở bên đầu điện thoại kia yên lặng, một hồi lâu, dè nén giọng nói khàn khàn rõ ràng vang lên: “Được, bất kể bà có điều kiện gì, tôi đều chấp nhận, có phải bà muốn tôi rời khỏi Trác Dương, không thành vấn đề, về sau tuyệt đối không anh ấy nữa, chỉ cần bà lập tức dừng lại những hành động hạ lưu này.”

Lạc Yến cười, đã sớm biết nha đầu này nhất định sẽ đầu hàng, người trọng tình trọng nghĩa luôn rất dễ bị người đùa bỡn trong lòng bàn tay.

“Rất thẳng thắn, tốt, vậy tôi cũng nói thẳng, tôi muốn cô khiến Trác Dương chết tâm! Không chỉ là cô vĩnh viễn không gặp nó nữa, mà là muốn nó đối với cô hoàn toàn chết tâm.”

“Bà rốt cuộc muốn tôi làm sao nữa? Từ giờ không gặp anh ấy nữa còn chưa đủ sao?” Sở Nhan ở bên đầu kia điện thoại hoàn toàn mất kiểm chế mà gào thét.

Lạc Yến vẫn là không nhanh không chậm nói “Dĩ nhiên không đủ, dù cô không gặp nó, nó vẫn sẽ không quên cô, không phải sao? Tôi bất kể cô muốn làm sao, chỉ cần Trác Dương đối với cô hoàn toàn chết tâm là được.”

“Chỉ cần bà lập tức dừng lại những hành động thấp hèn kia, yêu cầu của bà tôi sẽ hết sức hoàn thành.” Sở Nhan nghẹn ngào, giọng nói khàn khàn tràn đầy mệt mỏi.

“Tốt, một lời đã định.”

Lạc Yến hài lòng cúp điện thoại, vì vậy mà chặt đứt một tình yêu ngây thơ trong trắng, một tay đem con trai mình cùng Sở Nhan cùng nhau đẩy vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

10. Chương 10

Mấy ngày sau.

“Nhan Nhan, mấy ngày trước nghe nói bác trai bị sa thải, vậy món nợ trong nhà không thành vấn đề chứ? Có cái gì anh có thể giúp một tay không?” Chí Kiệt hỏi Sở Nhan đang ngồi đối diện anh.

Gần đây thật sự xảy ra quá nhiều chuyện, mấy ngày trước, chuyện vay ngân hàng đang thuận lợi đột nhiên vướng mắc, nhảy mất lại khôi phục bình thường, gấp đến nỗi anh thiếu chút nữa cả đêm đầu bạc. Mà bây giờ, rốt cuộc cuối cùng tất cả cũng đã trở về lại quỹ đạo bình thường, rốt cuộc anh cũng có thời gian an ủi cô thật tốt.

“Mẹ em nói cho anh biết?” Vuốt trán, bộ mặt Sở Nhan mệt mỏi.

“Bác gái cũng là lo lắng cho em, nếu như em có cần gì, anh thật sự hi vọng có thể giúp được em.” Chí Kiệt bộ mặt rất chân thành.

“Cám ơn anh, Chí Kiệt, anh quả thật là một người tốt.” Sở Nhan cảm động ướm hốc mắt.

Bây giờ Chí Kiệt so với quá lúc trước đã thực hơn rất nhiều, rất tâm lý, cũng rất biết cách quan tâm săn sóc.

“VẬY...” Anh đột nhiên ập a ập úng, trên mặt nổi lên một mảng đỏ ửng khác thường. “Nếu em thấy anh tốt, vậy có thể cho anh cái vinh hạnh được đem đến hạnh phúc cho em không?”

Cô kinh ngạc mở to mắt, không cách nào tiêu hóa kịp hàm nghĩa trong lời nói của Chí Kiệt.

“Chí Kiệt, anh... anh nói vậy là có ý gì?” Cô cà lăm hỏi.

Chí Kiệt đi tới bên người cô ngồi xổm xuống, ngửa đầu nhìn cô, một tay đặt lên đầu gối cô.

“Nhan Nhan, cho anh thêm một cơ hội, anh nhất định sẽ không để cho em thất vọng.”

Trái tim Sở Nhan kích động vô cùng đập mãnh liệt, hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào.

“Chí Kiệt, anh nói là thật lòng sao?” Cô khó tin nhìn anh.

Anh đột nhiên cầm chặt tay của cô, thiết tha yêu cầu: “Nhan Nhan, gả cho anh, hãy để cho anh chăm sóc em một đời.”

Ông trời ơi, anh tự nhiên lại cầu hôn cô, quả thật cô rất muốn té xỉu bất tỉnh.

Đây là lần thứ hai, anh cầu hôn cô.

Trong lòng cô cực kỳ bối rối, cô chợt nhớ tới, lần đầu tiên anh cầu hôn cô thì trong lòng cô hân hoan vui sướng.

Khi đó cô tin tưởng mình là nàng công chúa trong truyện cổ tích đang đi đến kết cục hạnh phúc nhất, mà cô giờ khắc này, sau khi trải qua biết bao nhiêu chuyện đã không bao giờ còn tin tưởng vào kết cục hạnh phúc của truyện cổ tích nữa.

Nếu như giờ phút này người cầm chiếc nhẫn quỳ gối trước mặt cô là một người khác, tin tưởng cô sẽ vui đến muốn khóc?

Nhưng cô đã tự tay chặt đứt con đường đi đến hạnh phúc đó rồi.

Cô cùng Trác Dương không còn có thể hạnh phúc nữa, cô có gả cho Chí Kiệt hay không, cũng đã chẳng còn quan trọng nữa rồi.

Nghĩ lại, nếu muốn làm cho Trác Dương hoàn toàn chết tâm, cái này không phải một phương pháp tốt sao?

Anh sẽ không hận cô chứ?

Nghĩ tới đây, cả trái tim của cô đau đớn vô cùng, đau đến nói không ra lời.

“Tin tưởng anh, về sau anh nhất định sẽ làm một người chồng mẫu mực nhất, tuyệt đối sẽ không để cho em chịu nữa điểm uất ức.”

Chí Kiệt gơ tay lên thề, bộ dạng nếu như không làm được sẽ bị thiên lôi đánh chết.

“Anh hiểu biết rõ bây giờ người trong lòng em là cấp trên lúc trước của em, chẳng qua anh không ngại, thật sự không ngại, chỉ cần em đồng ý gả cho anh, anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc, làm cho em hoàn toàn quên đi sự hiện hữu của anh ta.”

Nhìn Chí Kiệt trước mặt, trong đáy mắt anh cô thấy được sự quyết tâm cùng cố chấp.

Nếu anh đã không để ý chuyện lúc trước của mình với Trác Dương, tại sao cô lại tự làm khổ chấp nhất chuyện anh đã từng phản bội?

Mà quan trọng hơn, kết hôn với Chí Kiệt, có thể làm cho Trác Dương đối với cô hoàn toàn chết tâm.

Thật ra thì cô vốn nghĩ, muốn nhờ Chí Kiệt cùng cô hợp diễn ra một câu chuyện tình cảm khiến Trác Dương chết tâm, hiện tại không cần, còn có cái gì thật sự tàn nhẫn hơn chuyện này nữa?

Nhắm mắt lại, cô gật đầu một cái.

“Thật? Em thật sự đồng ý?” Thấy cô gật đầu, Chí Kiệt vẫn còn không dám tin tưởng hỏi lại.

Kéo cô một cái anh ôm cô ở trong phòng làm việc xoay tròn.

“Thật tốt quá, anh sẽ kết hôn! Nhan Nhan đã đồng ý gả cho anh!” Anh lớn tiếng kêu, nhanh chóng bị hạnh phúc bao phủ.

Lần này, anh nhất định phải nắm thật chắc cái hạnh phúc này trong tay, tuyệt sẽ không để cho cô dễ dàng chạy đi.

Trời đất quay cuồng ở bên trong, Sở Nhan vẫn nhắm chặt hai mắt, không dám mở ra.

Cảm giác cả trời đất này đều xoay tròn ở đây, cực kỳ giống tình cảnh ngày đó cô đồng ý lui tới với Trác Dương.

Làm bộ như giờ khắc này người ôm cô, vẫn là anh, làm bộ như người sắp sửa đeo nhẫn cho cô, cũng là anh, trong lòng của cô tràn đầy chua xót không nói được ra khỏi miệng, không tiếng động, trong lòng cô vô cùng rối loạn, lòng chua xót làm cô muốn rơi lệ.

Không nghĩ tới, sau khi đi một vòng lớn, tất cả lần nữa trở lại đúng nơi khởi đầu.

Sở Nhan không khỏi bắt đầu hoài nghi, có lẽ chuyện đêm giáng sinh đó, cái ôm hôn dưới hành lang gửi đó tất cả đều là ảo giác, ký ức trong mấy tháng này tất cả đều là từ mình tưởng tượng.

Nhưng nỗi đau trong tim, lại rõ ràng nói cho cô biết, tất cả tình yêu say đắm cùng sầu bi mà cô đã trải qua trong ba tháng ngắn ngủi này, cũng đã không thể trở lại được nữa.

* * *

Hai người dự định một tuần sau kết hôn, là sự kiên trì của Sở Nhan, vì vậy hôn lễ dưới sự chủ trì của gia trưởng hai nhà Lâm Sở, nhanh như chớp đã chuẩn bị xong.

Sau khi tính toán chi tiết chuyện hôn lễ ở Lâm gia xong, đêm đã khuya, hai người nhà Lâm gia vốn định giữ Sở Nhan ở lại Lâm gia một buổi chiều, nhưng cô lại khéo léo cự tuyệt.

Chí Kiệt rất chu đáo đưa Sở Nhan về nhà, ai ngờ mới vừa ra đường trời liền bắt đầu mưa, mưa rơi càng ngày càng lớn.

Sở Nhan dựa vào cửa sổ xe giả vờ ngủ say, không muốn nói chuyện.

Ở Lâm gia cô vẫn cố gắng mỉm cười, hai bên cơ mặt của cô giờ rất mỏi và cứng ngắc.

Chí Kiệt tận tình săn sóc cô, mở máy sưởi, sợ cô bị lạnh.

Xe rất nhanh đã đến Sở gia thì phía trước chợt xông ra một bóng dáng, giang hai cánh tay ngăn xe lại.

Chí Kiệt vội vàng đạp thắng, xe dừng ngay trước mặt người kia.

“Nhan Nhan...” Chí Kiệt kinh hãi nhìn phía trước.

“Sao vậy?” Trải qua chuyện kích động này, Sở Nhan cũng mở mắt ra, nhìn về phía hơi nước tràn ngập ngoài xe.

Bóng dáng kia cao thẳng ngạo khí, sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Không phải là Trác Dương chứ?

Đèn xe chiếu lên trên mặt anh, chứng thật quả nhiên là anh ta!

Toàn thân anh ướt đầm, hạt mưa không ngừng đánh vào trên người cùng trên mặt anh.

Cái gì cô cũng không nói được, cũng chỉ biết cách của kính chắn gió, nhìn vào sự cuồng phong bạo vũ của anh, ánh mắt của cô không biết từ lúc nào đã bắt đầu ướt át, trái tim chấn động lạnh lẽo dâng trào cảm xúc nhớ nhung.

Bất chấp tất cả chạy xuống xe, cô đi tới trước mặt anh, mặt đối mặt nhìn anh.

Những giọt mưa không ngừng rơi xuống, đánh vào trên mặt của cô, làm cho cô gần như mở mắt không được, nhưng cô lại cố gắng muốn nhìn rõ anh.

Mới vài ngày không gặp thôi, mà anh đã tiêu tụy đến nỗi khiến cô gần như nhận không ra.

Trong lòng hoảng hốt, cô cảm thấy Trác Dương đang khóc, mượn những giọt mưa để che giấu, trong đêm mưa to này thật tình rơi lệ.

Lòng cô, đau ê ẩm thất lại đau đớn, trong hốc mắt ngưng tụ giọt lệ đau xót.

“Anh là ngu ngốc sao, mưa lớn như vậy tại sao còn đứng ở chỗ này?” Cô rống anh, may mắn là những giọt mưa lạnh như băng đã che giấu đi những giọt nước mắt chua xót chứng cứ của việc cô đau lòng vì yêu anh.

“Anh không biết như vậy rất nguy hiểm sao, nếu như bị xe đụng thì làm thế nào?”

Trác Dương vẫn yên lặng không nói lời nào.

Chí Kiệt lúc này còn trên xe đã cầm cây dù đi tới, che trên đầu cô. “Lên xe hẵng nói đi, mưa lớn như vậy.”

Sở Nhan lại không nhúc nhích.

Thở dài, anh để cái ô vào giữa hai người bọn họ, khiến Trác Dương cùng với Sở Nhan đều không bị mưa lớn xối đến, hoàn toàn không chú ý tới mình.

Giống như đã trải qua một thế kỷ vậy, Trác Dương lên tiếng, giọng nói khàn khàn mang theo nỗi đau đớn.

“Có phải thật vậy hay không?”

Sở Nhan mở to mắt. “Cái gì?”

“Mẹ anh nói cho anh biết, em sẽ kết hôn với Lâm Chí Kiệt, có phải thật vậy hay không?”

Anh không thể ngờ tới, anh vì cô mắc mưa bị bệnh, bị mẹ mạnh mẽ ép buộc nằm nghỉ mấy ngày, nhưng sáng sớm hôm nay, lại nhận được tin tức, là cô muốn kết hôn với vị hôn phu cũ kia.

Tại sao? Ai có thể nói cho anh biết?

Anh nghĩ mình cuồng dại chờ đợi, cuối cùng sẽ có thể đổi lại sự chấp nhận trở về của cô, nhưng ai biết đợi được chính là cái tin dữ là cô muốn kết hôn!

Người phụ nữ mình yêu mến muốn kết hôn, chứ rõ ràng không phải là anh!

Trác Dương anh tại sao lại rơi vào hoàn cảnh như vậy chứ?

Xem ra lời nguyên rủa của Liễu Phỉ rốt cuộc đã trở thành sự thật, Trác Dương anh đã gặp được người phụ nữ khiến cho anh tan nát cõi lòng! Anh thành tâm hiến dâng tình yêu của mình, đối với cô lại không đáng giá một đồng, còn bị vứt bỏ thê thảm như giày cũ.

“Nói cho anh biết có phải thật vậy hay không?” Anh tức giận rống to.

Sở Nhan cắn môi, mắt đỏ, không nói được lời nào nhìn về mặt Trác Dương bị thương, tâm cũng rơi xuống đáy vực sâu.

“Đúng, Nhan Nhan sẽ kết hôn với tôi.” Chí Kiệt không chịu nổi bộ dạng khổ sở của Sở Nhan, không nhịn được chen miệng.

“Câm miệng! Tôi đang nói chuyện với cô ấy, ai cho anh chen miệng vào?” Trác Dương không hề cảm kích rống lên.

Cầm bả vai Sở Nhan, anh không ngừng ép hỏi: “Nói, có phải thật vậy hay không? Anh không muốn nghe người khác nói, anh chỉ muốn nghe chính em nói, em nói cho anh biết, có phải thật vậy hay không?”

Anh lắc lắc cô, lắc đến đầu cô hoa mắt muốn ngất xỉu, hạt mưa không ngừng đánh vào trên người của cô.

Nghĩ đến điều kiện trao đổi với Lạc Yến, trong lòng hạ quyết tâm, cô gào thét trong mưa gió: “Đúng, tất cả đều là thật.” Nước mắt như sóng triều cũng đồng thời hòa vào nước mưa điên cuồng hạ xuống.

Trác Dương không dám tin buông tay ra, từng bước một lui về phía sau.

“Thật, tất cả đều là thật? Tại sao? Tại sao em lại muốn giả cho hắn? Chẳng lẽ em chưa bao giờ quan tâm tới tấm lòng của anh sao?” Anh lẩm bẩm nói nhỏ.

“Trác Dương...” Sở Nhan thống khổ nhìn anh, nói không ra lời.

Trác Dương chợt vọt tới trước mặt Chí Kiệt, hai quả đấm giống như gió táp mưa sa đánh về phía Chí Kiệt, trong miệng không ngừng kêu: “Là anh, là anh đoạt đi Nhan Nhan, tôi giết chết anh, chỉ cần giết anh, Nhan Nhan sẽ trở lại bên cạnh tôi...”

Vạn bất đắc dĩ, Chí Kiệt cũng bắt đầu phản kích. Hai người đàn ông vật lộn, lăn qua lộn lại trong vũng nước.

Chí Kiệt cây dù trên tay rơi bên chân sở nhan, cô không ngừng la lên: “Dừng tay, dừng tay... Đừng đánh nữa!”

Đang tận tâm đánh nhau hai người đàn ông này nơi nào chịu nghe?

Mắt thấy Trác Dương nhấc lên chân thật cao, sắp đá hướng Chí Kiệt ngã lộn trên đất, nếu là một cước này đá xuống, Chí Kiệt còn mệnh sao? Cô sao có thể để cho anh vì cô mà tổn thương người khác như vậy?

Lắc mình nhào tới, cô chặn ở trên người Chí Kiệt.

Trác Dương kịp thời thu chân lại, thiếu chút nữa bởi vì thu chân lại mất thế mà ngã nhào.

“Em tránh ra cho anh!”

Anh kéo cô, thái độ vô cùng phần nộ, làm cho người ta không rét mà run.

Tay phải của anh giơ lên cao, giống như muốn đánh lên mặt của cô.

Sở Nhan chấp nhận nhắm chặt mắt, chờ đợi một cái đánh đất rung núi chuyển.

Một hồi lâu, bàn tay nên rơi xuống vẫn không có đánh tới.

Cô mở mắt nhìn lên, phát hiện tay anh đã dừng lại giữa không trung, trên mặt là sự tức giận, nhưng trong mắt lệ khí đã lặng lẽ biến mất, đổi lại là vô hạn thất vọng.

“Em lại vì anh ta hoàn toàn không quan tâm đến mình, vậy anh còn có cái gì để mà tranh giành?”

Sở Nhan chấn động, tinh tường nhìn thấy trong đôi mắt màu hổ phách của anh, là sự tuyệt vọng nản lòng thoái chí.

Lần này, anh là hoàn toàn đối với cô chết tâm rồi sao? Đây chẳng phải là kết quả cô muốn sao? Nhưng lòng của cô tại sao lại đau như vậy...

Trác Dương buông cô ra, lão đảo lui về phía sau, trên mặt là nụ cười đau đớn tan nát cõi lòng.

Bi ai nhìn lại cô một cái, rồi kiên quyết xoay người rời đi.

Sở Nhan đứng run tại chỗ, si ngốc nhìn bước chân Trác Dương lão đảo rời đi, lòng của cô giống như cũng theo bước chân đó mà chết đi...

* * *

Giáo đường thần thánh, vô số bạn bè thân thiết đang chờ hôn lễ của cô, thành thật chúc phúc.

Nắm lấy cánh tay Sở Cảnh Thiên cha cô, trên tay đang cầm một bó hoa cô dâu Lan Hồ Diệp màu trắng, Sở Nhan theo tiếng nhạc hôn lễ tiến vào bên trong, từ từ đi về phía thánh đường.

Bó hoa Lan Hồ Diệp thanh nhã trên đôi tay mềm mại của cô phiêu diêu huyền ảo, giống như đang gọi hạnh phúc đến.

Người ta nói, Lan Hồ Diệp có ý nghĩa là “Hạnh phúc dần dần đến”, nhưng con đường cô đang đi đến, có thật sự là con đường hướng đến hạnh phúc sao?

Cả giáo đường người nào cũng mỉm cười chăm chú theo dõi hôn lễ, đang mong đợi nhân vật chính ngày hôm nay có thể lấy được hạnh phúc.

Chỉ có chính cô biết, hạnh phúc của cô đã sớm vào cái đêm mưa đó, bị chính cô tự tay mai táng.

Mỗi một bước cô đi, đau lòng liền sâu hơn một phần.

Con đường đau khổ dài đằng đẵng lúc trước, cuối cùng cũng đã vượt qua, huống chi là thăm dò phủ lên con đường rất ngắn này chứ?

Cha sứ đang đứng ở trước thánh đường, Sở Cảnh Thiên đem tay của con gái giao vào tay Lâm Chí Kiệt, trên mặt là tràn đầy vui sướng.

Cách cái khăn che mặt, Sở Nhan mông lung nhìn thấy trên mặt Chí Kiệt niềm vui sướng không che giấu được, đau lòng lặng lẽ hiện lên, cô thở dài cúi đầu.

Là cô có lỗi với Chí Kiệt, người trong lòng vợ anh lại không phải là anh, nhất định sẽ làm anh bị tổn thương sâu vô cùng.

Đã đến nước này, trong lòng của cô vẫn còn đang nhớ tới người không nên nhớ đó.

Trác Dương, anh sao rồi? Anh có còn trách cô nữa hay không vẫn, có oán cô không? Anh có hiểu là cô có điều bất đắc dĩ hay không?

Bỗng chốc, hốc mắt cô dâng trào nước mắt, mơ hồ cho cái hạnh phúc giả tượng trước mắt.

Thật may là, cách một tầng cái khăn che mặt, cô với mọi người như cách thành hai cái thế giới, không có người nào có thể nhìn thấy sâu não, nhớ thương trong mắt cô.

Trác Dương sẽ không tha thứ cho cô nữa rồi! Sự thật này làm cho cô tại chính trong hôn lễ của mình là chỗ nước mắt chực khóc, không tìm được nữa phần sự vui vẻ hạnh phúc nên có của một cô dâu mới.

“Anh Lâm Chí Kiệt, anh có nguyện ý chấp nhận tiểu thư Sở Nhan trở thành người vợ hợp pháp của anh hay không, và cam kết bất luận lúc hạnh phúc hay khổ đau, tật bệnh hay nghèo khó, vẫn thủy chung yêu cô, tôn trọng cô, đến chết cũng không thay đổi?”

Chí Kiệt liếc mắt nhìn cô dâu ở bên cạnh, cầm tay căng thẳng của cô, không oán không hối ưng thuận cam kết: “Tôi nguyện ý!”

Sở Nhan lo sợ không yên ngẩng đầu lên, trên mặt Chí Kiệt là sự thâm tình yêu thương làm cho lòng cô se lại, dưới khăn che mặt nước mắt thống khổ chảy xuống.

Cha sứ trên mặt mang theo nụ cười từ ái chuyển sang cô dâu, dịu dàng hỏi: “Tiểu thư Sở Nhan, cô có nguyện ý tiếp nhận tiên sinh Lâm Chí Kiệt trở thành người chồng hợp pháp, cũng cam kết bất luận lúc hạnh phúc hay đau khổ, bệnh tật hay nghèo khó, vẫn thủy chung yêu anh, tôn trọng anh, đến chết cũng không đổi hay không?”

Ánh mắt của Sở Nhan chuyển động qua lại giữa cha sứ và Chí Kiệt, nhưng ba chữ “Tôi nguyện ý” này làm thế nào cũng không nói ra được.

Trong lòng cô, giáo đường là nơi thần thánh, là nơi chứng giám cho hôn nhân, công chúa cùng hoàng tử là tại nơi này được mọi người chúc phúc, tìm được hạnh phúc của nhau. Muốn cô ở trong giáo đường, trước mặt Thiên chúa nói dối, không, cô không làm được!

Cảm nhận được sự do dự của cô, Cha sứ đề cao âm lượng hỏi lần nữa, Chí Kiệt cũng không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào cô, sức lực nắm tay cô càng lúc càng lớn.

Các tân khách cảm nhận được không khí khác thường, bắt đầu bàn luận xôn xao.

“Nhan Nhan!” Tôn Huyền đứng dậy, cơ hồ không nhận được nữa từ chỗ ngồi đi đến, chất vấn con gái vì sao trong thời điểm này lại do dự.

Sở Nhan quay đầu nhìn về phía mẹ mình, phát hiện trên mặt mọi người hiện lên sự nghi ngờ.

Ai ngờ Chí Kiệt cũng trong lúc này, đứng cảm đứng dậy, trấn an Tôn Huyền nói: “Mẹ, mẹ không nên ép Nhan Nhan, con muốn cô ấy suy nghĩ kỹ càng, có thật muốn gả cho con hay không. Cho dù đáp án của cô ấy là không, con cũng sẽ không trách cô ấy, chỉ có thể trách tự bản thân không có phúc khí.” Nói xong, anh thâm tình nhìn Sở Nhan.

“Chí Kiệt...” Đối mặt với sự săn sóc dịu dàng như thế, nói không cảm động là gạt người.

“Nhan Nhan, Chí Kiệt đối với con thật tốt, con còn do dự cái gì? Gật đầu đi!” Tôn Huyền gấp gáp kêu.

Tất cả tân khách cũng cùng nhau lớn tiếng khích lệ cô dâu đang do dự lùi bước: “Gả cho anh ấy đi, còn do dự cái gì?”

Mọi người giống như so với cô dâu còn gấp gáp hơn, nhưng Sở Nhan đến cuối cùng vẫn không cách nào gật đầu.

Nói “Tôi nguyện ý” không khó, thế nhưng một câu, chính là quyết định cả đời. Đối với tương lai, cô không chút nào nắm chặt. Chỉ vì người bên cạnh đang đợi cô gật đầu, căn bản không phải là chú rể mà trong lòng cô mong đợi.

Một tiếng “Tôi nguyện ý” nói ra, cô với Trác Dương tại lúc đó thật sự cái gì cũng không có.

Muốn cô hoàn toàn chặt đứt tất cả những chuyện đã qua cùng Trác Dương, cô thật không làm được.

Chí Kiệt đang nhìn cô, dịu dàng như nước.

“Nhan Nhan, em yên tâm, anh nhất định sẽ cố gắng làm cho em hạnh phúc, gả cho anh đi! Cho anh một cơ hội làm cho em hạnh phúc, anh nhất định sẽ làm em trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới.”

Cùng một cam kết như vậy, trong lúc nhất thời, cả người Sở Nhan gần như muốn ngất xỉu, trước mắt gương mặt của Chí Kiệt cùng khuôn mặt thâm tình của Trác Dương, không ngừng trùng điệp.

Tất cả ngọt ngào cùng trải qua với Trác Dương, ở trước mắt cô như một đoạn phim không ngừng thoáng hiện, một màn tiếp một màn.

“Tiểu thư Sở Nhan, em có nguyện ý cùng anh chính thức lui tới, hơn nữa bất luận có chuyện gì xảy ra, vĩnh viễn yêu anh, không rời xa anh được không?”

“Em có đồng ý, chúng ta vĩnh viễn không bao giờ chia xa, có được hay không?”

“Anh sẽ vĩnh viễn chờ em...”

“Em lại vì anh ta hoàn toàn không quan tâm mình, vậy anh còn gì để mà tranh giành chứ?”

“...”

Sự thâm tình của anh, sự đau đớn của anh, sự mong đợi, cùng sự tuyệt vọng của anh, tất cả sự mãnh liệt đều mệnh mông trong lòng anh, cô không thể quên được.

Mang theo một tình yêu say đắm khắc cốt铭心 như thế đi lập gia đình, cô có thể cho Chí Kiệt hạnh phúc sao?

Không, cô không thể ích kỷ như vậy.

Cô đã làm tổn thương Trác Dương, không thể lại thương tổn Chí Kiệt nữa.

Hạnh phúc nên nắm giữ ở trong tay mình, tất cả vấn đề đều có thể giải quyết, cô không thể cứ như vậy dễ dàng từ bỏ hạnh phúc thuộc về mình.

Cô muốn đi tìm anh, sau đó nói cho anh biết, cô thật thật sự rất yêu anh...

Nếu như anh không chịu tha thứ cho cô, như vậy cô sẽ chờ anh, đợi đến một ngày anh hồi tâm chuyển ý, cho dù sự chờ đợi này sẽ là chờ cả đời, cô cũng không oán không hối.

Nhắc lên cái khăn che trên mặt, trên mặt cô ướt đầm nước mắt cùng vẻ mặt kiên quyết, thanh lệ để khiến người khác không dám nhìn gần.

Cái khăn che mặt không phải nên đợi đến khi chú rể tới vén lên sao? Tất cả mọi người bị hành động của cô dâu dọa sợ, tiếng hít thở rít rít vang lên.

Tôn Huyền quả thật bị con gái hù chết.

“Chí Kiệt, thật xin lỗi.” Sở Nhan nhìn Chí Kiệt, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Chí Kiệt giống như là sớm đoán được kết cục như thế, không có ép hỏi, không có chỉ trích, chỉ ân cần hỏi cô: “Em đã suy nghĩ rõ ràng rồi chứ?”

Cô gật đầu, kiên định như chiến trường quyết chiến trên xa trường.

“Trác Dương có thể sẽ không tha thứ cho em, em không sợ sao?”

Suy nghĩ một chút, cô lắc đầu. “Em sẽ dùng hành động của em để chứng minh cho anh ấy thấy, em là thật lòng yêu anh ấy.”

“Xem ra anh đã hoàn toàn thất bại.” Chí Kiệt thở dài, suy sụp hạ hai vai, làm ra một biểu tình khổ sở.

“Chí Kiệt.” Cô xin lỗi nhìn anh.

Ai ngờ anh lại ngay lập tức lên tinh thần, thần thái lấp lánh căn bản không giống bộ dạng bị thất tình mà lại cười.

“Không sao, nếu như anh ta không thương em, anh sẽ vĩnh viễn ở đây chờ em.” Anh thì ngược lại trêu ghẹo nói, thuận tiện khích bác lý gián, phá hư tình cảm người ta.

“Lâm Chí Kiệt!” một tiếng hét to kinh thiên động địa, từ phía sau màn che của thánh đường truyền đến, trực tiếp vang vào trong tai mỗi người.

Ánh mắt của mọi người cùng nhau hướng về phía màn che màu đỏ.

Trời, phía sau không phải vách tường sao? Tại sao lại có tiếng người đây? Chẳng lẽ là chúa Jesus sống lại?

Màn che từ từ cuốn đi lên, cảnh tượng giống như truyện cổ tích dần dần hiện ra trước mắt mỗi người. Tiếng hit thở sâu liên tiếp vang lên, mỗi con mắt chỉ sợ trừng không đủ lớn.

Chí Kiệt thức thời lặng lẽ tránh ra, Sở Nhan ngậy người đứng tại chỗ, chỉ có nhịp tim vội vàng tiết lộ tâm tình của cô lúc này.

Một chiếc xe ngựa xanh vàng rực rỡ, giống như trong truyện cổ tích xuất hiện, lẳng lẳng đứng ở đó. Con ngựa trắng như tuyết, buồng xe hào hoa, tất cả đều giống như cảnh tượng trong mộng ảo.

Đúng rồi đúng rồi, còn có cả một hoàng tử đẹp trai hơn so với nam chính trong truyện nữa chứ, đang cầm một bó hoa Tulip màu đỏ thâm tình tha thiết, ưu nhã bước tới, chậm rãi đi về phía nữ chính đã cảm động đến ngây ngốc hồ đồ.

Anh đứng lại ở trước mặt cô, một chân quỳ xuống, dâng lên hoa tươi trong tay cùng chiếc nhẫn kim cương sáng chói.

“Nhan Nhan, Tulip màu đỏ đại biểu cho ‘lời bày tỏ tình yêu’, chiếc nhẫn tượng trưng cho sự cam kết cùng trời buộc, mà kim cương đại diện cho vĩnh cửu bất biến. Tin tưởng anh, chiếc nhẫn này đã được khắc lên tên của em và anh, nhất định có thể làm tình yêu của chúng ta, vĩnh cửu vĩnh hằng.”

“Trác Dương, tại sao?” Cô không hiểu, anh không phải nên hận cô sao? Tại sao còn xuất hiện hoành tráng như thế trong buổi hôn lễ này?

“Em trước tiên hãy nhận chiếc nhẫn của anh, anh sẽ nói cho em biết tất cả.” Anh bắt đầu nói điều kiện, bộ dạng lộ đầy đủ thói hư tật xấu của “Gian thương”.

Nhưng cô lại vô cùng vui mừng bị bắt lấy.

Trên mặt cô vừa cười, vừa khóc, mặc anh đeo chiếc nhẫn kim cương tượng trưng trời buộc cùng cam kết lên tay cô.

Trác Dương đứng lên, khe hôn gò má cô dâu trước mặt, nếm thấy vị mặn mòi, nhưng trong lòng xông lên từng trận ngọt ngào.

“Đêm hôm đó anh sau khi anh về nhà liền ngã bệnh, sốt cao không ngừng, chuyển thành viêm phổi cấp tính, anh không chịu uống thuốc, mẹ anh gấp đến độ gần chết, rốt cuộc cũng nói cho anh biết tất cả, bao gồm hiệp định của bà với em. Sau đó anh liền đi tìm Lâm Chí Kiệt, thẳng thắn nói tất cả với anh ta, anh ta cũng hiểu người em yêu ‘hiện tại’ trong lòng là anh.”

Anh cố ý nhấn mạnh hai chữ “Hiện tại”, còn hung hăng trợn mắt nhìn chí kiết vô tội đang đứng bên cạnh một cái.

“Nhưng em không dễ dàng gì mới đồng ý gả cho anh ta, tiểu tử này chết cũng không chịu buông tha cuộc hôn nhân này. Chúng ta đặt thành hiệp định, tất cả do em quyết định, nếu như đến cuối cùng, em vẫn là nguyện ý gả cho anh ta, vậy anh sẽ tôn trọng sự lựa chọn của em. Ngược lại, nếu như em hô ngừng, anh ta cũng không thể có bất kỳ dị nghị gì. Nhan Nhan, em không biết, mới vừa rồi lúc cha sứ hỏi em, có nguyện ý hay không, trái tim của anh thiếu chút nữa chết rồi, thật may là...” Môi của anh dừng nói chuyện, bắt đầu tiến hành công trình vĩ đại hơn - hôn cô!

Thật may là, rốt cuộc vào lúc cuối cùng cô hô ngừng không phải sao?

Cô rút cuộc không cách nào cự tuyệt tình cảm của bản thân, không cách nào dừng lại khát vọng theo đuổi tình yêu chân thật của bản thân.

Cô yêu anh, cho nên không cách nào đem tương lai của mình giao vào trong tay người khác.

Thần thánh trong giáo đường, hai người yêu nhau lấy nọ hôn thê nguyện, ưng thuận cả đời không thay đổi.

Hoan hô, tiếng vỗ tay vang dội mỗi góc, tiếng chuông hạnh phúc lượn lờ bốn phía.

Rốt cuộc nhờ nhàn tản gửi dẫn dắt cô đã tìm được người mình yêu nhất trong cuộc đời này - Người yêu dưới nhàn tản gửi của cô.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-dau-nho-cua-tong-giam-doc>